

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

Βουλευτής Ήμαθίας (Ε.Δ.Η.Κ.)

Δημοσ. Βιβλιοθήκη

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ
ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ...

318

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1977

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

30470

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

(12m)

✓

ΔΗΜΟΣΙΟΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Γ. Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

“Ένας βουλευτής απολογείται...”

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

Βουλευτής Ήμαθίας (Ε.ΔΗ.Κ.)

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ
ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ...

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1977

ΔΩΡΕΑ
Ε. Χρονίου

Αριθμ. εισαγ. *30470*
Έτος *1977* ΤΙΣΒ

Ταξ. αριθμός = 350.00318 ΠΛ

Κεντρική διάθεση

Άριστοτέλους 4 τηλ. 228.682 - 264.609

Έγνατία 150 » 230.916

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ	5- 7
ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	8-12

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

(ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ)	13-90
1. Βασιλεία ή Προεδρία;	15-16
2. Δὲν ἔγιναν ἀκόμα ὅλα ὅσα χρειάζονται	17-20
3. Ποῦ βαδίζουμε; (Ἔκθετος πρῶτος)	21-23
4. Ποῦ βαδίζουμε; (Ἔκθετος δεύτερος)	24-26
5. Ποῦ βαδίζουμε; (Ἔκθετος τρίτος)	27-30
6. Ὁ ἄξιος πολιτικός	31-35
7. Ὁ ... ἀνάξιος πολιτικός	36-40
8. Γόρδιος δεσμός τὸ ρουσφέτι	41-43
9. Ὁ προορισμός τοῦ βουλευτῆ καὶ τὸ ρουσφέτι	44-48
10. Ὁ φαῦλος κύκλος στὶς σχέσεις βουλευτῶν καὶ πολι- τῶν	49-53
11. Γιατί χρειάζονται οἱ βουλευτές	54-58
12. Γιὰ νὰ λυθῇ τὸ ἀγροτικό μας πρόβλημα	59-63
13. Ἡ ἀνάγκη ὀργανώσεως τῶν ἀγροτῶν	64-67
14. Οἱ τιμές ἀσφαλείας τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων	68-71
15. Λανθασμένη ἢ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὸ βαμπάκι	72-76
16. Τὸ πρόβλημα τῶν ροδακίνων	77-81

17. Δηλώσεις για τα γεωργικά φάρμακα	82-85
18. Έπιστολή για τη βουλευτική άσυλία	86-88
19. Περὶ Ἀμαθείας καὶ Ἠμαθίας	89-90

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

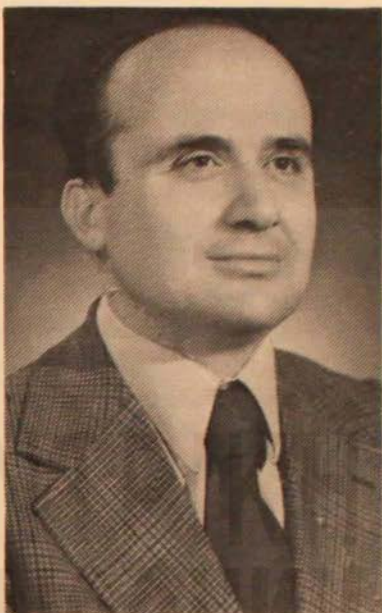
(ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ)	91-101
---	--------

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Ο Πρωτογος Χ. Χιονίδης είναι ένας φτωχής οικόγενειας Προσπύγων, από τον Πόρτο.

Γεννήθηκε, την Πρωτομαγιά του 1934, στο χωριό Ραχιά (Ράχη) Βεροίας - Ήμαθίας. Ο (δάσκαλος) πατέρας του, Χαράλαμπος Γ. Χιονίδης, υπηρέτησε (μέ πολλή δρεξη και προοδευτικότητα) στα χωριά Ραχιά και Κωστοχώρι Ήμαθίας, και είχε πεθάνει νωρίτερα (σέ ηλικία μόλις 37 έτων), στις 10.2.1934.

Πτυχιούχος, τής Παντείου, Άνωτάτης Σχολής Πολι-

τικών Έπιστημών Άθηνων, και τής Σχολής Νομικών και Οικονομικών Έπιστημών, του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Δικηγόρος, του Πρωτοδικείου Βεροίας (1961), και του Έφετείου Θεσσαλονίκης (1968).

Διατέλεσε Γ. Γραμματέας και μέλος πολλών συλλόγων, όπως του Δικηγορικού συλλόγου Βεροίας, του Τουριστικού Όμιλου, του Μορφωτικού Κέντρου, τής Εϋξείνου Λέσχης κ.ά.

Διορίστηκε Νομάρχης Πιερίας (Αϋγουστος-Όκτώβριος 1974), στην «Κυβέρνηση των 70 ήμερών», και παραιτήθηκε για να πο-
λιτευθῇ.

Άσχολήθηκε με τῇ δημοσιογραφία από πολὺ νωρίς, δηλαδή μόλις τέλειωσε τὸ γυμνάσιο, καὶ ἐργάστηκε σὲ πολλές ἐφημερίδες τῶν Άθηνων, τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Βεροίας, σὰν συντάκτης, ἀρθρογράφος καὶ διευθυντῆς συντάξεως.

Εἶναι συνεργάτης σὲ πολλές ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικά, όπως στὰ «Μακεδονικά», «Ἑλληνικά», «Μνημοσύνη», «Μακε-

δονικὸν Ἡμερολόγιον», «Μακεδονικὴ ζωή», «Εἰκόνες», «Ἡπειρωτικὴ Ἑστία» κ.ἄ.

Εἶναι ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν (1970), ὅπως καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Ποντιακῶν Μελετῶν (1976), ὡς καὶ μέλος τοῦ σωματείου ἱστορικῶν συγγραφέων.

Ἐγράψε δώδεκα νομικὲς μελέτες, πὺν δημοσιεύτηκαν στὰ νομικὰ περιοδικά, «Νομικὸν Βῆμα», «Ποινικὰ Χρονικά», «Δίκη» καὶ «Ἀρμενόπουλος».

Ἐχει γράψει πολλὰς ἱστορικὰς μελέτες, πὺν δημοσιεύτηκαν ξέχωρα ἢ σὲ ἐπιστημονικὰ περιοδικά. Αὐτὸτελὼς ἐκδόθησαν, κυρίως: 1) Ἱστορία τῆς Βεροίας, τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς, τόμος 1ος, Βέροια 1960, σελ. 244. 2) τόμος 2ος, Βυζαντινοὶ Χρόνοι. Θεσσαλονίκη 1970, σελ. 244. 3) Σύντομη ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Βεροίας, Βέροια 1961, σελ. 69. 4) Ὁ ὅσιος Ἀντώνιος, ὁ νέος, ὁ ἐκ τῆς μακεδονικῆς Βεροίας, Βέροια 1965, σελ. 88. 5) Ἀνέκδοτος ἀκολουθία τοῦ νεομάρτυρος Ἀρσενίου, μητροπολίτου Βεροίας (14ος - 15ος αἰ.), Θεσσαλονίκη 1971, σελ. 34. 6) Ἐμμανοὴλ Ἰω. Ζάχος, Ἕνας Βεροιώτης ἐκπαιδευτικὸς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 34. 7) Ἡ ἐκστρατεία καὶ ἡ ἐπανάστασις εἰς τὸν Ὀλυμπον, κατὰ τὰ ἔτη 1821-1822, Θεσσαλονίκη 1975, σελ. 99, κ.ἄ.

Ἐξ ἄλλων, τύπωσε καὶ δύο τομίδια μὲ πολιτικὰ ἄρθρα του, καὶ συγκεκριμένα, τὸ ἓνα μὲ ἄρθρα πὺν πρωτοδημοσιεύτηκαν στὰ χρόνια τῆς Ἀποστασίας καὶ τὸ ἄλλο μὲ ἄρθρα πὺν πρωτοδημοσιεύτηκαν στὰ χρόνια τῆς Ἐφταετίας, πὺν ἀποτελέσαν καὶ τὴν αἰτία πὺν διώχθηκε ἀπὸ τοὺς «κατόχους» τῆς ἐξουσίας.

Εἶναι παντρεμένος μὲ τὴν Πόπη (Καλλιόπη), τὸ γένος Δημητρίου Ε. Κωφοῦ, καὶ ἔχουν ἓνα κοριτσάκι, 3 ἐτῶν, τὴ Δήμητρα.

Πολιτεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἐκλέχτηκε βουλευτὴς τῆς ΕΚΝΔ (τώρα Ε.ΔΗ.Κ.), στὸ Νομὸ Ἡμαθίας, στὶς ἐκλογὰς τῆς 17.11.1974 καὶ ἔλαβε τὸ 40ο)ο τῶν ψήφων τοῦ κόμματός του, ἐπὶ τεσσάρων ὑποψηφίων.

Στὴν πρῶτὴ Σύνοδο τῆς Βουλῆς (1974-1975) συγκαταλέχθηκε στοὺς 10 πρώτους βουλευτὰς ὄλων τῶν κομμάτων, μὲ κριτήριο τὴ συχνότητα τῶν ὁμιλιῶν (βλ. «Καθημερινή», τῆς 1.1.1976) καὶ στὴ δεύττερὴ Σύνοδο τῆς Βουλῆς (1975-1976) ἦλθε δεύ-

τερος στο κόμμα του, ἑνατος σ' ὅλη τὴν Ἀντιπολίτευση καὶ 11ος μεταξὺ τοῦ συνόλου τῶν βουλευτῶν, ὅλων τῶν κομμάτων, μὲ κριτήριο τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐρωτήσεων καὶ ἀναφορῶν, ποὺ κατέθεσε στὴ Βουλὴ (βλ. ἐφημερίδες τῆς 5.10.1976 καὶ τὸ σχετικὸ εὐρετήριο, ποὺ κυκλοφόρησε πρόσφατα, ἀπὸ τὴ Βουλὴ).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

1. Τὸ ἀντιπροσωπευτικό, κοινοβουλευτικό σύστημα ἐπιβλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, γιατί δὲν εἶναι δυνατό γιὰ τὸ λαὸ νὰ συγκεντρώνεται καὶ νὰ συνεδριάζη κάθε φορὰ, ποὺ χρειάζεται. Ἔτσι, κάπως, γεννήθηκε καὶ ὁ θεσμός τῶν βουλευτῶν.

Οἱ βουλευτὲς ὀφείλουν, σὰν «ἐντολοδόχοι», νὰ ἀποδίδουν λογαριασμό σ' ἐκείνους, ποὺ τοὺς ψήφισαν, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ στοὺς ἄλλους πολίτες, γιατί πάντοτε ὑπάρχει ἡ περίπτωση τῆς αὐξομειώσεως καὶ τῆς ἀνακατατάξεως τῶν κομματικῶν καὶ προσωπικῶν πολιτικῶν φίλων.

Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δυνατό νὰ γίνη μὲ ἀπ' εὐθείας ἐπαφή, μιὰ καὶ δὲν εἶναι ποτὲ γνωστοὶ ὅλοι οἱ «ἐντολεῖς», οὔτε μπορεῖ νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι μαζί, σὲ ὀρισμένο τόπο καὶ χρόνο.

Ἔτσι προκύπτει ἡ ἀνάγκη νὰ γίνη γραπτὸς ὁ ἀπολογισμός, ὥστε νὰ ὑπάρχει γιὰ τὸν πολίτη ἡ δυνατότητα νὰ κρίνῃ ἤρεμα, σωστὰ καὶ ἀκριβοδίκαια, χωρὶς μάλιστα νὰ παραβιαστῇ καὶ ἡ ἱερὴ ἀρχὴ τῆς μυστικότητος τῆς ψήφου.

2. Πέρασαν κιόλας δύο χρόνια (17.11.1974 - 16.11.1976) ἀπὸ τότε ποὺ ἐκλέχτηκα βουλευτὴς τοῦ νομοῦ Ἡμαθίας. Καὶ μπορεῖ τοῦτα νὰ θεωρηθοῦν λίγα γιὰ νὰ κριθῇ ἂν πραγματικὰ ἔξιζε καὶ πόσο ἡ ὅποιαδῆποτε προσφορὰ μου, ἀλλὰ, ἀσφαλῶς, εἶναι αὐτὰ ἀρκετὰ ἢ τόσα ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ θεμελιωθῇ ἡ ἀπαίτηση τῶν πολιτῶν τῆς Ἡμαθίας γιὰ τὴν ἀπόδοση ἐνὸς πρόχειρου ἀπολογισμοῦ.

3. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου δὲ διαλέχτηκε ἀπὸ διάθεση ἐκκεντρισμοῦ, οὔτε εἶναι ἀποτέλεσμα εὐθυμῆς σκέψεως. Ἀντίθετα, εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ θεσμός τῶν βουλευτῶν δὲν ἔχει (καὶ σήμερα) τὴν ἐκτίμηση μερικῶν, ἢ καὶ τῶν περισσοτέρων. Οἱ αἰτίες εἶναι πολλές: Τὸ κακὸ παρελθόν. Τὸ μόλις καλὸ ἢ μέτριο παρόν. Ἡ ζήλια μερικῶν. Ἡ κακὴ ἐνημέρωση κ.ἄ.

Ὅπως καὶ νᾶχη τὸ πράγμα, γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ περισσότερος κόσμος θεωρεῖ τοὺς περισσότερους βουλευτὲς ὑπόδικους ἢ καὶ κατηγορούμενους διαρκείας!!

Θὰ προσπαθῶ, λοιπόν, καὶ ἐγώ, νὰ ἀπολογηθῶ σὰν τέ-

τοιος («κατηγορούμενος») ἀπέναντι στοὺς κατοίκους τοῦ νομοῦ μου ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ οἱ βουλευτὲς — σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 51 τοῦ Συντάγματος — «ἀντιπροσωπεύουν τὸ Ἔθνος».

4. Στὸ τεῦχος τοῦτο ἀναδημοσιεύεται τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἄρθρων μου κ.τ.λ., ποὺ δημοσίεψα σὲ ἐφημερίδες, σ' αὐτὰ τὰ δύο χρόνια. Τὰ κατὰταξα σὲ ἐνότητες, ὅσο ἦταν μπορετό. Δυστυχῶς, δὲν λείπουν οἱ ἐπαναλήψεις καὶ τὰ χαρακτηριστικά τῶν παρόμοιων κειμένων, ποὺ δὲν γράφονται ὅπως τὰ κεφάλαια ἐνὸς δοκίμιου...

Στὸ δεύτερο μέρος, καταχωρίζεται εὐρετήριο τῶν ἐβδομήντα ἐννιά (79) ἀγορεύσεων - ὁμιλιῶν καὶ εἰσηγήσεων, ποὺ ἔκαμα στὴ Βουλὴ, ἀπὸ τὴν 7.1.1975 μέχρι καὶ τὴν 29.9.1976. Σκέφτηκα στὴν ἀρχή, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναδημοσιεύσω μερικὲς, ἀλλὰ ἡ ἐπιλογὴ δὲν ἦταν εὐκόλη. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀναδημοσίευση ὅλων τῶν ὁμιλιῶν μου, θὰ ἀπαιτοῦσε πολλαπλασιασμό τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου, μὴ καὶ τὸ κείμενό τους θὰ πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τις 300 σελίδες. Γι' αὐτό, γίνεται μνεῖα τῶν συνεδριάσεων, τῶν τόμων καὶ τῶν σελίδων τῶν «Ἐπισήμων Πρακτικῶν» τῆς Βουλῆς, γιὰ νὰ εἶναι πρόχειρη καὶ εὐκόλη ἡ ἀνάγνωσή τους, ἔν, βέβαια, ὑπάρχει τέτοιο ἐνδεχόμενο καὶ ἐνδιαφέρον...

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ὁμιλίες ἔγιναν στὰ πλαίσια τοῦ συνταγματικοῦ καὶ τοῦ νομοθετικοῦ ἔργου τῆς Βουλῆς ἢ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐλέγχου καὶ ὅτι πολλὲς ἀναδημοσιεύτηκαν (ὁλόκληρες ἢ ἀποσπασματικά ἢ καὶ σὲ περίληψη) στὶς κοινὲς ἢ σὲ κλαδικὲς ἐφημερίδες ἢ σὲ περιοδικὰ καὶ δελτία.

5. Σκέφθηκα ἀκόμα, νὰ δημοσιεύσω καὶ τις ἐρωτήσεις, ἐπερωτήσεις καὶ τις ἀναφορὲς, ποὺ κατάρθισα στὴ Βουλὴ, καὶ τις γραφτὲς ἀπαντήσεις, ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τοὺς ἀρμόδιους ὑπουργούς, ἀλλὰ διαπίστωσα ὅτι ἀνέρχονται τοῦτες σὲ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες, καὶ ὅτι καὶ μόνη ἡ ἀναφορὰ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ συνοπτικοῦ περιεχομένου τους, θὰ ἀπαιτοῦσε πολλὰ σελίδες. Ἀλλωστε, πολλὲς δημοσιεύτηκαν (ὁλόκληρες ἢ σὲ περίληψη) σὲ ἐφημερίδες καὶ εἶχαν σὰ συνέπεια νὰ πάρω εὐχαριστήρια ἢ καὶ συγχαρητήρια, ὅπως δηλαδὴ συμβαίνει σ' ὅλους. Ἔτσι, ἡ σχετικὴ προεργασία ἔμεινε στὸ στάδιο τῆς ἀπόπειρας. Σημειῶνω μο-

νάχα ότι οί απαντήσεις των ύπουργείων, στις έρωτήσεις - άναφορές, που ύπόβαλα στη Βουλή, αποτελούν πολλούς φάκελους - ντοσιέ, χωρισμένους «κατά ύπουργεία», με πρώτα (σέ όγκο και αριθμό έγγραφων) τά ύπουργεία Γεωργίας και Κοινωνικών Ύπηρεσιών...

6. Σημειώνω επίσης τή χαρά που αισθανόμουν, όταν (συνά με άλλους συνάδελφους μαζί) πετύχαινα τή λύση ή τήν προώθηση γενικών ζητημάτων, όπως είναι ό χωρισμός του γυμνασίου Ναούσης σέ δύο γυμνάσια, ή άπαλλαγή των άγροτοκτηνοτρόφων (μετά τροπολογία μου) άπό τό φόρο κληρονομίας μέχρι 500.000 δρχ., ή ήλεκτροδότηση χωριών, ή προαγωγή των γυμνασίων, Πλατέος και Μελίκης, του Δημοσίου Ταμείου Βεροίας, ή χρηματοδότηση για τήν κατασκευή αίθουσών στά γυμνάσια Ριζωμάτων και Ναούσης, ή χρηματοδότηση τής βιβλιοθήκης τής Εύξεινου Λέσχης Ναούσης, ή πλήρωση των κενών θέσεων των δικαστηρίων ή των σχολείων, ή προμήθεια με βιβλία και ή χρηματοδότηση κοινωφελών συλλόγων, ή ύπόσχεση κατασκευής τής νέας όδικής γέφυρας του Άξιοδ, ή άπόκτηση ιδιοκτητών κτιρίων των ύπουργείων και των δημοσίων ύπηρεσιών, κ.ά.

7. Άκόμα, δέ μνημονεύω λεπτομερώς τις άλλες δραστηριότητές μου, όπως: Τή συμμετοχή σέ συσκέψεις (μέσα ή έξω άπό τό νομό μου) με συλλόγους, για τήν προώθηση και έπίλυση τοπικών ή ταξικών προβλημάτων. Τήν πρόταση νόμων ή τροπολογιών. Τις έπισκέψεις στά χωριά. Τήν προσπάθεια (μέσα και έξω άπό τήν Κοινοβουλευτική όμάδα) για τήν άποδοχή του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού, σάν ιδεολογικού ύπόβαθρου και τή σχετική άρθρογραφία μου (Σεπτέμβριος 1975) στό «Φρουρό τής Ήμαθίας» κ.τ.λ., με όλες τις συνεπόμενες θυσίες σέ κόπο, διαξιφισμούς και ψυχικές άναστατώσεις. Τή συμμετοχή μου σέ έκδηλώσεις του κόμματος (στή Γυάρο, στά Χανιά, στή Θεσσαλονίκη, στήν Άθήνα κ.ά.). Τή συμμετοχή μου στό Πρώτο Διεθνές Συνέδριο Πελοποννησιακών Σπουδών, τής Σπάρτης (Σεπτέμβριος 1975), όπου μίλησα, με θέμα «Ή σχέσις τής μακεδονικής πόλεως Βεροίας πρός «τά Βέροια» τής Πελοποννήσου» (βλ. σελ. 69-76 του 2ου τόμου των σχετικών Πρακτικών

του Συνεδρίου) ή την όμιλία μου στη Σχολή 'Επιμορφώσεως 'Αξιωματικών και Σωμάτων 'Ασφαλείας 'Αθηνών (13 Σεπτεμβρίου 1976), και Θεσσαλονίκης (3 Δεκεμβρίου 1976), με θέμα «'Αξια και ανάξια όργανα του Κράτους. Σχετικοί προβληματισμοί» κ.ά. 'Επίσης, θά πρέπει να σημειώσω την έπικοινωνία με το λαό του νομού μου (τά Σαββατοκύριακα, τη Δευτέρα πρωί και στις διακοπές) στα γραφεία, που διατηρώ στις τρεις πόλεις της έκλογικής περιφέρειάς μου (Βέροια, Νάουσα και 'Αλεξάνδρεια). 'Ακόμα, τη συμμετοχή μου σε έπερκομματικές έκδηλώσεις και σε έκδηλώσεις άλλων κομμάτων. Τέλος, ως σημειωθή και ή αυτόνοήτη συνεχής και αδιάκοπη συμμετοχή μου στις συνεδριάσεις της Βουλής και των Κοινοβουλευτικών 'Επιτροπών κ.ά.

8. Τελικός σκοπός του βιβλίου τούτου είναι ή πρόθεση να πείσω όσο δυνατόν περισσότερους 'Ελληνες πολίτες και βουλευτές - πολιτευόμενους, ότι προορισμός του βουλευτή δέν είναι το κυνήγι των ψήφων και ή διελκυστίνδα των άτομικών έξυπηρετήσεων («ρουσφέτι»), αλλά το έργο του στη Βουλή.

Πιστεύω, μάλιστα, ότι άρκετοί συνάδελφοι, βουλευτές, θά έχουν, άσφαλώς, να παρουσιάσουν και σπουδαιότερα έπιτεύγματα, από μένα. 'Ας τά γνωστοποιήσουν, λοιπόν, στους πολίτες, γιατί πάντα ισχύει ή έκφραση ότι ή γυναίκα του Καίσαρα δέν άρκει μόνο να είναι καλή αλλά πρέπει να φαίνεται και σαν τέτοια. 'Ας αποδοθούν, λοιπόν, «Τά του Καίσαρος τῷ Καίσαρι». 'Εξ άλλου, προηγήθηκαν δύο συνάδελφοι, ό κ. Κώστ. Τσιουπλάκης (βουλευτής Χαλκιδικής) και ό κ. 'Ιω. Πεσμαζόγλου (βουλευτής Α' 'Αθηνών), που τίπωσαν ήδη ανάλογους άπολογισμούς. 'Ας έλπίζουμε, ότι θά βρεθούν κι άλλοι μιμητές, διότι έτσι θά άμβλυνθή ή έντίπωση που υπάρχει, μιά και όταν λέγη ό λαός «Βουλή» έννοεί τους βουλευτές και, συνεπώς, όσο γνωρίζει το ένδεχόμενα σημαντικό έργο τους, αντίστοιχα κερδίζει και ό θεσμός.

9. Κλείνω, συνεπώς, τά «Προλεγόμενά» μου, έλπίζοντας ότι ό άναγνώστης (που θά διαβάση το βιβλίο και θά διαθέτη και κάποια δόση έπιείκειας) θά έκδώση...άθωωτική «έτυμηγορία» γιά μένα, «τόν άπολογούμενο - κατηγορούμενο», μετριάζοντας

ἔτσι (ὑποσυνείδητα καὶ ἔμμεσα, ἔστω) καὶ τὴ μέχρι τώρα κακὴ διάθεσή του, ἀπέναντι στὴ Βουλὴ καὶ στοὺς βουλευτές. Τότε, θὰ γίνῃ λιγότερο δυσβάστακτος ὁ πολὺ δύσκολος καὶ ἐξαιρετικά παραξηγημένος ρόλος ἐκείνου, τουλάχιστο, τοῦ βουλευτῆ, πὺ πασχίζει συνεχῶς γιὰτὶ κινεῖται «ἐναντίον τοῦ ρεύματος»...

Ἔτσι, δὲ θὰ χρειάζεται πιά ἡ «ἀπολογία» ἀλλὰ θὰ ἀρκεῖ μονάχα ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ σωστοῦ ἐκπρόσωπου τοῦ λαοῦ...

Εἶθε!!

Βέροια, Δεκέμβρης 1976

Γ. Χ. Χιονίδης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

(ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ)

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΑ ἢ ΠΡΟΕΔΡΙΑ;

(Τὸ ἄρθρο τοῦτο δημοσιεύτηκε στὴν ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα Βεροίας «Ὁ Φρουρὸς» («τῆς Ἡμαθίας»), στὸ φύλλο τῆς 2.12.1974, ἀπ' ὅπου ἀναδημοσιεύτηκε καὶ στὴν ἐφημερίδα «Μακεδονικὸς ἀγὼν», τῆς Κατερίνης, στὸ φύλλο τῆς 7.12.1974).

Βρισκόμαστε καὶ πάλι στὸ σταυροδρόμι τῆς ἱστορίας: Στις 8 Δεκεμβρίου θὰ ἀποφασίσῃ ὁ ἐλλήνικὸς λαὸς γιὰ τὸν ἀνώτατό του ἄρχοντα. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μονάχα γιὰ τὸ θεωρητικὸ θέμα. Τὸ πρόβλημα εἶναι εὐρύτερο, γιατί ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας θὰ ἐξαρτηθῇ (ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πολιτειακὸ καὶ) τὸ πολιτικὸ μέλλον τῆς χώρας, μιὰ καὶ ἡ πρόσφατη ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ βασιλιάς καὶ οἱ αὐλικοὶ του ἔγιναν πολλὰς φορὲς πειθήνια ὄργανα ἢ καὶ πρωταγωνιστὲς φανερῶν ἢ κρυφῶν πραξικοπημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀλλοιώθηκε ἡ λαϊκὴ ἐτυμγορία ἢ θέληση καὶ ματαιώθηκε ἡ πρόοδος στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας (1922, δικτατορία Μεταξᾶ, περιπτώσεις Παπάγου, Κ. Καραμανλῆ, Γ. Παπανδρέου, κυβερνήσεις ἀποστατῶν, προετοιμασία πραξικοπήματος στρατηγῶν, ἀνοχὴ κ.τ.λ. τοῦ καθεστῶτος τῆς 21ης Ἀπριλίου κ.ἄ.).

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ρεαλιστικὴ καὶ ὠφελιμιστικὴ καὶ ἄσχετα, συνεπῶς, ἀπ' τὸ ὅτι θεωρητικὰ ὁ θεσμὸς τῆς βασιλείας εἶναι ἀναχρονιστικὸς καὶ δὲν ταιριάζει στὸν καιρὸ μας, ἢ μέχρι σήμερα συμπεριφορὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας στὴ χώρα μας δὲν ἀφήνει ἀμφιβολίες καὶ περιθώρια σὲ κάθε Ἑλληνα πατριώτη (ὅπου καὶ ἂν ἀνήκῃ πολιτικὰ) γιὰ τὸ ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ θέση του στὸ δίλημμα: Βασιλιάς ἢ Πρόεδρος;

Μὲ ἡρεμὴ σκέψη καὶ μὲ ἀκλόνητη πίστη ὀφείλουμε νὰ ἐκτελέσουμε μὲ ὑπευθυνότητα τὸ καθήκον μας: Νὰ προχωρήσουμε στὴν προοδευτικὴ, προ-

εδρική, κοινοβουλευτική δημοκρατία, χωρίς νά παρ-
расυρθοῦμε ἀπὸ τὰ τεχνάσματα μερικῶν ἀργυρώ-
νητων ὀργάνων ἢ ρομαντικῶν καταλοίπων, φαντα-
σμάτων μιᾶς μεσαιωνικῆς νοοτροπίας, ποὺ ἔντεχνα
προσπαθοῦν νά κοροϊδέψουν τοὺς ἀφελεῖς μὲ τὸν
ἰσχυρισμὸ ὅτι — δῆθεν — ὁ βασιλιάς ἄλλαξε νο-
οτροπία καὶ ὅτι ὁ καίσαρας τῆς αὐθαιρεσίας ἔγινε
τὰ χαλάτρης τῆς συγχρόνου ἀντιλήψεως, ποὺ ἔ-
χουν οἱ ἄλλοι, ἐλάχιστοι, βασιλεῖς. Ὁ λαὸς θὰ
πρέπει νά θυμηθῇ τὴν πετυχημένη καὶ φιλοσοφη-
μένη του ἔκφραση: «Ἄλλαξε ὁ Μανωλιὸς καὶ ἔβα-
λε τὰ ροῦχα ἀλλιῶς»!! Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Κων-
σταντίνου εἶναι ψεύτικη καὶ ἀπατηλή...

Πέρασε ἡ χώρα 8-9 ἐπικίνδυνα χρόνια. Καιρὸς
νὰ ξεκινήσουμε γιὰ κάτι καλύτερο, ἀλλὰ δὲν πρό-
κειται νὰ τὸ ἐπιτύχουμε ἂν δὲν ἀπαλλάξουμε τὴν
πατρίδα ἀπὸ τὴν πηγὴ τῶν ἀνωμαλιῶν, τὴ βασι-
λεία...

Χωρὶς περιστροφές, ἐπιφυλάξεις καὶ ὑπεκφυ-
γές, πρέπει νὰ ὑπακούσουμε στὴ φωνὴ τῆς ἱστο-
ρίας, τῆς Ἑλλάδος μας, καὶ νὰ ψηφίσουμε Ο Χ Ι
στὴν ξενογέννητη καὶ ξενοκίνητη βασιλεία...

2. ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ ΑΚΟΜΑ ΟΛΑ ΟΣΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ

(Ἡ ἔφημερίδα «Τὸ Βῆμα» Ἀθηνῶν δημοσίεψε ἔρευνα τῶν κ.κ. Κ. Γερονικόπου καὶ Γ. Κοντογιάννη, μέ συνεντεύξεις βουλευτῶν ὄλων τῶν κομμάτων, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ. Ζητήθηκε καὶ ἀπὸ μένα νὰ ἀπαντήσω γραπτῶς. Τὸ κείμενο, ποὺ ἀκολουθεῖ, εἶναι τὸ σύνολο τῶν ἐρωτήσεων ποὺ μοῦ ὑποβλήθηκε καὶ τῶν ἀντίστοιχων ἀπαντήσεων, ποὺ ἔδωκα, ὅπως δημοσιεύτηκε στὸ φύλλο τῆς 25.9.1975, μαζί μέ φωτογραφία μου).

Ὁ βουλευτὴς Ἡμαθίας κ. Γ. Χιονίδης (ΕΚΝΔ) κάνει τὸν ἀπολογισμό τοῦ πρώτου χρόνου τῆς δημοκρατίας:

—Νομίζω ὅτι ἔγιναν μερικά, μέχρι τώρα, γιὰ τὴ διασφάλιση τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ ὄχι ὅσα ἔπρεπε καὶ χρειάζονταν. Οἱ λόγοι εἶναι πολλοὶ καὶ διαφορετικοί: Τὶ περισσότερο μποροῦσε νὰ περιμένη κανένας ἀπ' τὴν ὁπωσδήποτε συνυπεύθυνη παραδοσιακὴ παράταξη τῆς Δεξιᾶς (ἔστω καὶ μέ τὴν πολυδιαφημιζόμενη νέα νοοτροπία), ὅταν μάλιστα ἡ ἀλλαγὴ φρουρᾶς στήν ἐξουσία ὀφειλόταν σὲ προγραμματισμένη παράδοση καὶ ὄχι σὲ ἀνατροπὴ; Ὅταν, ἀκόμα, ὁ μὲν ἀρχηγὸς τῆς παρατάξεως ὁμολογεῖ στὴ γαλλικὴ τηλεόραση (τὴν 19.6.1975) ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι... σοσιαλιστής, ἀλλὰ τὸ περιβάλλον του... δὲ συμφωνεῖ, μέ μιὰ παρόμοια νοοτροπία;

Τὸ ἀποκορύφωμα ὄλων ἦταν ἡ προαναγγελία τῆς ἀπονομῆς τῆς χάριτος στοὺς τρεῖς πραξικοπηματίες, πρὶν ἀκόμα κατασιγᾶση ὁ ἀπόηχος ἀπ' τὴν ἀνάγνωση τῆς ἀποφάσεως ἐπιβολῆς τῆς θανατικῆς ποινῆς, γιατί ἔτσι σταθεροποιήθηκε ἡ ἄποψη ὅτι σ' αὐτὸν τὸν ἔρημο τόπο πιάνονται στὸ δίκτυ μόνον τὰ μικρὰ ψάρια. Καί, τὸ σπουδαιότερο, γκρεμίστηκε ἡ ἐλπίδα τῆς νέας γενιᾶς τῶν πολιτικῶν τῆς Δεξιᾶς, ποὺ πίστεψαν ὅτι ἦταν δυνατό νὰ συνδυάσουν

(στην παράταξή τους) τὴν ἑλληνικὴ λεβεντιά, τὸν ἰδεαλισμό καὶ τὴ δικαιοσύνη μὲ τὴν ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα, ἐνῶ διδάχτηκε ὁ λαὸς ὅτι εἶναι δυνατό νὰ θυσιάζωνται, ἡ ἀλήθεια, τὸ δίκαιο καὶ ἡ ἰδέα στὸ βωμὸ τῆς ὁποιασδήποτε... «διεργασίας».

Ἡ μέχρι τώρα πολιτικὴ τοῦ κ. Καραμανλῆ δὲ μὲ ἱκανοποιεῖ, γιατί δὲν κατόρθωσε νὰ παρουσιάσῃ κάτι καινούργιο: Στηρίχθηκε (ἀποκλειστικὰ σχεδὸν) στὰ παλιά του στελέχη καὶ τὴν κεφαλαιοκρατία, καὶ ἔτσι, καὶ ἂν ἀκόμα θέλαμε νὰ δεχτοῦμε καλόπιστα καὶ μὲ καλὴ θέληση ὅτι γύρισε στὴν Ἑλλάδα μὲ κάποια νέα νοοτροπία, μὲ τέτοιο ἐπιτελεῖο καὶ στήριγμα δὲν μπόρεσε (τουλάχιστο μέχρι τώρα) νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ ὑπερκομματικοῦ ἀρχηγοῦ, δηλαδή ἡγέτη (ὅπως τὸν πίστεψε ἢ τὸν θέλησε ἡ πλειοψηφία), οὔτε ἔλαβε οὐσιαστικὰ μέτρα γιὰ τὴν καλυτέρεψη τῆς θέσεως τῶν κατωτέρων καὶ τῶν μεσαίων τάξεων (κυρίως τῶν ἀγροτοκτηνοτρόφων), ποὺ εἶναι, ἐπίσης, προϋπόθεση γιὰ τὴ μόνιμη διασφάλιση τῆς δημοκρατίας καὶ ἐλευθερίας, ἀπέναντι στοὺς διάφορους κινδύνους. Ἀκόμα καὶ τὸ νέο Σύνταγμα θυμίζει «κοστοῦμι ἐπὶ παραγγελία», χωρὶς μάλιστα νὰ ἐπιτρέπη τίς ἀπαραίτητες, δευτερεύουσες ἔστω, διατάξεις, ποὺ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν τρόπο ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας, ὅπως γιὰ τὴν ἀπαλλοτρίωση τῶν δασῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐκτάσεων (ἀτόμων, μοναστηριῶν κλπ.) μετὰ 150 χρόνια ἐλευθεροῦ βίου, ἐνῶ ὑπάρχει τρομερὴ ἔλλειψη γῆς καὶ φυτοζωοῦν ἑκατομμύρια ἀκτημόνων!!

Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ἡ Ν.Δ. εἶναι μιὰ νέα ἔκδοση (ἔστω καὶ «ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη») ἀρχηγικοῦ κόμματος τῆς Δεξιᾶς, ἓνα παλιὸ ἐπιπλο (ἐνὸς ἀτόμου ἢ μιᾶς ομάδας) μὲ καινούργιο λουστράρισμα, τουλάχιστο ἂν κριθῇ μὲ κριτήριο τίς ἀπαιτήσεις τῆς προοδευτικῆς δημοκρατίας.

—Δέν νομίζετε ὅτι ἡ νοοτροπία τῆς παλιᾶς δεξιᾶς ποὺ θεωροῦσε τὴν παράταξή της ὡς ἀποκλειστικὰ ὑπεύθυνη γιὰ τὴ διακυβέρνηση τῆς χώρας τείνει νὰ παραγκωνισθῇ ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς «Νέας Δημοκρατίας»;

—Στὴν πρώτη δίκη τοῦ Κορυδαλλοῦ ἀποδείχθηκε ὅτι τὸ πραξικόπημα τῆς 21.4.1967 ἦταν ἓνα τερατούργημα, ποὺ χρόνια κυοφοροῦσε ἡ Δεξιὰ καὶ τὸ Παρακράτος. Ὑπῆρξαν πολλοὶ ὑπεύθυνοι, ἠθικοὶ αὐτουργοί, ὅπως τὰ ἀνάκτορα, ἡ ΣΙΑ, μιὰ ὁμάδα ἀσυνειδήτων στρατηγῶν (ποὺ ὅταν ἐξετάσθηκαν, σὰν μάρτυρες, ἔδειξαν, πὼς τοὺς πλήγωσε, ἰδιαίτερα, ὅτι μέ τοῦτο παραβιάστηκε... ἡ ἱεραρχία!!), μιὰ μερίδα τῶν πολιτικῶν, κυρίως τῆς Δεξιᾶς, ὅπως καὶ τοῦ τύπου κ.ἄ.

Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀπροθυμία τῆς Κυβερνήσεως νὰ διώξῃ τοὺς πρωταίτιους καὶ τοὺς κύριους συνεργάτες τους, καὶ ἰδιαίτερα ἡ προαναγγελία τῆς χορηγήσεως τῆς χάριτος, δὲν ἐπέτρεψε τὴ δημιουργία μιᾶς νέας συμπεριφορᾶς: Οἱ καταδικασμένοι δὲν πρόλαβαν νά...τρομάξουν, οἱ ὑποψήφιοι μιμητές τους νὰ ἀπογοητευθοῦν, νὰ παραδειγματιστοῦν καὶ νὰ συνεισistoῦν, καὶ οἱ ἀπλοὶ πολίτες νὰ ἀνακουφιστοῦν καὶ νὰ ἀναθαρρήσουν...

Χρειάζεται: Ἡ Κυβέρνηση ν' ἀλλάξῃ πολιτική (ἐντὸς της καὶ ἀπέναντι στοὺς ἀμετανόητους) καὶ οἱ πολίτες νὰ ξανασκεφθοῦν, νὰ ἐντείνουν τὴν ἐπαγρύπνησή τους, νὰ ἀναπροσανατολιστοῦν καὶ νὰ ὀργανωθοῦν σὲ πραγματικὰ δημοκρατικὰ σχήματα, μακριὰ ἀπὸ τὰ ἄκρα. Ἰδιαίτερη εἶναι ἡ εὐθύνη τῆς πνευματικῆς, στρατιωτικῆς καὶ γενικότερα ὅλης τῆς ὁποιασδήποτε ἡγεσίας.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι μόνο μιὰ ἄλλη κυβέρνηση, ποὺ θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ πραγματικὰ δημοκρατικὴ ἀλλὰ καὶ ὑπεύθυνη νοοτροπία, θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ γιὰ πάν-

τα τὴ Δημοκρατία, γιατί τὸ κόμμα τῆς Νέας Δημοκρατίας, εἴτε δὲν θέλει (λόγω τῆς συγγένειας καὶ τῆς συνυπευθυνότητάς του), εἴτε δὲν μπορεῖ (λόγω... κακῶν συνηθειῶν) νὰ τὸ ἐπιτύχη.

ΔΗΜΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

3. ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ;

(Άρθρο πρώτο)

(Δημοσιεύτηκε, με υπέρτιτλο: «Δύο χρόνια μετά την αλλαγή», στην εφημερίδα «Ο Φρουρός της Ήμαθίας», της 26.7.1976).

Είναι δεδομένη ή άνησυχία μεγάλης μερίδας του Έλληνικού λαού για το πού βαδίζει ή χώρα, ή δημοκρατία, τα κόμματα, οι ιδέες κ.λ.π.; Και είναι άπαράδεκτη ή σιωπή και ή άδιαφορία του όποιου-δήποτε Έλληνα στην κρίσιμη φάση πού περνούμε, γιατί έτσι αποδεικνύει πώς δέν είναι ωφέλιμος και σωστός πολίτης, άφου δέν ένδιαφέρεται για το πού βαδίζει το κράτος, όπως γράφεται και στον Έπιτάφιο του Περικλή, πού διέσωσε (ή έγγραψε;) ό Θουκυδίδης.

Άλλωστε, είναι αυτονόητο ότι όποιος δέν άσχολεϊται και δέν κοπιάζει για να βελτιωθ ή κατάσταση της χώρας του, στην πραγματικότητα άμελει και για το προσωπικό συμφέρον του, μιά και ή όποιαδήποτε ίκανοποίησή του συμπλέκεται με την τέτοια ή άλλιώτικη εξέλιξη των «κοινών».

Ίδιαίτερη ύποχρέωση ύπάρχει για τους άμεσα πολιτευόμενους, γιατί πρώτη ύποχρέωσή τους είναι να έχουν και να έκφράζουν καθαρά και ξάστερα τις όποιεςδήποτε άπόψεις τους, άρκει να τις πιστεύουν πραγματικά και όχι να είναι πρόχειρη καραμέλα σκοπιμότητας. Πρέπει να σημειωθ ή άμέσως και από την άρχή ότι ό μεγαλύτερος κίνδυνος πού ύπάρχει σήμερα (άλλά και... πάντοτε) στη χώρα μας, είναι ό ιδεολογικός μιμητισμός, ό άρριβισμός, ή άνειλικρίνεια και ή αντίθεση (όχι ή άπλη διαφορά) μεταξύ έκείνων πού πιστεύει ή λέγει πώς πιστεύει και όσων πράττει ό καθένας μας, ώστε

νά δικαιώνεται — δυστυχῶς — ὁ καλλιτέχνης (ζωγράφος) Γ. Τσαρούχης, ὅταν εἶπε ὅτι:

«Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶσαι ὅ,τι δηλώσεις...»!!

Ἔτσι φθάνουμε στὴν οὐσία τοῦ ἐλληνικοῦ προβλήματος: Ἐφτὰ χρόνια φάνηκε ὅτι χρειάζεται νά γίνη πολλή ἐργασία γιὰ νά στερεωθῇ στὸ μέλλον ἡ Δημοκρατία, μιὰ καὶ ἀποδείχτηκε ὅτι ἦταν ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι ποὺ στάθηκαν στὶς Θεραπείες τοῦ δημοκρατικοῦ ἀγώνα. Οἱ πολλοὶ σιώπασαν, προσαρμόστηκαν, ἀνέχτηκαν ἢ καὶ συνεργάστηκαν, γιατί, ἀσφαλῶς, δὲν εἶναι ἀγωνιστικὴ πράξη ἡ χαμηλόφωνη διήγηση.... ἀντιδικτατορικῶν ἀνεκδότων.

Καὶ ὅλα ἄλλαξαν «διὰ μαγείας», ὅταν ἄλλαξε τὸ σκηνικό, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1974, καὶ πολλοὶ ποὺ εἶχαν θυμιατήρια καὶ προσκυνοῦσαν τοὺς δικτάτορες καὶ τοὺς δικτατορίσκους, ἄλλαξαν ἀφέντη, προβιά, ὅχι ὅμως τὸ κρέας τους. Ἄλλοι πάλι, ποὺ διακρίθηκαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα σὰν τέλειοι θεριακλῆδες τῆς «ἀφαδελφικῆς» ἀδιαφορίας, ἐμφανίστηκαν σὰν ὄψιμοι πρωτεργάτες καὶ πρωταθλητές, κρατώντας ἀπειλητικὲς σπάθες γιὰ ὅσους δὲν δέχονταν τοὺς δογματικοὺς ἀκροβατισμούς τους.

Ἔτσι ἡ Ἑλλάδα ἀπόκτησε κάπου ὀχτὼ ἑκατομμύρια «ἀντιστασιακοὺς» καὶ «προοδευτικοὺς» καί, στή χώρα ὅπου διδάχτηκε καὶ ἐφαρμόστηκε κάποτε τὸ μέτρο, κυβερνάει πιά ἡ ὑπερβολή, ἡ βιασύνη, ἡ ἀνειλικρίνεια καὶ τὸ ψέμμα...

Ἀποτέλεσμα τούτων εἶναι ὅτι μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν πολιτευομένων, ἄλλα πιστεύει καὶ ἄλλα ψηφίζει, δηλαδὴ πολίτες, ποὺ θέλουν ἰδεολογικὸ ἄνοιγμα, ψηφίζουν συντηρητικὰ καὶ πολίτες ποὺ εἶναι τέλειοι κεφαλαιοκράτες, παραδόπιστοι (μὲ πολυτελῆ αὐτοκίνητα, πολλὰ ἀκίνητα καὶ μεγάλα ἔξοδα διαβιώσεως) καὶ ἐκμεταλλευτὲς τῶν φτωχῶν, μὲ τοὺς ὁποίους συναλλάσ-

σονται, περιστάνουν τοὺς φανατικούς «προοδευτικούς» καὶ τὰ παρόμοια. Οἱ πρῶτοι, γιατί ἔχουν διχοτόμηση τῆς προσωπικότητάς τους, καὶ θέλουν μὲν τὴν πρόοδο, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουν γι' αὐτήν. Οἱ δεύτεροι, γιατί εἶναι οἱ χειρότεροι ἀπατεῶνες, πὺς κυνηγοῦν ὅ,τι εἶναι ἢ φαίνεται πὺς εἶναι τῆς μόδας, «περνάει» καὶ ἐξυπηρετεῖ τὰ ὁποιαδήποτε προσωπικά συμφέροντά τους. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ ὀλιγόψυχοι προδότες καὶ οἱ δεύτεροι οἱ ἐπικίνδυνοι καὶ ἀδίστακτοι δημαγωγοί, οἱ ἱερόσυλοι τῶν ἰδεῶν...

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ
ΒΕΡΟΙΑΣ

4. ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ:

(Άρθρο δεύτερο)

(Δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 2.8.1976, της ίδιας εφημερίδας).

Σημειώσαμε, στο προηγούμενο άρθρο μας, ότι πολλοί — δυστυχώς — Έλληνες είναι ανειλικρινείς προς τον εαυτό τους ή και τους συνανθρώπους τους, γιατί άλλα πιστεύουν, άλλα δηλώνουν ότι — δήθεν — πιστεύουν και τα αντίθετα πράττουν.

Είναι περιττό να τονίσουμε αναλυτικά ότι η σωστή κατεύθυνση, που πρέπει να πορευτή ό έλλη-νικός λαός, είναι ό δρόμος προς έναν ελληνικό δη-μοκρατικό σοσιαλισμό, με κατάληξη και σκοπό τó μετασχηματισμό της κοινωνίας — οικονομίας.

Τό αστικό καθεστώς όφείλει ριζικά να αναμορ-φωθί, αληθινά, σέ ένα προοδευτικό σύστημα, όπου, άσχετα με τó που θά άνήκουν (μόνιμα ή προσωρινά) τά μέσα παραγωγής, σημασία θά δοθί πρωταρχικά στη δικαιότερη κατανομή, ώστε περισσότεροι άν-θρωποι να απολαμβάνουν τó μεγαλύτερο (άν όχι τó όλο) ποσοστό του έθνικού εισοδήματος, όπου ή πείνα, ή δυστυχία και ή ανέχεια θά αποτελούν εξαι-ρεση, μονάχα για τούς άθεράπευτα τεμπέληδες και όχι τó «σήμα κατατεθέν». Η προσφορά και οί ανάγ-κες του καθένα πρέπει να κανονίζουν τó ύψος των απολαβών και της συμμετοχής του στη διανομή στο έθνικό προϊόν. Άρκετά έφαγαν οί άχόρταγες 200 οίκογένειες της οικονομικής όλιγαρχίας και έγιναν υπαίτιες να ξεστρατίσουν (από άγανάκτηση) πολλοί ταλαίπωροι...

Δέν συγχωρεΐται πιά, στην εποχή μας, να υπάρ-χουν ακόμα ανυπέρβλητα προβλήματα για όσους θέλουν πραγματικά να μορφωθούν. Να υπάρχουν

ἄνθρωποι χωρὶς ἱατροφαρμακευτικὴ καὶ νοσοκομειακὴ περίθαλψη (ἀκόμα καὶ οἱ συνταξιούχοι γιανοί!!). Νὰ ὑπάρχουν συνταξιούχοι τῶν 20-40 δρχ. τὴν ἡμέρα, ἢ καὶ ἄνθρωποι χωρὶς σύνταξη καὶ πόρους ζωῆς, ὅταν αὐτοὶ ποὺ ροφθοῦν τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ αἷμα τοῦ ἐργαζόμενου ξοδεύουν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ μὲν φιλεῖ τῶν ...σκυλιῶν τους, ἢ καὶ 10.000 τὴν ἡμέρα γιὰ ...γαρδένιες, ποὺ ρίχνονται στὰ πόδια μιᾶς τραγουδίστριας ἢ 100.000 δρχ., ἀκόμα δὲ καὶ ἑκατομμύρια, στὰ χαρτιά κ.τ.λ. Εἶναι καιρὸς νὰ τρῶνε καὶ ἀπολαμβάνουν καὶ ὅσοι ...δουλεύουν, ἀφοῦ πρέπει νὰ χόρτασαν πιά ὅσοι «κάθονται» ἢ δουλεύουν ...τοὺς ἄλλους!! Ἐνα τέτοιο καθεστῶς (σὰν τὸ σημερινό), πρέπει νὰ ξέρεῖ ὅτι ἔτσι προετοιμάζει τὸ νεκροντούλαπό του, γιατί ἡ συμπεριφορὰ του μοιάζει μὲ αὐτοκτονία διαρκείας, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φθάσῃ στὸ τέρμα της.

Κανεῖς, λοιπόν, δὲν εἶναι δυνατό νὰ μὴ συμφωνῇ ὅτι χρειάζονται πολλὰ νὰ ἀλλάξουν, ἐκτὸς ἂν ἐθελουφλῇ ἢ πάσχῃ ἀπὸ ὀπισθοδρομικὴ ἀχρωματοψία ἢ ἀπὸ ἀθεράπευτη κεφαλαιοκρατίτιδα...

Ἡ διαφωνία ὑπάρχει στὴ ...δικονομία τῆς ἀλλαγῆς. Μερικοὶ πιστεύουν ὅτι τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ ἔνοπλη ἐπανάσταση, ἀλλὰ τὰ παραδείγματα, ποὺ ἔχουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, δείχνουν ὅτι μεταξὺ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως ὑπάρχει μεγάλη διαφορά, συχνὰ μάλιστα καὶ ἀντίθεση, γιατί οἱ ποικιλώνυμες ἐπαναστάσεις καταλήγουν συχνὰ σὲ καθεστῶτα, ὅπου τὸ μόνον ποὺ μοιράζεται μὲ ἀπόλυτη ἰσότητα εἶναι ἡ ἔλλειψη ἐλευθερίας καὶ ἡ δυστυχία, ἀφοῦ ἔνα 10ο)ο (τῶν κομματικῶν στελεχῶν) ἐξαναγκάζει σὲ συμφωνία τὴν πλειοψηφία, μέχρι καὶ τοῦ 99ο)ο!!

Ὅπως δὴποτε, μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς κοινωνίας — οἰκονομίας, ποὺ θὰ γίνῃ μὲ εἰρηνικὸ τρόπο καὶ μὲ δημο-

κρατικές διαδικασίες, όπως, άλλωστε, δέχτηκε και δίδαξε ακόμα και «ὁ Εὐρωκομμουνισμός», ἄσχετα ἂν ἀποδειχθῇ ἢ ὄχι (καὶ στὴν πράξη) εἰλικρινής.

Μὲ αὐτὸ τὸ κριτήριο σημειώνουμε προκαταρκτικὰ ὁρισμένες ἀλήθειες:

Ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ακόμα καὶ μετὰ τὴν κοσμοϊστορικὴ ἐμφάνιση τοῦ Μαρξισμού - Λενινισμού (σὰν μεθόδου κριτικῆς καὶ ἀναλύσεως), μᾶς διδάσκει ὅτι γιὰ τὴν ποθούμενη ἀλλαγὴ παίζουν σπουδαῖο ρόλο δύο, κυρίως, παράγοντες: Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ (ὅταν, μάλιστα, πρόκειται γιὰ μιὰ μικρὴ χώρα, ὅπως εἶναι ἡ Ἑλλάδα), καὶ ἡ κατάλληλη προετοιμασία τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ
ΒΕΡΟΙΑΣ

5. ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ;

(Άρθρο τρίτο)

(Δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 9.8.1976, της πιο πάνω εφημερίδας).

Είπαμε, στο δεύτερο άρθρο μας, ότι είναι αναγκαῖος ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς οἰκονομίας - κοινωνίας μας καὶ συζητήσαμε προκαταρκτικὰ γιὰ τὸ πρόβλημα.

Συνεχίζουμε μὲ εἰδικότερες σκέψεις:

Εἶναι βεβαιωμένο ὅτι ἡ πορεία τῶν μικρῶν λαῶν ρυθμίζεται ἀπὸ τὶς ...ἀνήθικες «Μεγάλες Δυνάμεις», εἴτε ἀποτελοῦν τὴν «Ἱερὰ Συμμαχία» τοῦ 18ου-19ου αἰῶνα, εἴτε τὴν ...Ἀνίερη Συγχορδία τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἀνάλογα μὲ τὰ ἱμπεριαλιστικά, οἰκονομικά ἢ ἰδεολογικά (;) συμφέροντά τους. Εἶναι ἀδιάφορο ἂν ὑπάρχουν γραπτὰ κείμενα, ἢ, ἔστω, πρόχειρα σημειώματα συμφωνιῶν (π.χ. Γιάλτας), ἢ ἄγραφοι κανόνες κοινῆς ἀνοχῆς γιὰ τὶς διάφορες ζῶνες ἐπιρροῆς. Αὐτὴ εἶναι — δυστυχῶς — ἡ πραγματικότητα...

Τοῦτο ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι τὰ μικρὰ κράτη δὲν πρέπει ἢ δὲ μποροῦν νὰ προχωρήσουν στὴ χάραξη μιᾶς ἐθνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἢ καὶ δὲν ἐπιβάλλεται νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ἀνακατανομὴ τῶν δικαιωμάτων τῶν φορέων τῆς ἐξουσίας, ὅπως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Εἰσοδήματος. Πράγματι, καὶ μὲ τὰ κράτη συμβαίνει, συχνά, ὅ,τι καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους: Πετυχαίνουν ἐκεῖνα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀγωνίστηκαν καὶ χάνουν ὅσα ἐγκατέλειψαν. Στὴ ζωὴ δὲν ἀναδεικνύονται, πάντοτε, μόνο ὅσοι εἶχαν ἄριστες ἢ εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀγωνίστηκαν μὲ σθένος καὶ ὑπομονή καὶ ἀνάτρεψαν τὶς δύσκολες συνθῆκες, ποὺ βρῆκαν, ὥστε φαίνεται νὰ

είχε δίκιο ὁ ποιητής Κώστας Οὐράνης, ὅταν στι-
χοῦργησε (μὲ αὐτοκριτική διάθεση), πῶς πρέπει
νὰ λυπᾶται, ὅποιος νικήθηκε, χωρὶς νὰ πολεμήσῃ...

Γιὰ νὰ νικήσῃ ὅμως καὶ εὐτυχήσῃ ἓνα ἔθνος,
πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ κατάλληλη διαπαιδαγώγησις
τῶν πολιτῶν, ποὺ θέλουν τὴν ἀλλαγὴν. Ἡ Δημοκρα-
τία, ὁ Σοσιαλισμός, ὁ Κομμουνισμός κ.τλ. εἶναι
τρόποι ζωῆς καὶ ὄχι καραμέλα, κατάλληλη γιὰ
ὅλες τὶς γλῶσσες καὶ τὰ στόματα. Καὶ τότε μονάχα
ἐπιτυγχάνεται ἡ πραγματικὴ πρόοδος καὶ ὁ ἀληθι-
νὸς μετασχηματισμὸς μιᾶς κοινωνίας καὶ οἰκο-
νομίας, ὅταν προηγηθῇ ἡ ἐσωτερικὴ ἐπαναστατικὴ
μεταμόρφωσις τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν
πραγματικὰ τὴν ἀλλαγὴν.

Ἄς παύσουν νὰ πιστεύουν μερικοὶ ὅτι τὰ πιὸ
πάνω φιλολαϊκὰ συστήματα θὰ μοιράζουν μὲ ἰσό-
τητα τὰ ἀγαθὰ, ἀκόμα καὶ στοὺς καφενόβιους ἄερ-
γους, γιατί ἡ ἐπιτυχία τῶν κοινωνικῶν συστημά-
των προϋποθέτει σὰν ἀπαραίτητη τὴν ἄδολη καὶ
συνεχὴ προσφορὰ ὅλων, στὸ σύνολο γιὰ τὸ σύνο-
λο, ἀλλιώτικα αὐτοκαταστρέφονται.

Ἀλίμονο στὰ ἔθνη, στοὺς λαοὺς, ὅπου ὁ
ἰδεολογικὸς προσανατολισμὸς τοῦ πλήθους δὲν
εἶναι ἀποτέλεσμα σκέψεως, πραγματικοῦ πιστεύω
ἀλλὰ ἄκριτου πιθηκισμοῦ. Οἱ κοινωνικοπολιτικὲς
ιδέες δὲν πρέπει νὰ εἶναι θέμα μόδας, ὅπως τὸ ὕψος
τῆς φούστας ἢ ἡ ...τριχοφυΐα τοῦ κεφαλιοῦ, οὔτε
νὰ ἀλλάζονται μὲ εὐκολία σὰν τὰ ρούχα, ἀνάλογα
«μὲ τὶ ἄερας φυσάει» ἢ «ποιά μογιά περνάει».

Ἐκεῖ, ὅπου ἀνῶριμοι καὶ ἀσυγκράτητοι ἀτο-
μιστὲς καὶ κρυφοὶ κεφαλαιοκράτες διεκδικοῦν πρω-
τοκαθεδρίες σὲ λαϊκὰ κινήματα, ἐκεῖ κινδυνεύουν
οἱ ιδέες καὶ τελικὰ κυβερνᾶ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ
μειοψηφία, μὲ ὅποιαδήποτε νέα ἢ παλιὰ ταμπέλα
καὶ ὀνομασία...

Εἶναι καιρὸς πιά νὰ ὀνοματίζωνται σωστὰ οἱ

ιδέες, τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα. Νά τακτοποιηθοῦν, οἱ σκαπανεῖς, οἱ ἐργάτες καὶ οἱ πρωτεργάτες τῶν προοδευτικῶν τάσεων, μὲ τὸν ἑαυτό τους, γιατί δὲν εἶναι δυνατό νά χορηγοῦν πιστοποιητικά σπουδῶν ἢ δράσεως ὅσοι εἶναι ἀπλοὶ ἀερολόγοι διδάσκαλοι, σὲ κλειστὲς αἰθουσες, σὲ σαλόνια φτωχοῦ ἐλιτισμοῦ, ὅταν δὲν πιστεύουν παρά μονάχα στὸν ἑαυτό τους, στὸ κεφάλαιο καὶ στὴν ἐκμετάλλευση, χωρὶς νά ἔχουν δουλέψει ποτὲ στὴν πράξη γιὰ τὸ λαό, ποῦ — δῆθεν — ἀγαποῦν. Οἱ τέτοιοι αἰδεολόγοι εἶναι οἱ κηφῆνες (καὶ ὄχι οἱ μέλισσες τῶν ιδεῶν), τὰ παράσιτα καὶ οἱ καταστροφεῖς τους. Οἱ ἡγέτες κρίνονται ἄξιοι ἢ ὄχι ἀπ' τὶς πράξεις καὶ τὰ ἔργα τους καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ εὐκόλα καὶ ὠραῖα λόγια, ποῦ εἶναι τόσο εὐπρόσδεκτα ὅσο εἶναι πιὸ δημαγωγικά καὶ ἀνεφάρμοστα. "Οποῖος ἀγαπᾷ πραγματικά τὸ λαό, νά ἀφήσῃ τὶς ποικιλώνυμες λέσχες, τὶς μπουάτ, τὰ γραφεῖα καὶ τὰ καφενεῖα τῶν ναυαγῶν τῆς ἀερολογίας καὶ νά πλησιάσῃ τὸ λαό, νά τὸ βοηθήσῃ μὲ πράξεις, χωρὶς εὐχολόγια καὶ θεωρητικὲς ἀκροβασίες, λέγοντάς του τὴν ἀλήθεια, προσέχοντας νά τοῦ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ὠφέλιμος καὶ ὄχι ἀπλῶς εὐχάριστος, μὲ ἀνεφάρμοστες ὠραιολογίες.

Ἐπὶ τέλους, ἄς παύσῃ ἡ σημερινὴ ἀπάτη καὶ ἡ δολοφονία τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ λαοῦ. Ἀρκετὰ ἐσκύλευσαν, οἱ ἐπιτήδαιοι τυμβωρύχοι, ποῦ τελικὰ μεταβάλλονται σὲ ἀσυνείδητα ὄργανα τοῦ κεφαλαίου, ἂν δὲν ἦσαν — ἀνέκαθεν — συνειδητοὶ πράκτορές του.

Ὁ λαὸς ἀξίζει καλύτερη τύχη, καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ ὅταν οἱ ἀπατεῶνες, οἱ προδότες καὶ οἱ δημαγωγοί, ὅλοι «οἱ κατεργάρηδες», τεθοῦν στὴν ἄκρη, ὁ καθένας στὸν πάγκο του, ποῦ τοῦ ταιριάζει, ὅπως λέγει ὁ λαός.

Ἡ Ἑλλάδα, πρέπει νά προχωρήσῃ στὴν πρό-

οδο, με δημοκρατικές διαδικασίες, σταθερά και με
ἐλευθερία, χωρίς καθυστέρηση και δογματικές ἀ-
κρότητες. Καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ μονάχα ἀπὸ ἓνα
δυνατὸ ἐλληνικὸ κόμμα, πραγματικοῦ δημοκρατι-
κοῦ σοσιαλισμοῦ, στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ συνενωθοῦν
ὅλες οἱ ἀληθινὰ δημοκρατικὲς δυνάμεις, χωρίς ἀρ-
χομανίες καὶ τεχνητοὺς δογματισμούς...

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ

6. Ο ΑΞΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ο Φρουρός της Ήμαθίας», της 16 8.1976, με τὸν πρόλογο, ποὺ ἀκολουθεῖ εὐθὺς ἀμέσως.)

[Εἰς τὸ φύλλον μας 930, τῆς 12 Νοεμβρίου 1973, ἐδημοσιεύσαμεν τὸ πιὸ κάτω ἄρθρον τοῦ κ. Χιονίδη, τὸ ὁποῖον ἀνετυπώθη εἰς τὸ βιβλιάριον, τὸ ὁποῖον ἐτύπωσεν, ὁ κ. Χιονίδης, εἰς τὴν Κατερίνην (Αὐγουστος — Σεπτέμβριος 1974), ὅπου ὑπηρέτησεν ὡς Νομάρχης Πιερίας.

Τὸ ἴδιον ἄρθρον ἀνεδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 23 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Τὸ βῆμα τῶν Πολιτικῶν».

Ἐγράφη τοῦτο, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν αἱ ἐκλογαὶ ἀπὸ τὴν «κυβέρνησιν» τοῦ κ. Σπ. Μαρκεζίνη (1973) καὶ ὡς ἔναυσμα εἶχε τὸ γεγονὸς ὅτι ἐνεφανίσθη καὶ τότε πλῆθος πολιτευομένων, φαινόμενον σύνηθες πρὸ πάσης ἐκλογῆς. Συνεπῶς ἡ ἀξία τοῦ ἁρθρου παραμένει ἀμείωτος.

Μὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο συμπληρῶνεται ἡ εἰκόνα, ἡ ὁποία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Χιονίδη μὲ τὰ τρία ἄρθρα του, μὲ τὸν τίτλον «Ποῦ βαδίζουμε;», διὰ τὰ ὁποῖα τὰ σχόλια ὑπῆρξαν λίαν κολακευτικά.

Ἰδού, λοιπόν, τὸ ἄρθρον:]

«Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ὀργανώθηθηκαν σὲ ομάδες, προέκυψε καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν ἡγέτες, ἀρχηγοί, πολιτικοί. Στὸ διάβα τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν ἅπειροι ἄνθρωποι ποὺ ἔπαιζαν ἓνα τέτοιο ρόλο, μὰ ἐλάχιστοι μονάχα κατόρθωσαν νὰ διασωθοῦν, νὰ μείνουν στὴν ἱστορία σὰν ξεχωριστὲς ἀξιόλογες προσωπικότητες, ἐνῶ οἱ περισσότεροι διαδραμάτισαν τὸν ρόλο τῶν ὀλιγόστιγμων ρουκεττῶν, ποὺ γιὰ λίγο φώτισαν τὸ στερέωμα ἢ τῶν πυγολαμπίδων, ποὺ τὸ ἐλάχιστο φῶς τους διατηρή-

θηκε περισσότερο, μὰ δὲν ἄρκεσε γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴ μαυρίλα τοῦ σκοταδιοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν μικροτήτων καὶ τῶν ἀσημοτήτων, γιὰτὶ ὅλους μποροῦν, ἴσως, νὰ κοροϊδεύσουν, μὰ ὄχι καὶ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Εὐλογο, λοιπόν, γεννιέται τὸ ἐρώτημα, γιὰτὶ ἰσχύει αὐτὸς ὁ ἀπαισιόδοξος κανόνας, καὶ ἂν, κατόπιν τούτου, δὲν εἶναι καθαρὴ ματαιοπονία κάθε προσπάθεια;

Εἶναι ἓνα αἰώνιο, δύσκολο πρόβλημα, ποὺ προκαλεῖ πολλές ἀμφιβολίες, ἀπογοητεύσεις καὶ ψυχικὲς καταπτώσεις. Εἶναι ἓνα σύνθετο ζήτημα, ποὺ ὅλους μᾶς ἀπασχολεῖ. (Τελευταῖα εἶχα τὴ ... χιλιοστή ἀφορμὴ γιὰ πολὺωρη συζήτηση μὲ πολλοὺς φίλους, καὶ ἰδιαίτερα μὲ ἓνα πολὺ ἀγαπητὸ πρόσωπο ...).

Μὰ δὲ θὰ μακρηγορήσω, ὥστε νὰ ἐξετάσω διεξοδικὰ τὸ θέμα σ' ὅλες τὶς διαστάσεις του, γιὰτὶ οὔτε ὁ χῶρος, οὔτε ὁ χρόνος ἄρκοῦν. Θὰ ἱχνηλατήσω ἀπλῶς τὸν δρόμο, ποὺ ἀνοίξανε οἱ συζητήσεις, γιὰτὶ ἔτσι, ἴσως, προβληματίσω μερικοὺς ὑποψήφιους ἢ καὶ ψηφοφόρους...

Ὁ Πολιτικὸς (ἢ ὁ ἡγέτης γενικότερα) μοιάζει μὲ τὸν ποιητὴ, ποὺ (ὅπως εἶπε ὁ Κικέρων) γεννιέται καὶ δὲν γίνεται.

Οἱ ἄνθρωποι χωρίζονται σὲ πολλὰς κατηγορίες, ἀνάλογα μὲ τὸ εἰδικότερο πρίσμα ἔρευνας, ποὺ χρησιμοποιεῖται. Στὴν περίπτωσή μας κριτήριον εἶναι ἡ ψυχοπνευματικὴ σύνθεση τῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι — ἄτομα καὶ ἄνθρωποι — σύνολο.

Ἄνθρωποι, ποὺ νομίζουν ὅτι ὅλα γύρω τους ἔγιναν μονάχα γιὰ νὰ ὑπηρετοῦν τὸν ἑαυτοῦλη τους, τὶς ὅποιεςδήποτε θελήσεις καὶ ἐπιθυμίες τους. Ὁλὴ ἡ ζωὴ τους εἶναι ἓνα παιχνίδι ναρκισσισμοῦ. Τέτοιοι τύποι πολιτεύονται μονάχα γιὰ νὰ ἀπολαύσουν, νὰ πάρουν, νὰ εἰσπράξουν χειροκροτήματα,

ἐπευφημίες, τιμές, καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ πληρώσουν μὲ ὅ,τιδὴποτε, νὰ πουλήσουν ἢ νὰ ὑποθηκεύσουν ἀκόμα καὶ τὴ συνείδησίν τους, ν' ἀλλάξουν στρατόπεδα καὶ θέσεις, γιατί στὸ μόνο στὸ ὁποῖο πραγματικὰ πιστεύουν εἶναι ὁ ἑαυτός τους καὶ ἡ «μεγαλοφυΐα» τους. Εἶναι οἱ δημαγωγοί, τὰ ἀνθρωπάκια, οἱ ἄσημοι καί, συχνά, ὁ φυσικὸς θάνατός τους ἔρχεται μετὰ τὴν οὐσιαστικὴ ἀνυπαρξία τους, πού προηγεῖται...

Μὰ, εὐτυχῶς, ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι πού ζοῦν καὶ ἀναπνέουν μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ προσφερθοῦν, νὰ δοθοῦν στὸ λαό. Τοῦ λέγουν τὴν ἀλήθεια, προσπαθοῦν νὰ τοῦ γίνουν ὠφέλιμοι καὶ ὄχι εὐχάριστοι, σηκώνοντας τὸ μεγάλο βάρος τοῦ νὰ πορεύονται ἐνάντια στὸ ρεῦμα, χωρὶς νὰ εἶναι ἐξ ἐπαγγέλματος ἀντιρρησίες. Ἀναμειγνύονται στὰ κοινά, γιατί τοὺς ὠθεῖ σὲ τοῦτο μιὰ ἀνώτερη, ἀκατανίκητη ἐσωτερικὴ παρόρμηση, μιὰ φλόγα, ἓνας ὑψηλὸς πυρετός.

Τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν τους εἶναι πάντα ἐνεργητικό, γιατί δίνουν ὅπωςδὴποτε περισσότερα καὶ παίρνουν λιγότερα. (Δὲν πρόκειται, στὴν κυριολεξία, γιὰ ἰσοζύγιο, γιατί γέρνει συνεχῶς μονόπλευρα σὲ βάρος τους). Ἀλλὰ ὁ ἄξιος πολιτικὸς μοιάζει μὲ λαμπάδα, πού φωτίζει τοὺς γύρω της, μὰ ἡ ἴδια ὀλοένα λυώνει...

Καὶ οἱ συχνὲς ταπεινώσεις, ἡ ἔλλειψη ἀναγνωρίσεως, οἱ πράξεις ἀγνωμοσύνης τῶν πολιτῶν γιὰ ἓναν ἀδικούμενο Ἀριστείδη, πού ζητεῖται «ὁ ἐξοστρακισμός» του, γιατί ἔγινε κουραστικὰ δίκαιος;

Ἀνῆκουν, δυστυχῶς, καὶ αὐτὰ στὴ σκληρὴ μοίρα τοῦ πολιτικοῦ. Θυμίζουν τὰ ἄδικα παθήματα τοῦ Χαρ. Τρικούπη ἢ τοῦ Ἐλευθέρiou Βενιζέλου στὸ Γολγοθὰ τῆς ἡγεσίας, στὸν Καύκασο τῆς πολιτικῆς. Γι' αὐτὸ σημειώθηκε πὼς πολιτικὴ σημαίνει προσφορά καὶ θυσία...

Πραγματικὰ, ἄξιος πολιτικὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος

πὺ αὐτοαπαλλοτριώνει τὸν ἑαυτὸ του, στερεῖται τὶς μικρὲς χαρὲς τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου, ἀγοράζοντας ἐλπίδες, γυρεύοντας νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ τὴν ἀντιπαροχὴ τῆς ὑπέρτατης ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, πὺ νιώθει στὶς λίγες εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς ὁμαδικῆς παρακρούσεως, ὅταν τὰ πλήθη τὸν ἐπευφημοῦν ἢ ὅταν τέλος ἀργοπεθαίνῃ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἱστορία θὰ τὸν δικαιώσῃ γιὰ τὴν προκαταβολὴ καὶ τὴν ἀλλοτρίωσιν ὅλου τοῦ εἶναι του, γιὰ τὴ θυσία στὸ βωμὸ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ὀλοκληρωμένου πολιτικοῦ, πὺ δὲν μετράει τὶ «τὸ συμφέρει», πὺ ἐνεργεῖ ἔτσι, γιὰτὶ μόνο μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἱκανοποιεῖται, μιά καὶ εἶχε τὸ δυσμενὲς προνόμιον νὰ γεννηθῇ ἡγέτης.

Εἶναι ὁ δυσκολώτερος ρόλος πὺ καλεῖται νὰ παίξῃ ἄνθρωπος, γιὰτὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ προβλέπῃ τὸ μέλλον καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ δυνατό («ἐφικτὸν») παρόν. Νὰ ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα, ἀδιαμαρτύρητα, χωρὶς βέβαια ρομαντικούς Δονκιχωτισμούς. Χρειάζεται νὰ ἔχῃ τέλειον καὶ σταθερὸ ἰδεολογικὸ ἐξοπλισμό, γιὰ νὰ μὴν καταλήξῃ σὲ Ἴκαρον ἢ σὲ ἀπαισιόδοξον, πὺ γρήγορα ἀπογοητεύεται, νομίζοντας πὺς μάταια τοῦ ἀνατέθηκε νὰ γεμίσῃ τὸν τρύπιον «πίθον τῶν Δαναΐδων», μῆτε σὲ Ἰούδαν ἢ σὲ Ἐφιάλτη. Καὶ τοῦτο θὰ τὸ κατορθώσῃ μονάχα ἂν ἀποφασιστικὰ δεχθῇ τὴ μοίρα του, ἂν κατανοήσῃ (χωρὶς ἐπιπολαιότητες) τὸ δύσκολον μὰ καὶ τόσο μεγάλον σκοπὸ του, ἂν κατάλληλα ἐξοπλιστῇ μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, ἂν συνειδητοποιήσῃ τὸν προορισμὸ τοῦ ἄξιου πολιτικοῦ, πὺ εἶναι — ὅπως σημειώθηκε — νὰ προσφέρῃ, νὰ ἀναλωθῇ στὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ ὄχι νὰ καρπωθῇ. Ἀκόμα, πρέπει νὰ μὴ συγχέῃ αὐτὸ πὺ θέλει μὲ ἐκεῖνο πὺ μπορεῖ, οὔτε νὰ ξεχνᾷ

ὅτι οἱ λαοὶ δὲν κάμνουν ἄλματα καὶ μάλιστα σὲ σύντομο χρόνο καὶ μὲ τὴ βοήθεια μόνον ἑνὸς προπονητοῦ. Ἡ πρόοδος εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν προσπαθειῶν πολλῶν, μὲ τὴν καθοδήγηση ἄξιων ἡγετῶν, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Ὅφείλει, λοιπόν, νὰ προσφέρῃ τὴ συμβολή του, χωρὶς νὰ τὴν ὑπερεκτιμᾷ, μὰ οὔτε νὰ τὴν ὑποτιμᾷ, γιατί πολλοὶ μικροὶ κόκκοι ἄμμου κάμνουν τὶς ἀπέραντες ἄμμουδιές, ἄπειρες σταγόνες νεροῦ τοὺς ὠκεανούς, πολλὰ λιθάρια τὸ οἰκοδόμημα καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι μαζὶ τὸν πολιτισμό, ὅταν ἔχουν μπροστά τους ἄξιους ἡγέτες...».

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

7. Ο ... ΑΝΑΞΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

(Δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 23.8.1976 της ίδιας εφημερίδας, με υπέρτιτλο «Συνέχεια των άρθρων του κ. Γ. Χιονίδη» και υπότιτλο: «'Αποσπάσματα από βιβλίο του κ. Μιχαήλ Δ. Στασινόπουλου» και με τον πιο κάτω πρόλογο)

[Ἐναδημοσιεύουμε πῶς κάτω (κατ' ἐπιλογὴ τοῦ βουλευτῆ κ. Γ. Χιονίδη) ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἐξαίρετο βιβλίο «Τὸ πινάκιον τῆς φακῆς καὶ ὁ νόμος τῶν λύκων», Ἀθήνα 1972 (σελ. 9-14), τοῦ κ. Μιχ. Στασινόπουλου, ἀκαδημαϊκοῦ, τέως προσωρινοῦ Πρόεδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (1975), Πρόεδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ καθηγητῆ τῆς Παντείου. Τὸ κείμενο τοῦτο ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῶν ἀρθρῶν τοῦ κ. Χιονίδη καὶ βοηθᾷ γιὰ τὸν ἐπιδιωκόμενο, ἀπαραίτητο προβληματισμὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας, γιατί εἶναι ἀξιόλογο καὶ δίνει μιὰ πολὺπλευρη καὶ πετυχημένη περιγραφὴ τοῦ ἀνάξιου πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου γενικότερα:]

«Τὸ πεζικὸ εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς μάχης», λένε οἱ στρατιωτικοί. «Ἡ τιμιότης εἶναι ὁ βασιλιάς στὴ μάχη τῆς ζωῆς», πρέπει νὰ λέμε κι ἐμεῖς. Κι ἡ ζωὴ εἶναι μάχη. Ὅποιος ἐπιτύχει χωρὶς μάχη, δὲν εἶναι νικητὴς, εἶναι ἀπλῶς τυχερός.

Τὸ πῶς ὁ τίμιος, ὁ ἄξιος θὰ πάει μπροστὰ καὶ θὰ νικήσει, εἶναι μεγάλο καὶ πολὺπλοκο πρόβλημα. Ὁ ἄξιος χρησιμοποιοῖ τὴν ἀξία του καὶ τὴν ἀρετὴ του. Αὐτό, εἶπαμε, εἶναι τὸ πεζικόν, τὸ βασικὸ ὄπλο. Ναί, ἀλλὰ ὑπάρχουν κι ἄλλα ὄπλα. Ὑπάρχουν τὰ ἀτομικά, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ τὰ ἀσφυξιγόνα. Μὲ αὐτὰ ἴσως θὰ νικήσουν τὸν ἐνάρετο, θὰ τὸν ὑπερφαλαγγίσουν καὶ θὰ τὸν ἐξουδετερώσουν, γιατί αὐτὰ τὰ ὄπλα ὁ ἄξιος ἄνθρωπος δὲν ξέρει νὰ τὰ χειρισθεῖ.

Κάθε μέρα βλέπουμε γύρω μας ανθρώπους να διακρίνονται, ν' ανεβαίνουν, να φθάνουν στην κορυφή. Πολλοί απ' αυτούς φθάνουν με όπλο την ακαταμάχητη εκείνη επιτηδειότητα, την ακούραστη, την ανεξάντλητη, την εφευρετική, την υποκριτική εκείνη ειλικρίνεια που ξέρει να εξαπατά και τους πιο έμπειρους. Σπρώχνουν, μεριάζουν, κλωτσούν, κολακεύουν, ποδοπατούν, τρέχουν (Θεέ μου, πόσο τρέχουν μέρα και νύχτα) και τέλος, να τους που ξεφθασαν στην κορυφή χωρίς να έχουν αξία. «Οὐκ ἐξ ἀρετῆς μᾶλλον ἢ κακουργίας ἢ Προεδρίας!», φώναζε από τότε, ὀργισμένος ὁ θαυμάσιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ἀγανακτώντας γιὰ τὶς τέτοιες περιπτώσεις. Καὶ προσθέτει: «οὐ τῶν ἀξιωτέρων, ἀλλὰ τῶν δυνατωτέρων οἱ θρόνοι!». (Ἐπιτάφιος εἰς Μ. Βασίλειον, κεφ. κς).

Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Συμμαχοῦν μεταξύ τους κι ἡ «ίερη» συμμαχία τους, ἡ ἔνδοξη καὶ πανάθλια, ἀνέχεται καὶ συγχωρεῖ τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀρετὴ.

Ὅλοι μας ἔχουμε δεῖ τέτοιες περιπτώσεις. Ἀνάξιος ἔφθασε στὴν κορυφή. Μερικοὶ ψίθυροι, μερικὲς ἀπορίες, «μὰ πῶς, μὰ πῶς εἶναι δυνατόν!», μερικὰ κουνήματα κεφαλιοῦ — ἀλλὰ ἂν τὸ ἀξίωμα ὅπου ἔφθασε ὁ νέος ἀξιωματοῦχος εἶναι σημαντικὸ κι εἶχε δύναμη, ἡ ἀντίδραση σταματᾷ συνήθως ἔως ἐδῶ.

Καμμιὰ ἀξία δὲν ἔχει ἡ βαθμίδα ὅπου ἔφθασαν. Ὅταν οἱ βαθμίδες καταλαμβάνονται μ' αὐτοὺς τοὺς τρόπους, δὲν ἔχουν ἀξία, ἀποχρωματίζονται, ἀποδυναμώνονται, κατὰ ἓνα τρόπο ἰσοπεδώνονται.

— Μὴ ἐπιχειρήσετε νὰ βράσετε τὸ νερὸ πάνω ἀπὸ 100 βαθμούς. Δὲν ἔχει 101, 102, 103. Μετὰ ἀπὸ 100, εἶναι ὅλα ἴσα.

Αὐτὸ τὸ ἔλεγε ἓνας παλιὸς συγγραφέας γιὰ νὰ προσθέσει:

— Ἔτσι συμβαίνει καὶ γιὰ τοὺς μεγαλοφυεῖς. Πάνω ἀπὸ ὠρισμένη βαθμίδα, εἶναι ὅλοι τὸ ἴδιο. Ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ἡ χώρα τῶν ἴσων.

Κατὰ ἓνα παράδοξο τρόπο, συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ φαινόμενο ἐκείνων ποὺ φτάνουν ψηλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζουν. Ἐφ' ὅσον ἔφτασαν ἐκεῖ χωρὶς ἀξία, κανεῖς τοὺς δὲν εἶναι πιὸ ψηλὰ ἢ πιὸ χαμηλά. Ἀρχηγὸς ἢ κλητῆρας, εἶναι ὅλοι ἴσοι. Τοὺς ἰσοπεδώνει ὅλους ἡ μέθοδος ἢ κακὴ, ἢ χρῆση τῶν «ἁλ-λων» μέσων. Ἰσοπεδώνονται λοιπὸν ὅλα τὰ ἀξιώ-ματα, γιατί ἀκριβῶς τοὺς ἀφῆρεσε τῇ σημασίᾳ τους, τὴν ἀρχικὴ, ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποίαν ἀποκτήθηκαν. Γιατὶ ἡ σημασία τῶν ἀξιωμάτων εἶναι συνυφασμέ-νη ἠθικὰ μὲ τὸν κανονικὸ καὶ δίκαιο τρόπο κατα-λήψεώς των. Ἀπὸ τῇ στιγμῇ ποὺ δὲν καταλαμβάνονται ἐπάξια χάνουν καὶ τῇ σημασίᾳ τους, — καὶ ἄρα, χάνουν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀποδυνάμωσή τους, ἰσοπεδώνονται.

Ὅπωςδὴποτε, ἔφθασαν λοιπὸν ἐκεῖ πάνω. Τί γίνεται ὕστερα: Λίγοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ εἶναι τόσο ἔ-ξυπνοι, ὥστε νὰ ἔχουν καὶ λίγο χιούμορ, καὶ νὰ τὸ πάρουν καὶ λίγο στ' ἀστεῖα. «Φτάσαμε ἐδῶ, ἄς μὴ τὸ λέμε οὔτε τοῦ παπᾶ! Τσιμουδιά τώρα καὶ φρόνι-μα». Ὑπάρχουν μερικοὶ τέτοιοι τύποι.

Γενικά, ὁ ἀνάξιος ποὺ φτάνει στὴν κορυφή, αἰσθάνεται ἥσυχος κι εὐτυχισμένος. Ἀντίθετα, ὁ ἄξιος ποὺ ἔφτασε μὲ τὴν ἀξία του, διαρκῶς ἀνησυ-χεῖ, μήπως δὲ φανεῖ πραγματικὰ ἄξιος.

Καὶ κάποτε, ὦ τοῦ θαύματος, ἰδοὺ καὶ μιὰ ἀ-προσδόκητη ἐπιτυχία τοῦ ἀνάξια φτασμένου, μιὰ ἐπιτυχία ποὺ κανεῖς δὲν τὴν περίμενε ἀπὸ ἄνθρωπο τοῦ δικοῦ του ἐπιπέδου. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ἔρχεται σὲ κραυγαλέα ἀντίφαση μὲ τὴν πασίγνωστη ἀνι-κανότητα τοῦ ἀξιωματοῦχου. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὴν περίμενε, τοῦ τὴν ἔστειλε ἡ τύχη.

Τί θὰ κάμει τώρα: Θὰ διεκδικήσῃ τὴν ἐπιτυ-

χία σάν δική του; Θά καμαρώνει, ὅτι εἶναι δικό του ἔργο, αὐτὸ ποὺ εἶναι φανερὸ πῶς ἔγινε ἀπὸ τύχη;

Ἄλλὰ ὁ ἀνάξια φτασμένος, τὶς πιὸ πολλές φορές δὲ θά σιωπήσει. Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν τυχαία ἐπιτυχία, θά προσπαθήσει νὰ τὴν παραστήσει ὡς ἔργο δικό του. Στὸ κάτω — κάτω, γιατί δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἔργο δικό του; Μὲ λίγη ἐπιτηδειότητα, μπορεῖ νὰ τὸ παραστήσει ἔτσι τὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ πιστέψουν μερικοὶ ὅτι δὲν ἦταν ἡ ἐπιτυχία τυχαία, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα ἰδικῆς του ἐνεργείας. Καὶ ἴσως — ἴσως, στὸ τέλος θά τὸ πιστέψει κι ὁ ἴδιος.

Σὲ κάποια προεκλογικὴ ἐκστρατεία, στὴ Γαλλία, ἓνας ὑποψήφιος βουλευτῆς ἔλεγε στοὺς ἐκλογεῖς του σοβαρὰ καὶ ἀστεῖα μαζί:

— Μὰ ὅλο σοφοὺς θά ψηφίζετε; Ψηφίστε καὶ κάποιον γιὰ νὰ σᾶς κάνει τὶς δουλειές σας!

Κι ἐννοοῦσε τὸν ἑαυτὸ του.

Καὶ πρὸς γενικὴ κατάπληξη, ὁ ἐξυπηρετικὸς αὐτὸς ὑποψήφιος ἐξελέγη πρῶτος!

Ὅταν ὅμως συνῆλθε κι ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἐκπληξη, εἶπε, πολὺ σοβαρὰ αὐτὴ τὴ φορά:

— Ἄς πᾶν τὰ σχόλια! Μὲ ψήφισαν ἀπλούστατα, γιατί εἶμαι ὁ καλύτερος!

Ὅταν, στὴ δική μας τὴ χώρα, μεγάλοι ἐθνικοὶ ἡγέτες καταψηφίστηκαν, ἐνῶ βγήκαν στήν ἴδια περιφέρεια ἄλλοι ὑποδεέστεροι, καὶ ἄσημοι, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ γιὰ κάμποσον καιρὸ, δὲ μιλοῦσαν. Ἄν ὅμως μὲ τὸν καιρὸ ξεθάρρευαν καὶ μιλοῦσαν, θά ἔλεγαν κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ Γάλλο βουλευτῆ:

— Ἐπὶ τέλους, τί τὸ παράδοξο! Μᾶς προτίμησαν γιατί εἴμαστε καλύτεροι ἀπ' αὐτὸν τὸν Μεγάλο! Δὲν ἐκάναμε ἐσφαλμένη διεθνῇ πολιτικὴ, δὲν ἐφέραμε οἰκονομικὲς χρεωκοπίες, δὲν εἴχαμε τὸσες ἀποτυχίες ὅσες ἐκεῖνος.

Θά ἦταν παράδοξο χιουῆμορ. Φυσικὰ, ὁ ἀσφα-

λέστερος τρόπος νὰ μὴν ἔχεις ἀποτυχίες, εἶναι νὰ μὴν ἐπιχειρεῖς τίποτα!

Καὶ οἱ τρίτοι, οἱ θεατές; Αὐτοὶ χαμογελοῦν, μὲ τοὺς ἀνάξια φτασμένους, ἀλλὰ τὶς πὶο πολλὰς φορὲς δὲ μιλοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους γενναίους.

Γιατὶ χαμογελοῦν, γιατί δὲ μιλοῦν;

Καμμιὰ φορὰ, θὰ ποῦν: «Τὶ θέλετε νὰ πῶ, τὶ νὰ γράψω; Αἰσθάνομαι ἀηδία, μοῦ φτάνει νὰ τοὺς περιφρονῶ».

Εἶπε ὅμως ἓνας Γάλλος πολιτικός:

«Ἡ περιφρόνηση καὶ μόνη δὲν ἀποτελεῖ πολιτικὸ σύστημα οὔτε καὶ πολιτικὴ στάση».

Γιαυτό, κι οἱ ἀνάξια φτασμένοι εὐχονται νὰ τοὺς δείχνουν αὐτὴ τὴν περιφρόνηση. Εἶναι ἡ ἀντίδραση ἢ πὶο ἀνώδυνη γι' αὐτοὺς. Εἶναι ἢ πὶο βολικὴ γι' αὐτοὺς ἀντιπολίτευση».

8. ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα των Ἀθηνῶν «Ἐλευθεροτυπία», φύλλο τῆς 9.9.1975, μὲ ὑπέρτιτλο: «Ὁ πολιτικός κόσμος σχολιάζει», μαζί μὲ φωτογραφία μου).

Ἔχουμε, λοιπόν, καὶ πάλι τὴν ἀφορμὴ: Στὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» (4.9.1975) δημοσιεύτηκε μιὰ συνταρακτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ βετεράνου δημοσιογράφου κ. Δημ. Νίτσου, ὅπου ἐξιστορεῖται τὸ πάθημα τῶν βουλευτῶν ὁλόκληρης ἐκλογικῆς περιφέρειας (πλὴν ἑνός), δηλαδὴ τῆς Φθιωτιδοφωκίδος (ἀλλὰ καὶ τῆς Β' Ἀθηνῶν), ποὺ ἔπεσαν θύματα τῆς ρουσφετολογικῆς μανίας τοὺς καὶ τῆς... σατανικῆς ἐμπνεύσεως ἑνὸς συνεργάτου ρουμελιώτικης ἐφημερίδας: Ἔστειλε ἐπιστολὴ στοὺς βουλευτὲς μὲ ψεύτικα στοιχεῖα καὶ ζήτησε τὴ μεσολάβησίν τους γιὰ νὰ εἰσαχθῇ ἡ... ἀνύπαρκτη κόρη του σὲ Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία. Ἀμέσως ἄρχισε ἡ ἀποστολὴ ἐγκαρδίων ἐπιστολῶν μὲ σαφεῖς ὑποσχέσεις γιὰ τὴν ἐπιτυχία!!

Ἔτσι ἤλθε πάλι στὴν ἐπικαιρότητα τὸ σπουδαῖο τοῦτο θέμα τῶν «ρουσφετιῶν», ποὺ δικαιώνει τὴ σκέψη πῶς, στὴ χώρα μας, ἂν οἱ Τοῦρκοι διώχτηκαν, ἔμεινε ὅμως ἡ Τουρκοκρατία...

Βέβαια, ἡ ἐπιστολὴ ἀναφέρεται σὲ συγκεκριμένους βουλευτὲς, ἀλλὰ θὰ ἦταν καθαρὸς... στρουθοκαμηλισμὸς ἂν ἰσχυριζόμασταν πῶς δὲν λειτούργησε αὐτόματα ὁ μηχανισμὸς τῆς γενικεύσεως στὴ σκέψη τοῦ ἀναγνώστη, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ φαινόμενο τοῦτο εἶναι γενικότερο καὶ οἱ ἐξαίρεσεις δυναμώνουν ἀπλῶς τὸν κανόνα...

Τὸ φταίξιμο

Εἶναι ὅμως εὐκόλο νὰ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλ-

λους. Πρό ἡμερῶν, παραπονιόμουν σέ νέο δήμαρχο γιά τὴν ἀνυπόφορη κατάσταση, ποὺ δημιουργεῖ αὐτὸ τὸ κυνήγι τοῦ ρουσφετιοῦ (ποὺ εἶναι πολὺ ιδιόρρυθμο καὶ περίεργο, μιὰ καὶ ἀγνοεῖ κανένας ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄμμα) καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι τὸ φταίξιμο εἶναι... δικό μου, γιὰτὶ δὲν τοὺς στέλνω ὅλους «στὸ Διάβολο». Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ὁμολογήσῃ λίγο πιὸ ὕστερα (ἀπαντώντας σ' ἐρώτησή μου) ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἀναγκάζεται νὰ ξοδεύῃ τὸν περισσότερο χρόνο του γιά νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ προσπαθῇ νὰ ἱκανοποιήσῃ προσωπικά αἰτήματα!!

Συνεπῶς, ἀληθεύει αὐτὸ ποὺ εἰπώθηκε, ὅτι «ἔξω ἀπὸ τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια λές», ἀλλὰ τὸ πρόβλημα εἶναι τί γίνεται μὲ μᾶς ποὺ εἴμαστε στὸ χορὸ;

Ἦ παλιὰ φρουρὰ

Τὸ πρόβλημα ὅμως εἶναι πολὺ σοβαρό, μιὰ καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' τὸν πολιτευτὴ κάθε δυνατότητα νὰ ἀσχοληθῇ ὅσο πρέπει μὲ τὰ καθήκοντά του, τὸ νομοθετικὸ ἔργο, τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων ὁλόκληρης τῆς χώρας. Χωρὶς νὰ νομισθῇ ὅτι γίνομαι ἀπρόσκλητος ὑπερασπιστὴς τῶν συναδέλφων μου ἢ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σημειώσω ὅτι μαζὶ μὲ πολλοὺς νέους (στὴν ἡλικία ἢ στὸ ἀξίωμα) βουλευτὲς προσπαθήσαμε νὰ λύσουμε τὸ γόρδιο δεσμό, μιὰ γιὰ πάντα: Στις 22 Μαρτίου 1975 συζητοῦσε ἡ Βουλὴ τὸ Νομοσχ. γιά τοὺς δημόσιους ὑπάλληλους. Μίλησαν πολλοὶ συνάδελφοι καὶ ζήτησαν νὰ ἀπαγορευθῇ, στοὺς βουλευτὲς, νὰ ἐπεμβαίνουν στοὺς διορισμούς, προαγωγές, μεταθέσεις κ.λ.π. τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀλλὰ μᾶς ἐπιτέθηκαν ἐκπρόσωποι τῆς... παλιᾶς φρουρᾶς, κατηγορώντας μας ὅτι ἔτσι μειώνουμε τὴ Βουλὴ(!) καὶ ἀναγκάστηκε ὁ ὑπουργὸς κ. Ράλλης νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι, ὅταν διατύπωνε τὸ σχετικὸ ἄρθρο ποὺ

ἀπαγόρευε τῇ χρησιμοποίησιν πλάγιων μέσων, δὲν ἐννοοῦσε... τοὺς βουλευτὲς καὶ ἔτσι ἡσύχασαν μερικοὶ συνάδελφοι καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς εἰσέπραξε καὶ χειροκροτήματα «... ἐκ τῆς πτέρυγος τῆς Συμπολιτεύσεως» (βλ. σελ. 1426—1427 τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν).

Ἔτσι λοιπὸν σώθηκε ἡ τιμὴ... τῆς Βουλῆς καὶ ἡ ἀτιμία τῶν... ρουσφετιῶν!!

Ἀντιγράφω τὸ τι εἶπα τότε (βλ. σελ. 1425 τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν), γιὰ νὰ δῆτε ποιά εἶναι τὰ πραγματικὰ θύματα:

Οἱ λειτουργίες

«ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ὁ κ. Χιονίδης ἔχει τὸν λόγον.

Γ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ. Κύριε Πρόεδρε, χαιρετίζω καὶ ἐγὼ τὴν διάταξιν αὐτὴν καὶ ἐλπίζω νὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψηφίσωμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ ἄλλας διατάξεις παρομοίου περιεχομένου. Εἶναι καιρὸς νὰ εἴμεθα μόνον βουλευταί. Δὲν χρειάζεται νὰ καταφύγη κανεὶς εἰς τὸν Μοντεσκιέ, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀναγκαιότητος καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν. Ἡ θέσις μας εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν. Τίποτε πέραν αὐτοῦ. Πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακόν, διότι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ θελήσουν νὰ πολιτευθοῦν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι σήμερον δὲν πολιτεύονται, διότι γνωρίζουν ὅτι ἐμεῖς, οἱ βουλευταί, περισσότερον χρόνον καταναλίσκομεν διὰ τὴν διεκπεραίωσιν ἀτομικῶν ὑποθέσεων καὶ ὀλιγώτερον διὰ νὰ ἐργαζώμεθα ἐδῶ, ὡς μέλη τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος. (Χειροκροτήματα ἐξ ὅλων τῶν πτερύγων)».

Καὶ ἡ ἐπωδός: Ὅταν (τὴν ἐπομένην) γύρισα στὴ Βέροια, ἄκουσα τὸν ἐξάψαλμο δύο δημοσίων ὑπαλλήλων, διότι διάβασαν τὴν περίληψιν τῆς παρεμβάσεώς μου στὸν Τύπο καὶ μὲ παρέλαβαν, γιατίι ὑποστήριξα «τέτοια παράλογη καὶ ἀνεδαφικὴ θέση»!!

9. Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΥΣΦΕΤΙΑ

(Δημοσιεύθηκε στο φύλλο της 20.9.1976 της έφημερίδας «'Ο Φρουρός της 'Ημαθίας», με τόν πρόλογο που αναδημοσιεύεται, και στήν «'Ελευθεροτυπία», της 25.9.1976, με τόν τίτλο που έβαλε ή έφημερίδα «Πρέπει νά πάψουν οί βουλευτές νά είναι «βολευτές», από τήν παράγραφο, που αρχίζει με τίς λέξεις «Τό κακό δέν είναι καινούργιο», και μέχρι τό τέλος).

[Στό «Φρουρό της 'Ημαθίας» της 5-6-1966 δημοσιεύσαμε άρθρο του συνεργάτου μας και ήδη βουλευτή κ. Γ. Χιονίδη για τήν απαράδεκτη κατάσταση που παρατηρείται ιδιαίτερα στη χώρα μας, εξ αιτίας του «ρουσφετιού». Με τήν εύκαιρία των τελευταίων παραινήσεων του κ. πρωθυπουργού προς τό νέο 'Υπουργικό Συμβούλιο για τήν «κατάρα του ρουσφετιού», αναδημοσιεύουμε τό πιο κάτω άρθρο του κ. Γ. Χιονίδη, τό όποιο είχε δημοσιευθή με τόν αρχικό τίτλο «Βουλευτές, αρχηγός και λαός», γιατί νομίζουμε ότι είναι επίκαιρο, όπως, άλλωστε, πάντα, αν και πέρασαν δέκα χρόνια:]

«Είναι γνωστό, σε όλους, πως σ' όλες τις δημοκρατικές χώρες επικρατεί τό αντιπροσωπευτικό σύστημα, δηλαδή ό λαός εκλέγει τους αντιπροσώπους του, για νά συσκέπτονται, συζητούν και αποφασίζουν για τά προβλήματα, γιατί είναι αδύνατο νά αποφασίζη ό ίδιος (ό λαός) για κάθε ζήτημα. Έτσι, δημιουργήθηκε ό θεσμός της Βουλής (άλλού και της Γερουσίας, όπως κάποτε και σε μās) και των βουλευτών.

Γύρω από τό θέμα των βουλευτών μπορεί νά γραφοῦν πολλά άρθρα, μά έμεις θά ασχοληθοῦμε έντελώς λακωνικά και θά διατυπώσουμε κοινές διαπιστώσεις και σκέψεις, κατά τρόπο επιγραμματικό:

1. 'Υποψήφιοι βουλευτές όρίζονται όσοι είναι επιτήδριοι, γνωρίζονται με τόν αρχηγό ή τόν κύκλο

του, ἡ διαθέτουν οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια, πλῆθος γνωριμιῶν κ.τ.λ. Χρειάζεται, δηλαδή μεγάλος ἀγώνας, πολλοὶ συμβιβασμοί, ἐλιγμοὶ καὶ ἀναστολή ἢ ἐξαφάνιση τῆς μεγαλύτερης ποσότητος τῆς ὑπάρχουσας — τυχόν — ἀξιοπρέπειας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίστῃ μιὰ θέση στὸν... ἥλιο τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Αὐτὸς εἶναι ὁ κανόνας καὶ χαρὰ σ' ἐκείνους ποὺ μπόρεσαν νὰ ἀποτελέσουν ἐξαίρεση...

2. Ὑστερα, ἀρχίζει ὁ ἀγώνας τῆς ἐπιτυχίας. Ἐπιστρατεύονται μυριάδες... «λαγῶν μὲ πετραχήλια», τσουβάλια πολλῶν... «Θά, θά, θά», δίνονται ἄπειρες ὑποσχέσεις, γιὰ προσωπικὲς ἐξυπηρετήσεις κ.τ.λ. Τότε ὁ ὑποψήφιος κυνηγᾷ τοὺς ἐκλογεῖς.

3. Μετὰ τὴν ἐκλογὴ ἀρχίζει τὸ κυνηγητὸ τῶν βουλευτῶν ἀπὸ τοὺς ψηφοφόρους, ποὺ ζητοῦν τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πιὸ ἀπίθανων ἀξιώσεων, λὲς καὶ ὁ βουλευτὴς εἶναι... Ἀγιοβασίλης ἢ παντοδύναμος δικτάτορας. Καὶ προσπαθεῖ ὁ ἔρημος ὁ βουλευτὴς νὰ κρυφτῇ, ἢ νὰ ἀνταποκριθῇ στίς πολλὰς ἀπαιτήσεις τῶν ψηφοφόρων ἢ ἐκείνων ποὺ λένε, πῶς εἶναι ψηφοφόροι του, χωρὶς νὰ ἀποφεύγουν νὰ τὸ λένε αὐτὸ σὲ πολλοὺς βουλευτές, ὅλων τῶν κομμάτων!!

Τὸ κακὸ δὲν εἶναι καινούργιο, μῆτε... προνόμιο μόνο τῆς χώρας μας. Πράγματι, ὅπως ἔγραψα κι ἄλλοῦ (βλέπε Γ.Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τόμ. 1ος, Βέροια 1960, σελ. 142), ὁ Πλούταρχος μᾶς διασώζει τὴν πληροφορίαν, πῶς ὁ βασιλιάς τῆς Μακεδονίας Δημήτριος Πολιορκητὴς ἐπισκέφθηκε τὴ Βέροια (3ος αἰώνας π.Χ.), ὅπου οἱ κάτοικοι τοῦ ἔκαμαν λαμπρὴν ὑποδοχὴν. Ζήτησε, λοιπόν, ὁ Δημήτριος νὰ τοὺς τὸ ἀνταποδώσῃ, λέγοντας πῶς εὐχαρίστως θὰ δεχόταν τὰ ἔγγραφα παράπονα καὶ τίς ἀναφορὰς τοὺς. Καὶ γέμισε ἓνας μανδύας μὲ ἀναφορὰς!! Ὅταν ὁ Δημήτριος περνοῦσε τὸν Ἀξιό, διέταξε νὰ ρίξουν ὅλες τίς ἀναφορὰς στὸν ποταμό, λέγοντας, πῶς μόνο ὁ Ἀξιὸς μποροῦσε νὰ ἱκανοποιή-

ση τὸ πλῆθος τῶν αἰτημάτων τῶν κατοίκων τῆς Βεροίας!! Καὶ νὰ σκεφθῇ κανένας, πὼς τότε καὶ τὰ ὑλικά τῆς γραφῆς ἦταν σπάνια καὶ ἀκριβὰ καὶ λίγοι ἰξεραν γράμματα!! Πόσοι, λοιπόν, Ἀξιοὶ θὰ χρειάζονταν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τοὺς σημερινοὺς Βεροιώτες καὶ τοὺς Ἑλλήνες;

Οἱ Ἀμερικανοί, πάλι, στέλνουν καὶ τοὺς... γερουσιαστές τους, π.χ. στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ποινικὴ δίκη ἐνὸς ἡ μιᾶς ψηφοφόρου!!

4. Καὶ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανένας, μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῶν βουλευτῶν; Ὁχι, χιλιάδες φορὲς ὄχι. Ἡ λέξη βουλευτῆς προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα βουλεύομαι, ποὺ σημαίνει σκέπτομαι. Καὶ σκέπτομαι δὲν σημαίνει ὀργώνω, ἢ ἐμποδίζω, ἢ αἰχμαλωτίζω, ἢ πολιορκῶ τίς δημόσιες ὑπηρεσίες, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸν ἀπίθανο ἀριθμὸ τῶν ἀπίθανων αἰτήσεων τῶν ψηφοφόρων. Ὁχι, σημαίνει, πὼς τὸ πρῶτῃ μελετῶ τὰ προτεινόμενα νομοσχέδια, ζῶ κοντὰ στὸ λαό, γιὰ νὰ συλλάβω τὸν παλμὸ τῶν γενικῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς του, μελετῶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν νόμων στὴν πράξη καὶ προσπαθῶ νὰ ἀνακαλύψω λύσεις στὰ γενικὰ προβλήματα, ὕστερα στὰ τοπικά, στὰ δὲ ἀτομικὰ ζητήματα προσπαθῶ νὰ βοηθῶ τίς δημόσιες ὑπηρεσίες, γιὰ νὰ τὰ ἱκανοποιήσουν, καὶ τότε μονάχα ἐπεμβαίνω, ὅταν διαπιστώσω, πὼς ὁ Α ἢ Β πολίτης (ἄσχετα ἐὰν λέγη, ὅτι μὲ ψήφισε) ἀδικήθηκε, ἐὰν εἶχε πραγματικὸ δίκαιο...

5. Καὶ ἄς μὴ νομισθῇ, πὼς ὅλες οἱ παραπάνω διαπιστώσεις εἶναι χωρὶς σημασία καὶ συνέπειες. Κάθε ἄλλο, μάλιστα, γιατί, μὲ τὸ νὰ ἀσχολοῦνται οἱ βουλευτες μὲ ἄσχετο ἔργο, δὲν μποροῦν νὰ καταπιαστοῦν, καθόλου ἢ ὅσο πρέπει, μὲ τὰ προβλήματα τῆς χώρας καὶ τῶν περιφερειῶν τους. Ἐτσι, συμβαίνει, νὰ μὴ προχωροῦμε ὅσο μποροῦμε καὶ πρέπει καὶ ἡ Βουλὴ ἐγίνε ἡ αἴθουσα τῶν νυσταγμέ-

νων καὶ κουρασμένων βουλευτῶν μας, ποὺ μὲ ἔκδη-
λα τὰ ἴχνη τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ ἐκνευρισμοῦ, τῇ
μετατρέπουν , πολὺ συχνά, σέ... ζωολογικὸ κῆπο,
σὲ αἶθουσα πυγμαχίας, καφενεῖου, ταβέρνας κ.λ.π.

Καὶ ὅλα πᾶνε μιὰ χαρά... πρὸς τὰ πίσω!!

6. Τί πρέπει νὰ γίνη:

α) Πρῶτα — πρῶτα, πρέπει ὁ λαὸς νὰ καταλά-
βῃ, πῶς, προσπαθώντας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς μικρο-
ποθέσεις του, ἐμποδίζει τῇ χώρα νὰ βρῇ τὸ δρόμο
της, χώρα ποὺ τελικὰ πληρώνει ὁ ἴδιος τὶς συνέ-
πειες καὶ ποὺ ἀδικεῖ τὸ διπλανό του, γιατί, πολλές
φορές, ἐπιτυχάνοντας κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὸ
ἀφαιρεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον. Στοὺς βουλευτὲς πρέπει νὰ ἀ-
ναφέρῃ μόνον τὰ προβλήματα τῆς χώρας, τῆς τάξεως
του καὶ τῆς περιοχῆς του, καὶ μόνον, ὅταν πραγμα-
τικὰ ἀδικεῖται νὰ ζητῇ τὴν ἐπέμβαση τοῦ βουλευ-
τῆ του.

β) Ὑστερα, οἱ βουλευτὲς νὰ ἀποφασίσουν, ὅτι
πρέπει νὰ θέσουν τέρμα στὴ ἀχαρακτήριστη κατά-
σταση. Ἄν δὲν εἶναι μικροδημαγωγοί, σοφιστὲς καὶ
λαοπλάνοι, πρέπει νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ καθοδη-
γοῦν τὸν λαό, ὅχι νὰ σύρωνται ἀπὸ αὐτὸν ἢ νὰ μοιᾶ-
ζουν σὰν ἄσκό, ποὺ ὅταν εἶναι προεκλογικὴ περίο-
δος εἶναι φουσκωμένος, ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις , καὶ
ὕστερα ἄδειος, γιατί ἐπιδιώχθηκε ὁ σκοπὸς τῆς ἐπι-
βιώσεως.

Ὁ πραγματικὸς ἡγέτης πρέπει νὰ εἶναι φάρος,
ὁδηγός, νὰ προτιμᾷ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθεια καὶ ἄς ἔχῃ
συνέπειες, νὰ καθοδηγῇ τὸ λαό, νὰ ἐπιβάλλῃ σ'
αὐτὸν (λαὸ) αὐτό, ποὺ πρέπει νὰ γίνεται καὶ νὰ μὴ
κοιτᾷ πολὺ χαμηλὰ ἢ πολὺ κοντά, ἀλλὰ μακρύτερα.
ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται τὸ συμφέρον τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ
λαοῦ.

γ) Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων πρέπει νὰ δια-
λέγουν σὰν ὑποψήφιους (μιὰ καὶ αὐτοί, ὅχι σωστά,
ἔχουν τὸ προνόμιο) ὅχι ἐκείνους, ποὺ εἶναι ἐπι-

τήδαιοι, ἀλλὰ ἄριστοι, πού ἔχουν τή θέληση καὶ τή δύναμη νὰ ἐργασθοῦν σὰν βουλευτές, σὰν σκεπτόμενοι, προοδευτικοί, ἡγέτες, γιὰ τὴν προκοπὴ ὁλόκληρης τῆς χώρας καὶ ὄχι ὅσους θέλουν νὰ γίνουν δημαγωγοί, σοφιστές, νὰ μετατραποῦν (ἀπὸ βουλευτές) σὲ βουλευτές. Ἔτσι θὰ ἐπικρατήσουν οἱ ἄριστοι καὶ οἱ ἀξιοπρεπεῖς, πού θέλουν νὰ προσφέρουν καὶ ὄχι νὰ ἀπολαύσουν, μὰ δὲν ἀναμειγνύονται στὰ κοινὰ, γιὰτὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν διεκπεραιωτὲς ιδιωτικῶν ὑποθέσεων, διωκόμενοι μεσολαβητές, ἀλλὰ ἰδεολόγοι, ἄξιοι ἡγέτες.

Ἡ κρίση, πού ἀκολούθησε τὴ 15ῃ Ἰουλίου 1965, ἔδειξε καθαρὰ τὴν ἔλλειψη συνειδήσεων, ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν.

Οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν τὴν ἀξιοκρατία καὶ τὴν αὐστηρὴ ἐπιλογὴ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Ἄς τὸ σκεφθοῦν, οἱ ὑποψήφιοι βουλευτές, οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁ λαός...».

10. Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΩΝ

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ὁ Φρουρὸς τῆς Ἡμαθίας», τῆς 11. 10.1976 καὶ «Σερραϊκὸν θάρρος», τῆς 2 καὶ 3.12.1976).

Πάντοτε ὑπάρχουν νωπὲς ἀφορμὲς γιὰ μιὰ συν-
οπτικὴ ἐξέταση τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν βουλευ-
τῶν καὶ τῶν πολιτῶν — ψηφοφόρων. Τελευταῖα
ξαναέγινε τὸ θέμα ἐπὶκαιρο, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς
ἐκστρατείας, ποὺ ἀναλήφθηκε γύρω ἀπὸ τὴν «κα-
τάρτα τοῦ ρουσφετιοῦ». Ἐξετάσθηκε, ὅμως, κυρίως
«ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ λόφου» καὶ ἐξαπολύθηκαν σμῆ-
νη βελῶν ἐναντίον τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν γραφειο-
κρατῶν, χωρὶς νὰ τονισθῇ ὅτι δὲν εἶναι λιγότερα
ἀνευθυνοῦπέυθυνη καὶ ἡ συμπεριφορὰ πολλῶν πο-
λιτῶν, οἱ ὁποῖοι μετατρέπουν, συχνά, τοὺς πιὸ πᾶ-
νω ἀπὸ θύτες σὲ θύματα...

Τὸ πρόβλημα εἶναι πολὺ παλιὸ καὶ εἶναι ἀνυ-
πέρβλητα δύσκολο γιὰ νὰ ἐπιλυθῇ, γιατί συμπλέ-
κεται μὲ πολλὰ ἄλλα ζητήματα καὶ ἡ εὐθύνη εἶναι
πολλῶν παραγόντων.

Εἶναι πάγια καὶ παλιά ἡ ἀρχὴ ὅτι «ὁ πελάτης
ἔχει πάντα δίκιο»!! Καὶ πελάτης, στὴν περίπτωσή
μας, εἶναι ὁ πολίτης ἢ ὁ ψηφοφόρος. Ἡ ἀλήθεια
ὅμως ἔχει, συχνά, δύο ὄψεις, ὅπως συμβαίνει καὶ
μὲ τὰ νομίσματα.

Θὰ προσπαθῶ, λοιπόν, νὰ ἰχνηλατήσω τὴ
σκοτεινὴ πλευρὰ τῶν σχέσεων βουλευτῶν — πο-
λιτῶν, γιὰ νὰ προβληματίσω μερικοὺς, ποὺ κατη-
γοροῦν μονάχα τοὺς ἄλλους γιὰ τὸ φαῦλο κύκλο,
ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι δημιούργησαν ἢ περιέπλεξαν...

Ὑπάρχουν βουλευτὲς ποὺ πολιτεύτηκαν ὄχι
ἀπὸ ματαιοδοξία ἀλλὰ γιατί εἶχαν τὴ φιλοδοξία νὰ
προσφέρουν τίς ὁποιοσδήποτε δυνάμεις τους, γιὰ

τῇ βελτίωσιν τῆς ἀπαράδεκτῆς σχέσεως, ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ ἡγετῶν καὶ τοῦ λαοῦ, πρὶν καὶ μετὰ τὴν ἑφταετία. Καὶ δὲν ὑποσχέθησαν (οὔτε στὸν προεκλογικὸ ἀγῶνα) «λαγοὺς μὲ πετραχήλια», ἀλλὰ ὅτι θὰ προσπαθῇσιν νὰ ἀσκήσιν τὰ καθήκοντά τους μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ εἰλικρίνεια. Καὶ μερικοί, ἀπ' αὐτοὺς, ἐκλέχτηκαν.

Κι ὕστερα ἦρθε τὸ μαρτύριό τους: Ἔπεςαν στὶς Συμπληγάδες Πέτρες τῶν κακῶν συνηθειῶν τοῦ παρελθόντος, καὶ ἄρχισε τὸ ξεπουπούλισμα τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ἰδεαλιστικῶν ὀνείρων τους, γιατί σημειώθηκαν ἀμέσως οἱ συνεχεῖς ἐπελάσεις τῶν ἀπαιτητικῶν ψηφοφόρων, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν καὶ ἀπαιτοῦν νὰ ἱκανοποιήσιν σὲ λίγες ἡμέρες ὅσα αἰτήματα δὲν μπόρεσαν νὰ λυθοῦν μέχρι σήμερα, σύμφωνα μὲ τὴ λαϊκὴ ἔκφραση «σὰν βρῆκε παπᾶ θέλησε νὰ θάψῃ ἀκόμα καὶ τοὺς ζωντανούς»!!

Ἔτσι, ἦλθε ὁ πρῶτος ἀπολογισμός, καὶ εἶδε μὲ ἀπογοήτευση ὁ βουλευτὴς ὅτι κινδυνεύει νὰ καταλήξῃ (ἀπὸ καινούργιο κοστοῦμι) σὲ ἀπλὴ κουρελού, ὅπου δὲν θὰ μπορῇ νὰ βρῇ πιά οὔτε τὸ βασικὸ κομμάτι τοῦ ἀρχικοῦ ὑφάσματος...

Καὶ σκέφτηκε τὸν ποιητὴ τοῦ «κρυφοῦ σχολειοῦ», καὶ ἀναλογίστηκε «τὶ εἶχε, τὶ ἔχασε καὶ τὶ τοῦ πρέπει»...

Καὶ ἀποφάσισε πιά νὰ βροντοφωνᾷ «Ὁχι» (ἄσχετα ἂν εἶναι ἢ ὄχι ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου), σ' ὅλες τὶς ἄδικες, παράλογες καὶ ἀπραγματοποίητες ἀξιώσεις, σύμφωνα, βέβαια, μὲ τὴ δική του κρίση, γιατί κανένας ρουσφετοζητητὴς δὲ δέχεται νὰ συζητήσῃ κἂν ὅτι δὲν ἔχει δίκιο.

Μὰ λίγοι κοῦκοι δὲ φέρνουν τὴν ἀνοιξη, γιατί ὑπάρχουν, πάντοτε, ἄλλοι, οἱ πρόθυμοι, οἱ ἀδίστακτοι, οἱ ἐπιτήδριοι καὶ οἱ ἀρριβίστες.

Καὶ βλέπει ὁ ἰδεολόγος πολιτικὸς νὰ ἐγκαταλείπεται συχνὰ ἀπὸ φίλους καὶ ψηφοφόρους του,

γιατί δὲ θέλησε νὰ τοὺς πῇ ψέματα, ὥστε νὰ ὑποσχεθῇ π.χ. τὴν ὀριστική διαγραφὴ τῶν χρεῶν ἐνὸς μονάχα χαλαζόπληκτου χωριοῦ, ἂν καὶ προηγουμένα πρῶτος ζήτησε καὶ πέτυχε τὴν εὐνοϊκὴ μεταχείρισή του ἀπὸ τὴν Α.Τ.Ε., ἥ, ἔστω, μιὰ πολυπόθητη θέση (ἀπὸ τὶς προβλεπόμενες, ὅλο — ὅλο, 150) ποὺ ἤθελε ἓνας ἀπὸ τοὺς 10.400 ὑποψήφιους, ὅταν ἄλλος συνάδελφος δὲν τὸ ἀρνήθηκε καὶ τοῦτο, ἀλλὰ ὑποσχέθηκε ὅτι «θὰ προσπαθῇ γιὰ... νὰ τὸ πετύχῃ»!!

Μὰ, θὰ παρατηρηθῇ ὅτι οἱ «ἐχέφρονες» πολίτες γνωρίζουν νὰ ἀξιολογοῦν καὶ νὰ ἐκτιμοῦν σωστά κ.τ.λ. τοὺς ἀξιοπρεπεῖς, τοὺς εἰλικρινεῖς βουλευτές, καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ μερίδα τῆς κοινῆς γνώμης εἶναι μειοψηφία, καὶ μάλιστα «κοιμωμένη», ἀδιάφορη καὶ «σιγῶσα».

Ἀκόμα, καὶ στὴν πολιτικὴ συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὶς ὑποψήφιες νύφες, γιατίι οἱ περισσότεροι ἄντρες ἐκτιμοῦν μὲν τὶς τίμιες ἀλλὰ, συχνὰ, παντρεύονται τὶς ἐπιτήδειες!!

Θὰ ἦτο δυνατό νὰ ἀναφερθοῦν ἑκατοντάδες παρόμοιων παραδειγμάτων, γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ βουλευτές δὲν εἶναι πάντοτε οἱ φταίχτες, ἢ οἱ μόνοι ὑπαίτιοι, ἀλλὰ, ἀντίθετα, εἶναι, συχνὰ, καὶ τὰ θύματα, ἀκόμα. Ἀντὶ ἄλλων πολλῶν, ἀναφέρω ἓνα μόνο ἐπιχείρημα: Στὰ χρόνια τῆς ἐφταετίας τὸ ρουσφέτι, ἡ συναλλαγὴ καὶ τὸ μέσο ὀργιάζαν, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχαν βουλευτές. Τὸ ἴδιο συνέβηκε ἢ καὶ συμβαίνει παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅπου δὲν ὑπάρχουν κοινοβούλια ἢ εἶναι τοῦτα ἀπλὰ διακοσμητικὰ στολίδια...

Συμπέρασμα:

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ληφθοῦν τὰ κατάλληλα νομοθετικὰ καὶ διοικητικὰ μέτρα, ὥστε νὰ ἀλλάξῃ

ἡ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα, στὴν ὁποία καλοῦνται νὰ προσφέρουν τὶς (πάρεργες, μάλιστα) ὑπηρεσίες τους οἱ βουλευτές, γιατί, ἀλλιώτικα, ζητοῦμε ἀπὸ λίγες ἑκατοντάδες συνανθρώπων μας νὰ διαθέτουν ἐξοπλισμό, πὺ οἱ ἴδιοι δὲν ἔχουμε καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέτουν μόνο οἱ ἡμίθεοι. Ἀλλωστε, συχνά, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τοὺς ἀναγκάζουμε νὰ τὸν ἀποβάλουν, καὶ ὅσοι τὸν ἔχουν, καὶ νὰ μένουν γυμνοὶ στὸ σταυροδρόμι τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν εὐκολῶν κατακρίσεων.

Χρειάζεται, ἀκόμα, νὰ περιορίσουν οἱ πολίτες τὶς ἀπαιτήσεις, πὺ ἔχουν ἀπέναντι στοὺς βουλευτές, νὰ μάθουν νὰ δέχονται τὴν ἀλήθεια ὅποια καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὅταν ἀκόμα τοὺς εἶναι δυσάρεστη. Νὰ μὴ ἱκανοποιοῦνται μονάχα, ὅταν οἱ κοινοβουλευτικοὶ ἀντιπρόσωποί τους ἐρεθίζουν εὐνοϊκά τὸ ναρκισσισμό τους, γιατί (ὅπως σημείωσα καὶ ἄλλοῦ) πρέπει νὰ γίνη, ἐπὶ τέλους, κατανοητὸ ὅτι ἡ καταλληλότητα ἢ ἡ ἀναξιοσύνη τῶν βουλευτῶν βρίσκεται συχνὰ σὲ ἀπόλυτη ἀντιστοιχία πρὸς τὶς ὅμοιες ιδιότητες — ἱκανότητες ἐκείνων, πὺ ἐκλέγουν τούτους. Γιατί, λοιπόν, δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ οἱ ψηφοφόροι γιὰ τὴν ποιότητα τῶν «προσστηθέντων» τους;

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ βουλευτές - πολιτευτές, καὶ οἱ ἡγέτες γενικότερα, δὲν πρέπει νὰ θυσιάζουν καὶ νὰ θυσιάζονται, νὰ παραδίνονται ἄκριτα καὶ ἀνεπιφύλακτα στὰ πλοκάμια τῆς Σειρήνας τῆς ἀρχομανίας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐκλογή τους, γιατί ἔτσι δείχνουν ὅτι δὲν εἶναι ἄξιοι ἡγέτες, ἀλλὰ ματαιόδοξοι κυνηγοί, πὺ ἐνδιαφέρονται μονάχα γιὰ τὸ θῆραμα καὶ ὄχι γιὰ τὸ πραγματικὸ συμφέρον τοῦ συνόλου.

Ἡ εὐθύνη, πάντως, εἶναι πολύπλευρη, καὶ ὅποιος νομίζει ὅτι μπορεῖ ἀνέθυνα νὰ τὴ μεταφέρῃ μονάχα πρὸς τὴ μιά μεριά, θυμίζει τὴ στρουθοκάμηλο, πὺ κρύβει μόνον τὸ κεφάλι τῆς στὴν ἀμμουδιά,

νομίζοντας ὅτι, ἔτσι - δῆθεν - ἀποφεύγει τὸ δικό της κίνδυνο...

Ἐπιγραμματικά, θὰ μπορούσαμε νὰ σημειώσουμε ὅτι δὲν εἶναι εὐκολο νὰ ἐπιμερίσουμε σωστά τὶς εἰδικότερες εὐθύνες γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη ἀναξιοκρατία, ποὺ ὑπάρχει στὸ κράτος μας. Τὸ νὰ φορτώνωνται ὅλα στοὺς βουλευτές, γιατί οἱ περισσότεροι δὲν ἱκανοποιήθηκαν στὰ συχνὰ παράλογα αἰτήματά τους, μοιάζει μὲ τὸ νὰ θέλουμε νὰ λύσουμε τὸ φαινομενικὰ ἀπλὸ ἀλλὰ, παρὰ ταῦτα, ἄλυτο λογοπαίγνιο: «Ποιὸ ἔγινε πρῶτα, τὸ αὐγὸ ἢ ἡ κότα»;

Ἄν θέλουμε, λοιπόν, νὰ μικραίνει πραγματικὰ ὁ φαῦλος κύκλος, ποὺ ὑπάρχει στὶς σχέσεις βουλευτῶν — πολιτῶν, ἄς μικραίνουμε πρῶτα τὸν ἀριθμὸ τῶν αἰτημάτων μας. Ἄς μὴ θαυμάζουμε μὲν ὅσους βουλευτὲς ἀρνοῦνται νὰ γίνουν πiónια τῶν ἄλλων πολιτικῶν φίλων τους, παρὰ ταῦτα, τοὺς μηδενίζουμε μόλις ἀρνηθοῦν νὰ ἱκανοποιήσουν ἓνα παράπονο, παράλογο ἢ ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ δικό μας πρόβλημα. Ἀκόμα, ἄς μὴ ἀφήσουμε τὴ «φωνακλοῦσα» πλειοψηφία ἢ, ἔστω, τὴν «κατηγοροῦσα» μειοψηφία, τοὺς τρίτους, νὰ κατηγοροῦν ἄδικα καὶ κακόπιστα ὅσους ἔμειναν, λίγοι ἀλλὰ πιστοί, ἀγωνιστὲς στὶς Θερμοπύλες τῆς τιμῆς, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς εἰλικρίνειας. Ἀλλιῶτα, ἄς μὴ κατηγοροῦμε μονάχα τοὺς ἄλλους γιὰ ὅσα γίνονται ἢ δὲν γίνονται ἐξ αἰτίας καὶ τῶν δικῶν μας πράξεων καὶ παραλείψεων...

11. ΓΙΑΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ...

(Δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες, «Θεσσαλονίκη», της 29.10.1976, «Βέ-
ροια», της 30.10.1976, «Τό βήμα τῶν πολιτικῶν», φύλλο 42-43, 1976 καί
«Σερραϊκόν θάρρος», της 26.11.1976).

1. Ἰσως φανῇ περίεργος ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Ἄν ὅμως θελήσουμε νά προχωρήσουμε μέ ἡρεμία στήν προσεχτική διερεύνηση τοῦ ζητήμα-
τος, θά δοῦμε ὅτι θά προκύψουν ἀμέσως πολλὰ ἐρω-
τήματα, γύρω ἀπό τὸ θεσμὸ τῶν βουλευτῶν, πού
δικαιολογοῦν τὴν ἀναγκαιότητα τῶν σκέψεων, πού
ἀκολουθοῦν:

Ἄλλοι, θά ὑποστηρίζουν, πώς, ἀπλούστατα,
δὲν... χρειάζονται οἱ βουλευτὲς καὶ συνεπῶς δὲν
ὑπάρχει πρόβλημα!! Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἔχουν
καὶ αὐτοὶ κάποιο δίκιο, ἂν ἀναλογιστοῦμε μέ ποιά
κύρια καθήκοντα ἀσχολοῦνται καὶ σήμερα οἱ ἀντι-
πρόσωποι τοῦ Ἑθνους...

Ἄλλοι, θά ποῦν ὅτι εἶναι αὐτονόητη ἡ ἀπάν-
τηση καὶ συνεπῶς ἄχρηστη ἡ ἐρώτηση, μιά καὶ ὅλοι
γνωρίζουν ὅτι οἱ βουλευτὲς χρειάζονται γιὰ νά προ-
ωθοῦν καὶ γιὰ νά ἱκανοποιοῦν τὰ ἀτομικά, ταξικά
καὶ τοπικά προβλήματα. Καὶ τοῦτοι θά ἔχουν δί-
κιο, ἂν πάλι ληφθῇ ὑπ' ὄψη ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ
ἀντίληψη γιὰ τὰ — δῆθεν — καθήκοντα τῶν βου-
λευτῶν.

Ἔτσι, ὑπάρχει ὁ εὐλογος κίνδυνος νά πιστεύ-
σουν ὅλοι, ὅτι αὐτὸς εἶναι — δῆθεν — ὁ προορι-
σμός τῶν βουλευτῶν.

Χρειάζεται λοιπὸν νά ἐξετάσουμε πιὸ διεξοδι-
κὰ τὸ θέμα, γιατί, ἀσφαλῶς, ἔχει παρεξηγηθῇ ὁ ρό-
λος τοῦ ἀντιπρόσωπου τοῦ Ἑθνους.

2. Εἶναι παλιὰ ἡ διαίρεση τῶν λειτουργιῶν ἢ
ἐξουσιῶν τοῦ Κράτους, σὲ νομοθετική, δικαστική
καὶ ἐκτελεστική. Τῇ διάκριση αὐτὴν ἀναφέρουν ὁ

Πλάτων και ὁ Ἀριστοτέλης καί τῇ συστηματοποίησε ὁ Γάλλος Μοντεσκιέ, στό κλασικό του ἔργο «Τὸ πνεῦμα τῶν νόμων».

Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἔχει σάν προορισμὸ τῆς τὴν κατάρτιση, συζήτηση καὶ ψήφιση τῶν νόμων. Στὴν Ἑλλάδα (σήμερα τουλάχιστο) μὲ τὴν ψήφιση τῶν νόμων ἔχει ἐπιφορτισθῇ ἡ Βουλὴ.

Συνεπῶς, ἐκλέγουμε κάθε τέσσερα χρόνια τοὺς βουλευτῆς, γιὰ νὰ συμμετέχουν στίς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, ὅταν συζητῇ καὶ ψηφίζῃ τοὺς νόμους (νομοθετικὴ ἐργασία) ἢ ὅταν ἐλέγχῃ τὴν Ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία, τὴν Κυβέρνηση (κοινοβουλευτικὸς ἔλεγχος, δηλαδή ἀναφορές, ἐρωτήσεις καὶ ἐπερωτήσεις).

Ἡ Βουλὴ συνεδριάζει, κατὰ κανόνα, ἀπὸ τὴ Δευτέρα μέχρι καὶ τὴν Παρασκευὴ, δηλαδή ἀργεῖ μονάχα τὰ Σαββατοκύριακα. Πρέπει λοιπὸν οἱ βουλευτῆς νὰ βρίσκωνται στὴν Ἀθῆνα τὶς περισσότερες ἡμέρες καὶ τὰ Σαββατοκύριακα νὰ μεταβαίνουν στὴν ἐπαρχία τους, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸ λαό, γιὰ νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὸ νομοθετικὸ κ.τ.λ. ἔργο τους τῆς ἐρχόμενης ἐβδομάδας καὶ φυσικὰ καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν οἰκογένειά τους. Αὐτὰ ἰσχύουν, βέβαια, γιὰ τοὺς βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας.

Ἡ ἐπαφὴ βουλευτῆ - πολίτη πρέπει νὰ ἀποβλέπη στὴν ἐνημέρωσή του στὰ γενικότερα προβλήματα, ὥστε, ὅταν ψηφίζωνται οἱ νόμοι, νὰ γνωρίζῃ, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, τὰ καυτὰ ζητήματα ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ ἢ μιᾶς τάξεως. Ἀκόμα, ὀφείλει ὁ βουλευτὴς νὰ παρακολουθῇ τὸν τρόπο ἀσκήσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση καὶ νὰ τὴν ἐλέγχῃ στό Κοινοβούλιο γιὰ τὶς ἀνεπιτυχεῖς πράξεις ἢ γιὰ τὶς ἀδικοιολόγητες παραλείψεις τῆς, εἴτε ἡ συμπεριφορὰ τῆς αὐτῆς ἀναφέρεται σ' ὁλόκληρο τὸ λαό, εἴτε σὲ μιὰ τάξη, ἢ ἀκόμα καὶ σ' ἓνα ἄτομο, ποὺ παραγματοποιήθηκε.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ βουλευτῆ, ὅπως τὸ προβλέπει τὸ Σύνταγμά μας. Καὶ ἔτσι συμβαίνει στὶς ἄλλες δημοκρατικὲς χώρες, στὸν κανόνα τουλάχιστο.

3. Ποιὰ εἶναι ὁμως ἡ πραγματικότητα στὴν Ἑλλάδα;

Δυστυχῶς ἀπαράδεκτη.

Πέρασαν 150 χρόνια ἐλεύθερης ἐθνικῆς ζωῆς καὶ ἡ νοοτροπία τῆς... Τουρκοκρατίας συνεχίζεται στὴ χώρα μας.

Κληρονομήσαμε, βέβαια, ἓνα βαρὺ παρελθὸν καὶ παλεύουμε ἀληθινὰ γιὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα πλοκάμια τῆς ρουσφετολογίας, ἢ, καλύτερα, τῆς ρουσφετομανίας, ἀλλὰ δὲν τὸ πετύχαμε, οὔτε παραδειγματιστήκαμε ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς ἐφταετίας...

“Ὅλοι νομίζουμε ὅτι εἴμαστε... ἀδικημένοι!

“Ὅλοι θέλουμε «νὰ βουλευτοῦμε», καὶ γρήγορα μάλιστα!!

“Ὅλοι ἰσχυριζόμαστε ὅτι εἴμαστε θύματα τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κράτους κ.τ.λ.

Μερικοὶ ἔχουν δίκιο, ὄχι ὁμως κι' ὅλοι. Ὅπως-δήποτε ὁμως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ θεωροῦνται οἱ βουλευτὲς «ἡ λυδία λίθος» τῆς λύσεως ὅλων τῶν προβλημάτων, νὰ ἀφήνουν τὸ κύριο ἔργο τους καὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ ξένα ἀντικείμενα ἢ, ὅπως ὁ λαὸς λέγει, «νὰ ἀφήνουμε τὸ γάμο καὶ νὰ πηγαίνουμε γιὰ... πουρνάρια»!!

4. Ἄς κατανοήσουμε πιά, ὅτι ὁ σοβαρότερος προορισμὸς καὶ τὸ κύριο καθήκον τῶν βουλευτῶν εἶναι ἡ τακτικὴ συμμετοχὴ τους στὸ νομοθετικὸ ἔργο τῆς Βουλῆς. Ἡ προβολὴ τῶν γενικῶν ζητημάτων τοῦ λαοῦ, στὸ στάδιο τῆς ψηφίσεως τῶν κατάλληλων νόμων, καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς Διοικήσεως, μὲ τὸν κοινοβουλευτικὸ ἔλεγχο. Ἡ συμβολὴ τῶν βουλευτῶν σ' αὐτὲς τὶς ἐργασίες πρέπει νὰ εἶναι ὁ μο-

ναδικός, ἢ, τουλάχιστο, ὁ σπουδαιότερος γνώμονας γιὰ τὴν ἀξιολόγησίν τους (ἀπὸ τοὺς ψηφοφόρους καὶ ἀπὸ τὸ κόμμα τους) καὶ ὄχι ἡ ρουσφετολογία ἢ τὸ δόσιμο ὑποσχέσεων (στὸ κατὰμεστο γραφεῖο ἢ στὰ χωριά, ὅπου ἐπίτηδες πηγαίνουν, στὰ πλαίσια μιᾶς ἀδιάκοπης διελκυστίνδας περιοδειῶν, συχνά, μάλιστα, ὅταν ἡ Βουλὴ συνεδριάζῃ), ἢ ἡ ἐξασφάλιση (σὲ ἄτομα, συλλόγους, κοινότητες κ.τ.λ.) κρατικῶν οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων, ὡσὰν ὁ βουλευτὴς νὰ εἶναι χρηματομεσίτης — τραπεζίτης ἢ διαφημιστῆς ἢ καὶ διευθυντῆς ἢ μεσολαβητῆς μεσάζοντας γραφείου γιὰ τὴν ἐξεύρεση — χορήγηση κεφαλαίων, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ χρήματα τῶν ἰδίων, τῶν Ἑλλήνων φορολογουμένων.

Ἄν δὲν ξυπνήσῃ, ἐπὶ τέλους, ὁ λαὸς (καὶ ἰδιαίτερα τῶν χωριῶν), καὶ ἂν, ἀντίθετα, συνεχίσῃ νὰ πέφτῃ συνεχῶς θύμα τῶν ἐπιτηδειῶν, ποὺ γιὰ ὅλα εἶναι πρόθυμοι καὶ ἱκανοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρουν τὴν προσωπικὴ συμβολή τους στὸ ἔργο τῆς Βουλῆς, τότε ἄς μὴ παραπονεῖται γιὰ τὴ χαμηλὴ ποιότητα μερικῶν (πολλῶν ἢ λίγων) ἀντιπροσώπων του, γιατί εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος.

Πάντως, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ συνεχιστῇ ἡ ἀπαράδεκτη αὕτὴ κατάστασις, γιατί τὸ νὰ ἀξιολογοῦμε μὲ τὰ τωρινὰ κριτήρια ἓνα βουλευτὴ, μοιάζει μὲ τὸ νὰ θεωροῦμε σάν — δῆθεν — ἄξιο ἓνα ἐπιστήμονα, π.χ. ἓνα δικηγόρο ἢ ἓνα γιατρό, ὄχι γιατί εἶναι ἀξιόλογος καὶ σωστὸς στὴ δουλειὰ του ἀλλὰ γιατί, λ.χ., παίζει μὲ δεξιότητες ἓνα μουσικὸ ὄργανο ἢ σκάκι!! Καὶ ὅμως κάτι τέτοιο θὰ θεωροῦνταν ἀπ' ὅλους παράλογο. Καὶ τοῦτο τὸ καταλαβαίνουν ὅλοι, ὄχι ὅμως καὶ τὸ ἐπίσης, πιὸ πάνω, διεξοδικὰ περιγραφμμένο ἐσφαλμένο κριτήριό τους γιὰ τὴν ἀξιολόγησιν τῶν βουλευτῶν. Νά, λοιπόν, ἡ ἐπικίνδυνη τραγικὴ εἰρωνεία, γιατί ἀναγκάζονται ἔτσι οἱ βουλευτὲς νὰ καλλιεργοῦν καὶ νὰ ἀναπτύσσουν μεταξὺ

τους μιὰ... ἀγενή ἄμιλλα, προσπαθώντας νά γίνουν ἀρεστοί καί ἀγαπητοί στοὺς ψηφοφόρους, γιὰ νά ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπανεκλογή τους, ἐπιστρατεύοντας ὅχι τὶς ἀρετὲς τοῦ ἀξίου ἡγέτη (ποὺ ἐνδεχόμενα ἔχουν) ἀλλὰ τὴν ἐπιτηδειότητα. Ἔτσι, νοθεύεται τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα, γιὰτὶ ἐπιπλέουν οἱ κενόδοξοι, οἱ ματαιόδοξοι, οἱ σοφιστές, οἱ ἀρριβίστες καὶ οἱ ἀμοραλιστές καὶ ὅχι οἱ ἀξιοὶ καὶ οἱ σώφρονες...

Ἀνακεφαλαιώνοντας, τονίζω καὶ πάλι τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νά γίνη ἀπ' ὅλους, καὶ μάλιστα τὸ συντομώτερο, ἡ ἐπανεξέταση τοῦ τρόπου τῆς ἀξιολογήσεως τοῦ ἔργου, τοῦ προορισμοῦ καὶ τῶν ἱκανοτήτων τῶν βουλευτῶν, γιὰτὶ, ἀλλιῶτικα, θὰ ὑπάρχη πάντοτε ὁ ἄμεσος καὶ σοβαρὸς κίνδυνος νά παραμένουν στὶς σπουδαῖες καὶ κατάλληλες θέσεις οἱ πιὸ... ἀκατάλληλοι ἄνθρωποι!! Ἔτσι ὅμως δὲν κτίζεται οὔτε στερεώνεται ἡ Δημοκρατία, ἂν δὲν γκρεμίζεται...

12. ΓΙΑ ΝΑ ΛΥΘΗ ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΜΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Δημοσιεύτηκε στις *ἐφημερίδες*, «Χριστιανική Δημοκρατία» Ἀθηνῶν, τῆς 2.4.1976, «Ὁ Φρουρὸς τῆς Ἡμαθίας», τῆς 28.4.1976, «Βέροια», τῆς 1.5.1976 καὶ «Δημοκρατικὴ Θεσσαλία», φύλλο 8, Αὐγούστος 1976).

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ συμπυκνώσῃ κανένας τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὸ πολυσύνθετο ἀγροτικὸ πρόβλημα τῆς χώρας μας, στὰ πλαίσια ἐνὸς ἄρθρου. Θὰ προσπαθῶσιν πάντως νὰ σκιαγραφήσῃ συνοπτικὰ τὸ πολὺπλευρο θέμα, μὲ κριτήριον τὶ πρέπει νὰ γίνῃ σήμερα καὶ στὸ μέλλον, γιὰ νὰ ἀνατεῖλουν καλύτερες μέρες γιὰ τὸν κόσμον τῶν παραγωγῶν μας:

1. Ἡ μελλοντικὴ κατεύθυνση τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας πρέπει νὰ εἶναι τέτοια ὥστε νὰ μειωθῇ σταδιακὰ τὸ ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ, τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται σήμερα μὲ τὴ γεωργία, γιατί ἡ γῆ τῆς πατρίδας μας εἶναι περιορισμένη, μὲ συνέπεια νὰ ἔχῃ μειωθῇ ὁ γεωργικὸς κλῆρος σὲ ἐλάχιστα στρέμματα καὶ ἔτσι ἔχουμε μικρά εἰσοδήματα γιὰ τοὺς παραγωγοὺς καὶ μικρὸ κέρδος γιὰ τὸ ἐθνικὸ εἰσόδημα. Χρειάζεται, ἀντίθετα, νὰ ἰδρυθοῦν περισσότερες γεωργικὲς βιομηχανίες καὶ νὰ ἀπασχοληθῇ ἓνα μέρος τῶν γεωργῶν σὲ νέες μεταλλευτικὲς ἐπιχειρήσεις κλπ. Βέβαια, τὸ ποσοστὸ 90)ο, ποὺ στὶς χῶρες τῆς Ε.Ο.Κ. ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀναλογία τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴ γεωργία, εἶναι ἄπιαστο γιὰ τὴν ἐλληνικὴ πραγματικότητα. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ μείνουμε (χωρὶς προσπάθεια) στὰ σημερινὰ δεδομένα, καὶ τοῦτο εἶναι δυνατό, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴ σχετικὴ πρόοδο, ποὺ σημειώθηκε π.χ. στὴ γειτονικὴ Βουλγαρία. Ἡ μηχανοποίηση τῆς καλλιέργειας, εἶναι ἡ ἐπιβαλλόμενη λύση, γιὰ τὴν ἐνδεχό-

μενη ἀντιμετώπιση ἐλλείψεως ἐργατικῶν χειρῶν.

2. Νὰ ληφθοῦν μέτρα ὥστε ὅλη ἡ γῆ νὰ δοθῇ στοὺς φυσικοὺς ἐκμεταλλευτὲς τῆς, στοὺς γεωργούς. Τσιφλίκια δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν, εἴτε ἀνήκουν σὲ ιδιώτες εἴτε σὲ μοναστήρια κλπ.

3. Νὰ ὑπάρξουν κατάλληλα κίνητρα γιὰ τὴν ὁμαδικὴ ἐκμετάλλευση τῆς γῆς, μὲ τὴ μορφή εἴτε γεωργικῶν συνεταιρισμῶν καὶ ἐταιρειῶν, εἴτε ὁμάδων ιδιοκτητῶν.

4. Νὰ προγραμματίσουμε μὲ ἀκρίβεια τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα τῆς παραγωγῆς. Νὰ ξέρουμε, δηλαδή, ποιά καὶ πόσα προϊόντα μᾶς χρειάζονται. Τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ καταλήξουμε σὲ ζῶνες καλλιεργειῶν, εἴτε μὲ τὸ σύστημα τῶν ἀδειῶν (ὅπως συμβαίνει π.χ. τώρα μὲ τὸν καπνὸ, τὰ τεῦτλα κ.ἄ.), εἴτε μὲ τὴ χορήγηση ἀνάλογων κινήτρων.

5. Καιρὸς εἶναι νὰ προαναγγέλλωνται οἱ τιμὲς ἀσφαλείας, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ κάθε καλλιέργεια. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ παράλογη ἀξίωση, μιά καὶ ὅλοι, ὅσοι ἐργάζονται, γνωρίζουν (πρὶν δουλέψουν) πόσα θὰ εἰσπράξουν. Ἔχουν κάποιο προϋπολογισμό, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες παραγωγοὶ (ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς γεωργοὺς τῶν ἄλλων χωρῶν) ἔχουν μονάχα... ἀπολογισμό καί, συνήθως, μάλιστα, ἐλλειμματικό. Ἔτσι, οἱ γεωργοί, κτηνοτρόφοι κλπ. δὲν γνωρίζουν ἂν ἐργάζονται γιὰ νὰ κερδίσουν ἢ γιὰ νὰ... χάσουν!! Ἄν ληφθῇ ὑπ' ὄψη ὅτι ὁ Ἕλληνας εἶναι ἀπὸ χαρακτήρα καὶ ἀπὸ καταβολὲς ἀπρογραμματίστος καὶ χωρὶς μέθοδο, θὰ κατανοήσουμε ὅτι ἡ προαναγγελία τῶν τιμῶν θὰ συμβάλῃ ἀκόμα καὶ στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ χαρακτηριστικοῦ τούτου ἐλαττώματός μας.

6. Στὶς τιμὲς ἀσφαλείας πρέπει νὰ συνυπολογίζουμε (μαζὶ μὲ τὸ πραγματικὸ κόστος τοῦ προϊόντος) καὶ κάποιο ἐπιχειρηματικὸ κέρδος, γιατί κανένας δὲν ἐργάζεται γιὰ νὰ εἰσπράττῃ μαζωμένα, μονάχα ὅσα ξόδεψε σταδιακά. Μιά τέτοια σκέψη

θεωρεῖται παράλογη, ἀσφαλῶς, γιά ὁποιοδήποτε ἄλλον ἐπιχειρηματία, κι ὅμως εἶναι πραγματικό-τητα γιά τόν Ἑλληνα παραγωγό (ἀγρότη, κτηνο-τρόφο, πτηνοτρόφο κλπ.).

7. Ἡ διακίνηση τῶν γεωργικῶν προϊόντων πρέπει νά γίνεται ἀπό τοὺς συνεταιριζόμενους πα-ραγωγούς, γιατί εἶναι ἀπαράδεκτη ἡ σημερινή κα-τάσταση: Οἱ τιμές λιανικῆς πωλήσεως εἶναι του-λάχιστο διπλάσιες (μέχρι καί δεκαπλάσιες), συγ-κρινόμενες μέ τις τιμές διαθέσεώς τους ἀπ' τοὺς πα-ραγωγούς. Τοῦτο εἶναι ἀπαράβατο καθεστῶς, ιδιαίί-τερα στό ἐμπόριο τῶν ὀπωροκηπευτικῶν, ὅπου πα-ρατηρεῖται χάσμα στό ἄνοιγμα τῆς σχετικῆς ψαλί-δας. Ὑπόσχεση τοῦ κ. ὑπουργοῦ Γεωργίας γιά τὴν ἐξάλειψη τοῦ φαινομένου (ἀπάντηση σὲ ἐρώτησή μου), ἔμεινε, μέχρι τώρα, στά χαρτιά...

8. Εἶναι δυνατὴ ἡ συμπίεση τοῦ κόστους. Χρει-άζεται νά συνεχιστῇ καὶ ἐνισχυθῇ ἡ προσπάθεια γιά τὴ μηχανοποίηση τῆς καλλιέργειας. Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό, ἐνῶ εἰσάγονται γιά τις βιομηχανίες μη-χανήματα μέ ἀτέλεια (χωρὶς δασμούς) ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων, νά πληρώνουν, ἀντίθετα, μεγάλους δασμούς τὰ γεωργικά μηχανήματα, ποὺ ἔρχονται ἀπ' τὸ ἐξωτερικό. Διερωτῶμαι ἀκόμα, γιατί δικαι-οῦνται βενζίνη μέ μειωμένη τιμὴ οἱ τουρίστες, γιά τὰ αὐτοκίνητά τους, καὶ νά μὴ τυχαίνουν τὴν ἴδια μεταχείριση καὶ τὰ γεωργικά μηχανήματα καὶ αὐτο-κίνητα τῶν γεωργοκτηνοτρόφων κλπ.; Πρέπει, ἐπί-σης, νά συμπίεστοῦν οἱ τιμές τῶν ἀγροτικῶν φαρ-μάκων καὶ τῶν λιπασμάτων.

9. Νά λειτουργήσῃ σωστά ὁ Ο.Γ.Α., ἀσφαλί-ζοντας ὁλότελα τοὺς γεωργούς καὶ τὰ προϊόντα τους.

Τὰ πιὸ πάνω εἶναι μερικά ἀπ' τὰ μέτρα, ποὺ πρέπει νά ληφθοῦν. Σχετικές ὑποδείξεις μου, στὴ Βουλὴ, δέν ἔφεραν ἀποτελέσματα, ἐκτὸς γιά τὸ θέ-

μα τῶν γεωργικῶν φαρμάκων, γιὰ τὰ ὅποια πρόκειται νὰ κατατεθοῦν νομοσχέδια, ὅπως ἀναγγέλθηκε ἔδῳ καὶ ἔξη μῆνες.

Ἀκόμα:

10. Νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ χάσμα, ποὺ ὑπάρχει σήμερα ἀνάμεσα στὶς τιμὲς τῶν γεωργικῶν καὶ τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, ὥστε νὰ μὴ συμβαίνει νὰ κατεβαίνει π.χ. ἡ τιμὴ τοῦ βαμπακιοῦ καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ ἀνεβαίνουν οἱ τιμὲς τῶν βαμπακερῶν ὑφασμάτων. Ἀλλιῶς, πρέπει νὰ συσχετιστοῦν οἱ τιμὲς γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων καὶ νὰ ἀναπροσαρμόζονται οἱ τιμὲς τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ἀνάλογα πρὸς τὶς αὐξήσεις τοῦ τιμάριθμου καὶ τῶν ἐξόδων τῆς καλλιέργειας.

11. Νὰ μετέχουν στοὺς διάφορους ὀργανισμοὺς (π.χ. Βάμβκος, Καπνοῦ κλπ.) οἱ παραγωγοί, καὶ μάλιστα μὲ ἴσα δικαιώματα, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχει πιά τὸ ἀπαράδεκτο φαινόμενο νὰ πλειοψηφοῦν π.χ. στὸ Δ.Σ. τοῦ Ὁργανισμοῦ Βάμβκος οἱ βιομήχανοι καὶ οἱ ἔμποροι τοῦ βαμπακιοῦ καὶ νὰ ἔχουμε τὴν ἀφέλεια νὰ περιμένουμε ἀπ' αὐτοὺς νὰ προτείνουν μέτρα εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς γεωργοὺς καὶ ἐπομένως δυσμενῇ γιὰ τοὺς ἴδιους...

12. Νὰ ἐπιστρέψουν οἱ γεωτεχνικοὶ στὰ κύρια καθήκοντά τους. Εἶναι καιρὸς νὰ ζοῦν πιά καὶ νὰ κινοῦνται μακριὰ ἀπ' τὰ γραφεῖα, ὅπου τώρα ἀσχολοῦνται, ἀκόμα καὶ μὲ τὴ χορήγηση πιστοποιητικῶν καὶ μὲ διάφορες ἄλλες γραφειοκρατικές ἐργασίες. Ταυτόχρονα, πρέπει νὰ δημιουργηθοῦν κίνητρα, ὥστε νὰ θέλουν οἱ γεωτεχνικοὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ νέους, ἀποκεντρωμένους, γεωργικο-κτηνοτροφικοὺς σταθμούς, ὅπου εὐκόλα καὶ ἀνέξοδα θὰ προστρέχουν οἱ παραγωγοὶ καὶ ὅχι στὴν ἔδρα τῶν νομῶν, ὅπως συμβαίνει σήμερα.

13. Νὰ ἐνισχυθῇ ἡ κτηνοτροφία, ὅπως καὶ ἡ πτηνοτροφία, ἡ ἀλιεία κλπ. καὶ νὰ δημιουργηθοῦν

κατάλληλοι κρατικοί φορείς, πού νά προγραμματίζουν τήν κυβερνητική πολιτική. Νά ἀπαλλαγοῦν τοῦ φόρου μεταβιβάσεως καί τοῦ φόρου κληρονομίας οἱ ἀγροτοκτηνοτρόφοι.

14. Χρειάζεται νά γίνουν πιό ἀνθρώπινες οἱ συνθήκες ἐργασίας καί ζωῆς στήν ἐπαρχία. Νά καταπολεμηθῇ ἡ ἀστυφιλία, ἡ ἀφαίμαξη καί ἡ μείωση τοῦ πληθυσμοῦ. Νά ληφθῇ εὐρύτατη προσπάθεια γιά τήν ἀνάπτυξη μιᾶς καλύτερης πολιτιστικῆς στάθμης στίς κωμοπόλεις καί στά χωριά, μέ τήν ἵδρυση βιβλιοθηκῶν, λεσχῶν, μέ τήν περιοδεία ἐκλεκτῶν θιάσων, μέ τήν ἐκτέλεση ὁδικῶν καί ἄλλων ἔργων, γιά νά εἶναι εὐκολώτερη ἡ ἐπικοινωνία μέ τὰ κέντρα, καί τέλος

15. Νά προετοιμαστοῦν ὅλοι (κράτος, συνεταιρισμοί καί παραγωγοί) γιά τήν ὀριστική καί ὀλική σύνδεσή μας μέ τήν Ε.Ο.Κ. Γιά τὸ σκοπὸ τοῦτο πρέπει νά ληφθοῦν τὰ ὀρθὰ μέτρα, πού πρότεινε ἤδη ὁ συνάδελφος, καθηγητῆς κ. Θανάσης Κανελλόπουλος, στή γνωστή διάλεξή του, πού πολὺ σωστὰ δημοσιεύτηκε σὲ πολλὰ ἔντυπα, γιὰ τὸ ἄξιζε.

Μονάχα ἔτσι θά παύσῃ τὸ Κράτος νά παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ... «πυροσβέστη», σύμφωνα μέ τήν πετυχημένη παρομοίωση, πού ἔκαμε ὁ κ. Κανελλόπουλος στήν ἴδια ὁμιλία του.

13. Η ΑΝΑΓΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

(Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες, «Λαός», της 20.10.1976, «Έλευθεροτυπία», της 26.10.1976, «Το βήμα των πολιτικών», φύλλο 38-39 1976 και «Δημοκρατικοί προσανατολισμοί», της ΕΣΔΗΝ Θεσσαλονίκης, φύλλο 2, Δεκέμβρης 1976, με τίτλο «Όργανωτικά των αγροτών»).

Έχει γίνει πιά «κοινός τόπος» ότι ο παραγωγικός κόσμος (αγρότες, κτηνοτρόφοι, άλιείς κ.τ.λ.) άδικείται στη διαδικασία κατανομής του έθνικού εισοδήματος, γιατί, ενώ προσφέρει τὰ περισσότερα, απολαμβάνει τὰ λιγότερα. Τοῦτο γίνεται όλοένα πιο κατανοητό και συνεχώς πιέζεται τὸ Κράτος γιά νά προχωρήσει σέ παραχωρήσεις.

Φοβάμαι όμως ότι είναι πολύ μακριά ή ήμέρα, πού θά βελτιωθῇ, ούσιαστικά και στην πράξη, ή θέση των άγροτοκτηνοτρόφων, γιατί τὰ μεγάλα συμφέροντα δέν επιτρέπουν νά επιτύχει μιὰ παρόμοια προσπάθεια. Έτσι, ή πιο πάνω κοινή άναγνώριση έκτονώνεται τελικά και παραμένει στο στάδιο των λόγων. Συνεπώς, έχει τήν αξία των εύχολογίων, γιατί στην Ελλάδα κάθε τάξη παίρνει όχι ό,τι της ανήκει δικαιωματικά αλλά όσα μπορεί νά επιβάλει με τήν πυγμή της, δηλαδή με άπεργίες και συλλαλητήρια...

Άν, τώρα, θελήσουμε νά διερευνήσουμε, γιατί ή τάξη των άγροτοκτηνοτρόφων, δέν πετυχαίνει τήν ικανοποίηση των δικαίων αίτημάτων της, θά καταλήξουμε στίς πιο κάτω διαπιστώσεις:

1. Ό άγροτοκτηνοτροφικός κόσμος αποτελεί τὸ 1/3, περίπου, του ενεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. (Γιά τὸ ακριβές ποσοστό του, προέκυψαν τελευταῖα άμφισβητήσεις και διατυπώθηκαν τρεῖς άπόψεις, τουλάχιστο). Έξ άλλου, ή συμβολή του στο έθνικό εισόδημα μειώθηκε, λόγω και τῆς προ-

όδου τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ἀλλὰ εἶναι, πάντοτε, ἀξιόλογη.

2. Δὲν ὑπάρχει ταξικὴ ὀργάνωση, τουλάχιστο οὐσιαστικά, γιατί οὔτε οἱ συνεταιρισμοὶ οὔτε οἱ ἀγροτικοὶ σύλλογοι μπόρεσαν νά ἐπιτύχουν τὴ μαζικὴ καὶ πραγματικὴ συσσωμάτωση τῶν παραγωγῶν.

3. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει ταξικὴ συνείδηση στὴν ἀγροτοκτηνοτροφικὴ τάξη, μὲ ἀποτέλεσμα νά κοιμᾶται μακάρια, αὐτός, ὁ Ἡρακλῆς τῆς δυνάμεως, πὺ μετατρέπεται ὅμως σὲ φτωχὸ Λάζαρο...

4. Μὲ τὴ σημερινὴ οἰκονομοκοινωνικὴ μορφή τῆς ὀργανώσεως τῆς χώρας, δὲν ὑπάρχουν περιθώρια γιὰ μιὰ συνταρακτικὴ καὶ οὐσιαστικὴ ἀλλαγὴ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Κράτους ἀπέναντι στοὺς παραγωγούς, ἂν οἱ ἴδιοι δὲν κατορθώσουν νά συνειδητοποιήσουν ὅτι μονάχα ἔνωμένοι καὶ ἐπαγγελματικά ὀργανωμένοι θά μπορέσουν νά ἀξιοποιήσουν τοὺς ἀγῶνες καὶ τὸν τίμιον ἰδρώτα τους.

Ἀποτελεῖ τουλάχιστο ἀφέλεια νά πιστεῦν, ὁ ἀγροτοκτηνοτροφικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ὅτι θά παύσῃ ἡ ἐκμετάλλευσή του ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ κατεστημένο, ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἀποκτήσῃ τὴ δύναμη νά ἐπιβάλῃ (εἰρηνικὰ ἀλλὰ μὲ τόλμη καὶ ἀνυποχώρητη ἀγωνιστικότητά) τὸ δίκιο του.

Ἡ ἀντίθετη ἀντίληψη, μοιάζει μὲ τὴν περίεργη καὶ ἀνιστόρητη νοοτροπία τῆς ἡγεσίας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς χώρας, πὺ ἀνέκαθεν (1821 καὶ ὕστερα), περιμένει ἀπὸ τὶς «Μεγάλες Δυνάμεις» νά ἀναγνωρίσουν καὶ νά ἱκανοποιήσουν τὰ ἐθνικὰ αἰτήματα τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι εἴμαστε, πάντοτε, παραπονεμένοι καὶ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τοὺς τρίτους, ἐνῶ ἡ εὐθύνη εἶναι δική μας, τουλάχιστο στὸ περισσότερο ποσοστό.

Συμπεράσματα:

Δέν πρέπει, οί άγροτοκτηνοτρόφοι, νά άναμένουν τήν ύλοποίηση τοῦ εὐχολογίου, τῶν κρατικῶν ὀργάνων καί τῶν κομμάτων, τουλάχιστο στοῦ βαθμοῦ ποῦ πρέπει καί μπορεῖ νά πραγματοποιηθῇ, ἂν οί ἴδιοι δέν συσπειρωθοῦν σέ μιᾶ ὑπερκομματική προσπάθεια, ὅπως ἔκαναν οί ἄλλες τάξεις, ἀκόμα καί οί Δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Γιατί, πῶς, ἀλλιῶς, θά βελτιωθῇ ἡ σημερινή κατάσταση;

Μήπως, μέ τὸ νά κατηγοροῦν, οί παραγωγοί, τίς Κυβερνήσεις καί τοὺς βουλευτῆς ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ποῦ ὕστερα ἐπανεκλέγουν οί ἴδιοι;

Μήπως, ὅταν, τυφλωμένοι ἀπὸ προεκλογικά συνθήματα, πέφτουν θύματα τῶν ἐπιτηδείων, μέχρι τέτοιου βαθμοῦ, ὥστε νά ὑπερψηφίζουν ἀκόμα καί κομματικούς σχηματισμούς, ὅπου, παρὰ ταῦτα, συστεγάζονται καί πρωτοστατοῦν καί οί πρωταγωνιστῆς τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας;

Πῶς εἶναι δυνατό νά κάμουν, οί παραγωγοί, κοινούς πολιτικοκοινωνικούς καί οἰκονομικούς ἀγῶνες, ἀνταμωμένοι στήν ἴδια κομματική πλατφόρμα καί στέγη μέ τίς διακόσιες οἰκογένειες τῆς χώρας, στίς ὁποῖες ἀνήκει ἡ μερίδα τοῦ λέοντα, στή διανομή καί στήν ἀπόλαυση τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου;

Τέλος, πῶς θά ἔλθουν καλύτερες ἡμέρες, γιά τή χώρα καί γιά τήν ἀγροτοκτηνοτροφική τάξη, ὅταν δέν κατανοῇ ὅτι πρέπει νά ἐκλέγῃ τοὺς βουλευτῆς τῆς μέ κριτήριο ὅχι τίς ἀτομικῆς ἐξυπηρετήσεις καί τίς δημαγωγικῆς φιλοφρονήσεις καί ὑποσχέσεις τους, ἀλλά, ἀποκλειστικά, μέ γνώμονα τὸν ἀγῶνα τους στοῦ Κοινοβούλιο, στή Βουλὴ, κατὰ τήν πρόταση, συζήτηση καί ψήφιση τῶν νόμων καί μέ τήν ὑποβολή καί ἀνάπτυξη ἀναφορῶν, ἐρωτήσεων καί ἐπερωτήσεων;

Συνεπῶς, μονάχα ὅταν ὁργανωθοῦν ἐπαγγελ-
ματικά, ταξικά οἱ ἀγροτοκτηνοτρόφοι καὶ μάθουν
νά ἐκλέγουν σωστά (μὲ ἀντικειμενικὸ καὶ ἐξωρου-
σφετολογικὸ) κριτήριον τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἐκ-
προσώπους τοὺς, θά ἀνατεῖλουν καλύτερες ἡμέρες
καὶ γι' αὐτοὺς. Ἔτσι, ἄλλωστε, θά διαψεύσουν καὶ
τὸν Κάρ. Μάρξ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μεγάλη ἐκτίμη-
ση στὴν ἀγωνιστικότητά τοὺς (γι' αὐτὸ καὶ στή-
ριξε τὴ θεωρία τοῦ μονάχα στοὺς προλετάριους
ἐργάτες τῆς βιομηχανίας), ἀντίθετα ἀπὸ τὸ Λένιν,
ποὺ πίστευε καὶ στὴν δική τοὺς δυναμικότητα...

Εἶναι καιρὸς πιά, νά ξυπνήσῃ μόνος τοῦ καὶ
νά ὁργανωθῇ καὶ αὐτός, «ὁ κοιμώμενος γίγας». Ἄς
μὴ περιμένῃ, λοιπόν, ἐγερτήρια ἀπὸ τοὺς τρίτους,
καὶ μάλιστα καὶ ἀπ' ἐκείνους, ποὺ τοὺς συμφέρει
νά τὸν ἔχουν παντοτινὰ κοιμισμένο...

14. ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Τὸ Βῆμα» τῶν Ἀθηνῶν, τῆς 18.12. 1974 καὶ ἀναδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ὁ Φρουρός», τῆς 30.12.1974)

Αἱ κραυγαὶ ἀπογνώσεως τῶν βαμβακοπαραγωγῶν καταφθάνουν συνεχῶς, ὅλον ἐν ἀπὸ περισσότερα διαμερίσματα τῆς χώρας, καὶ δίδουν ἀκόμη μίαν ἀφορμὴν διὰ νὰ διατρανωθῇ ἓνα ἀναμφισβήτητον γεγονός: Ἡ οἰκτρὰ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ ἀγροτοκτηνοτροφικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος — κατὰ τραγικὴν εἰρωνείαν — ἀπολαμβάνει τὰ ὀλιγώτερα, ἴσως διότι προσφέρει τά... περισσότερα!!

Πάμπολλα εἶναι τὰ προβλήματα τῆς τάξεως αὐτῆς, ὥστε ἡ ἀστυφιλία ἢ καὶ ἡ μετανάστευσις εἰς ξένας χώρας νὰ εἶναι εὐεξήγητοι διὰ ὅσους δὲν ἐξαντλοῦν τὰς ὥρας των ἀπομονωμένοι ἀεροστεγῶς εἰς τὸ γραφεῖον των...

Σκοπὸς ὅμως τῶν γραμμῶν αὐτῶν εἶναι νὰ διατυπώσουν δημοσίως συγκεκριμένον τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως τῶν παραγωγῶν: Εἶναι ἡ καθιέρωσις καὶ ἡ προαναγγελία τῶν τιμῶν ἀσφαλείας τῶν ἀγροτοκτηνοτροφικῶν προϊόντων.

Ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος, ἡ κατάλληλος διὰ καλλιέργειαν καὶ διὰ τὴν βόσκησιν, ἦτο ἀνέκαθεν ἀνεπαρκής, σήμερα ὅμως δὲν ἐπαρκεῖ διὰ νὰ καλύψῃ οὔτε μέρος τῶν σχετικῶν ἀναγκῶν, μὲ συνέπειαν νὰ ἀποτελοῦν οἱ ἀκτήμονες τὸν κανόνα καὶ ὁ συνήθης κλῆρος νὰ σύγκειται πλέον ἐκ 10 στρεμμάτων (ὅσα, δηλαδή, ἐδίδοντο ἄλλοτε βοηθητικῶς, ὡς κλῆρος συντηρήσεως), ὅταν βεβαίως ὑπάρχῃ ἀκόμη ἔκτασις πρὸς διανομήν.

Οἱ παραγωγοὶ προσπαθοῦν ἀπεγνωσμένως νὰ

ἐξασφαλίσουν τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, τῶν ἰδίων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀνεπαρκῶν κλήρων των, καὶ μάλιστα εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ βιοτικάι ἀνάγκαι τοῦ μέσου ἀνθρώπου ἔχουν πολλαπλασιασθῇ.

Ἡ στενότης τῆς διαθεσίμου γῆς εἶναι βεβαίως δεδομένη καὶ ἀνυπέρβλητος καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερκερασθῇ τὸ ὅξυ αὐτὸ πρόβλημα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀπαλλοτριωθοῦν αἱ δασικάι καὶ δασοσκεπεῖς ἐκτάσεις τῶν μοναστηρίων καὶ τοῦ δημοσίου, ὅπως καὶ αἱ καλλιεργήσιμοι τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταβιβασθῇ εἰς τὰς κοινότητας ἢ εὐρίσκονται εἰς τοὺς πρόποδας βουνῶν καὶ λόφων, ἀσχέτως τοῦ ὅτι πρέπει νὰ γίνη τοῦτο, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ νέου συνταγματικοῦ κειμένου. Εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ περιστείλωμεν τὸ κακόν, ἐὰν τὸ κράτος καθορίζη τιμὰς ἀσφαλείας τῶν ἀγροτοκτηνοτροφικῶν προϊόντων καὶ τὰς ἀναγγέλλῃ ἐκάστοτε πρὶν ἀρχίσῃ ἡ καλλιέργεια, ἢ ἐκμετάλλευσις κλπ.

Ἴσως νὰ νομισθῇ παράλογος ἡ δυσικανοποίητος ἢ ἀξίωσις αὐτή. Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι γνωρίζουν καὶ προσυμφωνοῦν τὸ ὕψος τῆς ἀμοιβῆς των καὶ τότε μόνον παρέχουν τὴν ἐργασίαν των, ὅταν, δηλαδή, τοὺς «συμφέρει». Διὰ ποῖον λοιπὸν ἰδιαίτερον λόγον πρέπει νὰ ὑπόκεινται οἱ παραγωγοὶ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν, δυσμενῇ ταύτην μεταχείρισιν καὶ νὰ ἐργάζωνται οἰκογενειακῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ἐὰν καὶ πόσα θὰ κερδίσουν; Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἔχουν νὰ ἀντιπαλαίσουν πρὸς τὰς καιρικὰς συνθήκας καὶ τὰς θεομηνίας;

Καὶ ἅς μὴ νομισθῇ ὅτι ἡ ἀπαίτησις αὐτὴ ὀφείλεται εἰς θεωρητικὰς ἀπλῶς διαθέσεις καὶ εἰς τὴν... φιλοστατιστικὴν περιέργειαν τῶν παραγωγῶν, διότι ἡ προαναγγελία τῶν καθοριστέων τιμῶν ἀσφαλείας ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἀσφαλιστικὴν δικλείδα διὰ τὴν

κατάστρωσιν ἐνὸς ρεαλιστικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ παραγωγοῦ καὶ τὴν προϋπόθεσιν διὰ νὰ στηριχθῇ ἡ οἰκονομία τῆς ἀγροτικῆς οἰκογενείας εἰς τὰ ἀριθμητικὰ δεδομένα καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλπίδων καὶ αἰσιοδοξίας...

Δὲν εἶναι, π.χ., ἐπιτρεπτόν ὁ βαμβακοπαραγωγὸς τοῦ 1974 νὰ πωλῇ τὸ προϊόν του εἰς τιμὴν, ἡ ὁποία ὑπολείπεται κατὰ πολὺ τοῦ κόστους, καὶ ἐὰν ἀκόμη συνυπολογισθῇ τὸ ποσὸν τῆς κρατικῆς ἐπιδοτήσεως καὶ ἔτσι κατελήξαμεν νὰ θεωροῦμεν εὐτυχεῖς ὅσους βαμβακοπαραγωγοὺς ἐκαλλιέργησαν μέρος τῶν ἀγρῶν των ἢ εἶχαν τὴν πρόνοιαν νὰ τοὺς ἀφήσουν ἀκαλλιεργήτους, διότι ἔχουν τώρα μικρότερον ἔλλειμμα!!

Πρέπει συνεπῶς νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν νομοθετικὴν λύσιν τοῦ θέματος, ἐὰν βεβαίως θέλωμεν νὰ ἐπιζήσωμεν ὡς κράτος, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν ἀκαλλιεργήτους ἀγροὺς χωρὶς παραγωγοὺς καὶ χωριὰ χωρὶς κατοίκους, μὲ ἀμέσους καὶ σοβαρωτάτας, δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, τῆς ὁποίας ὁ χαρακτήρ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι καὶ σήμερα γεωργικός. Ἀπαιτεῖται, δηλαδή, ἡ ψήφισις νόμου, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ὑποχρεοῦνται νομικῶς οἱ ἀρμόδιοι ὑπουργοὶ νὰ προκαθορίζουν καὶ προαναγγέλλουν τὴν τιμὴν ἀσφαλείας ἐκάστου προϊόντος, πρὶν ἀρχίσουν αἱ ἐργασίαι καλλιέργειας ἢ ἐκμεταλλεύσεως.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι ἡ τιμὴ ἀσφαλείας πρέπει νὰ καλύπτῃ τὸ κόστος παραγωγῆς καὶ ἓνα εὐλογον ποσοστὸν κέρδους, ὡς, ἄλλωστε, συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους, ἀφοῦ κανεῖς δὲν ἐργάζεται διὰ νὰ εἰσπράξῃ ἀπλῶς ὅσα ἐδαπάνησε προηγουμένως...

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν εἶναι ἀσφαλῶς εὐκόλος, εἴτε διότι ἡ ὀριστικοποιημένη τιμὴ τῶν ἀγροτοκτηνοτροφικῶν προϊόντων διαμορφώνεται ἀ-

ναλόγως τῶν δεδομένων εἰς ἄλλας χώρας, εἴτε ἐπειδὴ ὑπάρχουν εὐπαθῆ κλπ. προϊόντα (ὀπωρικά), καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ τὸ δυσεπίλυτον ἐνὸς προβλήματος δὲν ἀποτελεῖ σοβαρόν, ἢ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀνυπέρβλητον λόγον διὰ τὴν μὴ ἐπίλυσίν του, διότι, ἄλλωστε, ἐάν ἦτο εὐκόλον δὲν θὰ ἦτο... πρόβλημα. Ἐξ ἄλλου, εἶναι τόσον σπουδαῖον τὸ προτεινόμενον μέτρον καὶ τόσον ἐπιβεβλημένη καὶ ἀναγκαία ἡ λῆψις του, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται οἰαδήποτε καθυστέρησις καὶ ἀναβολή...

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ

15. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΜΠΑΚΙ

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Χριστιανική Δημοκρατία», φύλλο της 5.12.1975, με υπότιτλο «Τὰ μέτρα πού ἐπιβάλλεται νά ληφθοῦν». Ἀποτελεῖ περίληψη τῆς ἀγορευθεῖσάς μου στή Βουλή, τήν 18.11.1975· βλ. πιο κάτω, στό εὐρετήριο τῶν ὁμιλιῶν μου, ἀριθ. 44).

Εἶναι μαρτυρημένο, ὅτι ὁλοένα μειώνεται παγκόσμια ὁ ἀριθμός τῶν ἀπασχολουμένων στή γεωργία, ἐνῶ αὐξάνεται (σχεδόν ἀνάλογα) τὸ ἐργατοϋπαλληλικό δυναμικὸ τῶν βιομηχανιῶν. Ἔτσι, ὑπολογίστηκε ὅτι στίς χῶρες τῆς Ε.Ο.Κ. 1.000 περίπου οἰκογένειες ἀγροτῶν ἐγκαταλείπουν καθημερινὰ τὴ γῆ καὶ στρέφονται σ' ἄλλες ἐργασίες.

Στὴν Ἑλλάδα, τὸ φαινόμενο εἶναι ἐξίσου ὀξύ, γιὰ εἰδικοὺς λόγους, καὶ ἰδιαίτερα γιατί ἡ καλλιεργήσιμη γῆ εἶναι περιορισμένη (μὲ συνέπεια τῇ μικροκαλλιέργεια) καὶ ἀνεπαρκῆς ἡ προστασία τῆς τιμῆς τῶν προϊόντων τοῦ παραγωγοῦ (γεωργοῦ - κτηνοτρόφου κλπ.), μὲ ἀποτέλεσμα τὸ εἰσόδημα ἀπὸ τὴν ἀγροτική ἐκμετάλλευση νὰ εἶναι τὸ πιο μικρὸ καὶ νὰ ἐπιβελαιώνεται ἡ ἄποψη ὅτι ὁ ἀγρότης ἐξουσιάζεται ἀπ' ὅλους, ἐνῶ ὁ ἴδιος δὲν ἐξουσιάζει οὔτε τὸν ἑαυτό του.

Ὑποστηρίζεται βέβαια, ὅτι, στή χώρα μας, εἶναι ἀναγκαῖο (γιὰ νὰ προσαρμοστοῦμε στὰ δεδομένα τῆς Ε.Ο.Κ.) νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ γεωργία 900.000 παραγωγοί, ἐπὶ συνόλου 1.330.000, ἀλλὰ (καὶ ἐάν ἡ ἄποψη αὕτῃ θεωρηθῇ ὁλότελα σωστὴ) ἡ σχετικὴ ἀλλαγὴ πρέπει νὰ γίνη, ὅπωςδῆποτε, προοδευτικά, μεθοδικὰ καὶ μὲ προγραμματισμό, δηλαδή νὰ προσέξουμε, μήπως ξεδυναμώσουμε ἀνεπανόρθωτα καὶ καλλιέργειες, πού εἶναι οἰκονομικὰ συμφέροντες, ἰδιαίτερα γιατί μᾶς προσφέρουν τὴν πρώτη ὕλη γιὰ

βιώσιμες και πετυχημένες βιομηχανίες, όπως είναι
όσες παράγουν νήματα και υφάσματα από βαμπά-
κι.

Με το πιο πάνω πρίσμα, ως εξετάσουμε πιά τι
συμβαίνει με την κυβερνητική πολιτική για το βαμ-
πάκι:

α) Η κυβέρνηση καθόρισε σαν τιμή ασφαλείας
- έγγυήσεως το ποσό των 19 δρχ., που αποτελεί συν-
δυασμό της τιμής Λίβερπουλ με μία κυμαινόμενη
επιδότηση.

β) Όμως, η τιμή αυτή καλύπτει μονάχα μέ-
ρος της βαμπακοπαραγωγής, δηλαδή την ποιότητα
«4 κυτίων και ίνας 28 χιλιοστών». Δεν είναι δυνατό
να προϋπολογιστή σε ποιο ποσοστό ανέρχεται η
ποιότητα αυτή, γιατί άλλοι την κατεβάζουν στο
15οο, άλλοι την ανεβάζουν στο 50οο, άλλοι την
υπολογίζουν στο 35οο κ.ο.κ. Άλλωστε, διάφορες
συνθήκες (καιρικές, επιμέλεια ή όχι στην καλλιέρ-
γεια, ποιότητα ξδάφους, τρόπος, χρόνος συγκομι-
δής κτλ.) επιδρούν ποικιλότροπα στην ποιότητα
του βαμπακιού. Πάντως, το βέβαιο συμπέρασμα
είναι ότι η τιμή των 19 δρχ. δεν καλύπτει ολόκληρη
την βαμπακοπαραγωγή.

Οί αγροτικοί σύλλογοι υποστηρίζουν ότι και
ή τιμή αυτή των 19 δρχ. δεν καλύπτει ούτε το κό-
στος της παραγωγής και ἀπειλούν δυναμικές ἐνέρ-
γειες.

Ποιά είναι η αλήθεια;

Το κόστος της βαμπακοπαραγωγής δεν είναι
όμοιομορφο και σταθερό, γιατί εξαρτιέται από πολ-
λούς παράγοντες: Μεγάλη σημασία έχει η ποσοτι-
κή και ποιοτική απόδοση του κάθε χωραφιοῦ, που
ποικίλλει με υπολογίσιμα ἀνεβοκατεβάσματα και
έτσι αὐξομειώνονται ἀνάλογα τὰ ἔσοδα, ἐνῶ υπάρ-

χει μεγάλη διακύμανση και στά έξοδα της παραγωγής (ϋψος ήμερομισθίου, μηχανική ή όχι καλλιέργεια, συλλογή κ.τ.λ.). Άλλωστε, οί ενδιαφερόμενοι (παραγωγοί και κρατικές υπηρεσίες) δέν συμφωνοῦν και στά νούμερα τοῦ κονδυλίου τῶν ἐξόδων, γιατί διαφορετικά ὑπολογίζουν τὰ πραγματικά έξοδα και τὰ διαφυγόντα κέρδη (ποῦ θά εἶχαν ἀπό τὸ νοίκι τοῦ χωραφιοῦ τους ἢ τὴν ἀμοιβή της ἐργασίας και τῶν μηχανημάτων τους σ' ἄλλη ἀπασχόληση) ἢ διαφωνοῦν και στή στρεμματική ἀπόδοση...

Ένα ἄλλο πρόβλημα εἶναι ὅτι οί παραγωγοί ζητοῦν νὰ ὑπολογιστῇ στήν τιμὴ ἀσφαλείας και ἓνα λογικὸ ποσοστὸ κέρδους και τοῦτο εἶναι, βέβαια, ἀπόλυτα λογικὸ και δικαιολογημένο, γιατί κανένας δέν δουλεύει γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τελικὰ μονάχα ὅσα ἔχει ξοδέψει!!

Έτσι, δέν ὑπάρχει γεφύρωμα στὶς ἀλληλοσυγκρουόμενες ἀπόψεις.

Γιὰ νὰ κρίνουμε, λοιπόν, σὲ ποιὸ στρατόπεδο πραγματικά βρίσκεται ἡ ἀλήθεια και τὸ δίκαιο πρέπει νὰ πάρουμε ἄλλο μονοπάτι:

Γιὰ τὴν περσινὴ βαμπακοπαραγωγή τὸ κράτος δαπάνησε 1.600.000.000 δρχ., ἐνῶ φέτος περιόρισε τὸ σχετικὸ ποσὸ στὸ 1.060.000.000 δρχ. (δηλαδὴ τὸ μείωσε κατὰ 540.000.000 δρχ.), ὅπως δήλωσαν ἐπανειλημμένα οί κ. κ. ὑπουργοί Συντονισμοῦ και Γεωργίας.

Ἀνακοινώθηκε τελευταῖα (17.11.1975) ὅτι ὁ τιμάρημος ζῶης ἀνέβηκε, στὸ πρῶτο δεκάμηνο τοῦ 1975, κατὰ 13ο)ο και προὑπολογίστηκε ὅτι ἡ ἐτήσια αὔξηση θά καταλήξῃ στά 15-16ο)ο.

Στά 1974, ἡ τιμὴ ἀσφαλείας τοῦ βαμπακιοῦ διαμορφώθηκε τελικὰ στὶς 17,70 δρχ., μετὰ ἀπὸ κρατική παρέμβαση.

Ἄν θελήσουμε τώρα νὰ προσαρμόσουμε τὰ δεδομένα τοῦ 1974 στά τιμαριθμικά πλαίσια τοῦ

1975, θα διαπιστώσουμε ότι έπρεπε ή επιδότηση του 1975 να φθάση τὸ συνολικὸ ποσὸ τοῦ 1.840.000.000 δρχ., καὶ συνεπῶς (ἀφοῦ ὀρίστηκε φέτος στὸ 1.060.000.000 δρχ.) μειώθηκε οὐσιαστικά κατὰ 780.000.000 δρχ. Ἡ τιμὴ ἀσφαλείας - ἐγγυήσεως έπρεπε νὰ προσδιοριστῇ τοὺλάχιστο στὶς 20,25 δρχ. κατὰ κιλό, γιατί ὅ,τι ἀγόραζε, ὁ βαμπακοπαραγωγός, στὰ 1974 μὲ 17,70 δρχ., φέτος (μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ τιμαρίθμου κατὰ 15οο) χρειάζεται τὸ πιὸ πάνω ποσὸ (δηλαδὴ τὶς 20,25 δρχ.) γιὰ νὰ τὸ πάρη.

Ἡ Κυβέρνηση ἀπαντᾷ ὅτι ὁ κρατικὸς προϋπολογισμὸς δὲν ἀντέχει γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιδότηση. Εἶναι, βέβαια, γνωστοὶ οἱ ἐθνικοὶ κίνδυνοι ἀλλὰ οἱ ἴδιες (ἂν ὄχι χειρότερες) συνθήκες καὶ ἀνάγκες ὑπῆρχαν καὶ στὰ 1974, ὥστε ἂν δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ καὶ ἐπιβαλλόταν νὰ αὐξηθῇ ἡ ἐπιδότηση ἀπὸ τὸ νέο προϋπολογισμὸ (πού, μάλιστα, θὰ ἔχη αὐξημένα ἔσοδα), δὲν συγχωρεῖται οὔτε δικαιολογεῖται ὅπωςδῆποτε ἡ μείωση τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῆς περσινῆς ἐπιδότησεως (ποῦ ἔγινε, ὅπως σημειώθηκε), γιατί ἡ ἐγκατάλειψη τῆς γῆς καὶ τῆς ὑπαίθρου, ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς παραγωγούς, εἶναι ἐξίσου ἐπικίνδυνο φαινόμενο καὶ φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἔχει ἐκτιμηθῇ (τουλάχιστο ὅσο πρέπει) τὸ πολὺ ἀνησυχητικὸ τοῦτο γεγονός...

Συμπεράσματα:

Πρέπει ἡ κυβέρνηση:

1. Νὰ αὐξήσῃ τὴν τιμὴ τοῦ βαμπακιοῦ, ιδιαίτερα γιὰ τοὺς μικροκαλλιεργητές, στὶς 20,25 δρχ. τουλάχιστο.

2. Νὰ προαναγγέλνῃ ἔγκαιρα τὶς τιμὲς ἀσφαλείας, γιὰ νὰ ξέρῃ ὁ γεωργὸς τί θὰ κερδίσῃ, ἢ καὶ τί...θα χάσῃ!!

3. Νά συμπίεση τὸ κόστος, μὲ περισσότερες διευκολύνσεις γιὰ τὰ γεωργικὰ μηχανήματα, φάρμακα, λιπάσματα, τὰ πιὸ χαμηλότοκα δάνεια, τὴν ἀτέλεια στὰ πετρελαιολιπαντικὰ κλπ.

4. Νά καθιερώση τὴ συσχέτιση τῆς τιμῆς τῶν γεωργικῶν προϊόντων πρὸς τὸν τιμάριθμο καὶ τὶς αὐξήσεις τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, γιὰτὶ εἶναι καιρὸς πιά νά παύση νά κερδίζει ἀποκλειστικὰ ἡ δευτερογενὴς καὶ τριτογενὴς παραγωγή καὶ νά φυτοζωῇ ἡ πρωτογενὴς, μὲ τὴ μονομερὴ ἐπίκληση ἔθνικῶν ἀναγκῶν καὶ κινδύνων...

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ

16. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΑΚΙΝΩΝ

(Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες, «Τὸ Βῆμα» τῶν Ἀθηνῶν, τῆς 31.7.1976, «Λαὸς» τῆς Βεροῖας, τῆς 4.8.1976, «Χρόνος» τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς 5.8.1976 καὶ «Πέλλα» Ἐδέσσης, τῆς 11.8.1976).

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἀποδείχτηκε (στὴν περίπτωσι τῆς ἐφετινῆς ροδακινοπαραγωγῆς) ὅτι, στὴ χώρα μας, ἡ μεγάλη καρποφορία, δηλαδὴ ἡ εὐλογία τῆς γῆς, εἶναι, συχνά, πηγὴ δυστυχίας!!

Πραγματικά, οἱ ροδακινοπαραγωγοὶ βρίσκονται σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι, γιὰτὶ ὑπάρχει ὑπερπαραγωγή καὶ ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς δὲν κατορθώνει νὰ συλλάβῃ, στὴν πραγματικὴ του διάστασι, τὸ πρόβλημα τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, δηλαδὴ ἐπιδίδεται ἀκόμα στὴν... ὑποπαραγωγή, ὅταν μάλιστα ἐτοιμαζόμαστε καὶ πασχίζουμε νὰ γίνουμε ἰσότιμο μέλος τῆς Ε.Ο.Κ.

Ἀξίζει νὰ δοῦμε τὸ ζήτημα ἀναλυτικότερα:

1. Στοὺς νομοὺς Ἡμαθίας, Πέλλης καὶ Πιερίας ἀναπτύχθηκε (τὰ τελευταῖα 25 χρόνια) ἡ ροδακινοκαλλιέργεια, σὲ μεγάλη κλίμακα, ὥστε ἡ ἐτήσια παραγωγή νὰ ἀνέρχεται, συνολικά, στὸ ποσὸ τῶν 300.000 τόννων, περίπου.

Ἡ μεγαλύτερη ποσότητα τῆς ροδακινοπαραγωγῆς διακινεῖται πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, ἰδιαίτερα πρὸς τὸ Μόναχο, ὅπου ὁμως ἀντιμετωπίζει τὸν ἔντονο συναγωνισμὸ τοῦ ἴδιου προϊόντος τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἔτσι, ἡ τύχη τῆς ἐλληνικῆς ροδακινοπαραγωγῆς ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὴν παραγωγή καὶ τὴν πολιτικὴ δύο ἄλλων μεσογειακῶν χωρῶν, οἱ ὁποῖες προστρέχουν καὶ στὴν προστασία τῆς Ε.Ο.Κ., ποὺ ἐπιβάλλει, συχνά, ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ σὲ βάρος τῶν ἐλληνικῶν ροδακίνων, ὅταν

ή ποσότητά τους, πού εισρέει στο Μόναχο, είναι μεγάλη, όπως έγινε και τελευταία.

Μικρότερες ποσότητες διακινούνται τελευταία και στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης ή σ' ευρωπαϊκές χώρες, πού δεν ανήκουν στην Ε.Ο.Κ., ακόμα δὲ και στην Περσία.

Η έσωτερική κατανάλωση και ή ειδική βιομηχανία κονσερβοποίησης άπορροφούν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ροδακινοπαραγωγῆς.

2. Είναι αλήθεια ὅτι τελευταία καταβλήθηκε κρατική προσπάθεια γιά τή διεύρυνση τῶν τόπων τῆς καταναλώσεως, στο Έξωτερικό και στο Έσωτερικό (ὅπου ἐπιδιώχθηκε π.χ. ή διάθεσή τους με καροτσάκια κ.λ.π., χωρίς τή μεσολάβηση τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς κλπ.), ἀλλά δὲν ἐπιτεύχθηκαν ίκα-νοποιητικά ἀποτελέσματα.

3. Γεννιέται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: Τί ἔπρεπε ἢ, καλύτερα, τί πρέπει νά γίνη, ἀφοῦ είναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ πρόβλημα δὲν λύθηκε;

Όσα σημειώνονται πὶὸ κάτω δὲν είναι πρωτότυπα και πρωτοφάνερα, ἀφοῦ μάλιστα οί ἡμερήσιες ἐφημερίδες και τὰ ἐβδομαδιατικά περιοδικά ἀφιέρωσαν και ἀφιερώνουν συχνά σχετικά ἄρθρα και καμπάνιες γύρω ἀπ' τὸ θέμα τῆς διαθέσεως τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, ἀλλά ἀποτελοῦν ὀρισμένες διαπιστώσεις.

Νά λοιπὸν μερικά μέτρα, πού είναι ἀνάγκη νά ληφθοῦν, ὥστε νά μή γίνεται τὸ κράτος πάντοτε Ἐπιμηθεὺς ἀντὶ νά είναι Προμηθεύς:

Α'. Ἰδρυση ἐνὸς κοινοῦ φορέα γιά τή διακίνηση τῶν ροδακίνων, ἂν δὲν είναι δυνατή ή δημιουργία ἐνὸς φορέα γιά ὅλα τὰ φρούτα.

Σήμερα ὑπάρχουν πολλοί φορεῖς, περισσότεροι ἀπὸ μιὰ ἑκατοντάδα, πού θυμίζουν τὸ πολυδαίδαλο τῶν ποικιλώνυμων ἀσφαλιστικῶν ταμείων τῆς χώρας...

Έγινε, στο παρελθόν, κατ' επανάληψη, προσπάθεια να συσταθῇ ἓνας παρόμοιος φορέας, ἀλλὰ δὲν τελεσφόρησε, γιὰ πολλοὺς λόγους. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διευκολυνθῇ τοῦτο μὲ νομοθετικὰ κίνητρα, ἀκόμα δὲ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἀναγκαστικά ἡ σύστασή του (π.χ. ΚΤΕΛ κ.λ.π.), ἂν δὲν γίνεται ἀλλιῶς.

Σκοπὸς του θὰ εἶναι ἡ ἔγκαιρη μελέτη τοῦ ὅλου προβλήματος, ὁ προγραμματισμὸς - σχεδιασμὸς, ἡ πρόταση τῶν καταλλήλων μέτρων καὶ ὕστερα ἡ διακίνηση τοῦ προϊόντος. Δυστυχῶς, τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γίνῃ μὲ κρατικὴ παρέμβαση, γιατί δὲν ὑπάρχει ἀκόμα ἡ κατάλληλη συνεταιριστικὴ συνείδηση, οὔτε οἱ ἀπαιτούμενες προϋποθέσεις γιὰ μιὰ παρόμοια, λυσιτελεῖ συσσωμάτωση τῶν παραγωγῶν, μὲ δική τους πρωτοβουλία.

Β'. Ἔτσι, μονάχα, θὰ παύσῃ τὸ ἀπαράδεκτο ἄνοιγμα, πὺ ὑπάρχει («ψαλίδα») μεταξὺ τῆς τιμῆς, πὺ πούλαει ὁ παραγωγὸς καὶ ἀγοράζει ὁ καταναλωτής (ὅπως ἀνάπτυξα στὴ Βουλὴ, καὶ ἀπ' τὶς ἴδιες στῆλες). Θὰ παρατηρήσῃ κανένας, πὺς τὸ ἐμπορικὸ κέρδος εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς μορφῆς τῆς ἐλεύθερης οἰκονομίας μας, ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὸ νόμιμο καὶ λογικὸ ἐμπορικὸ κέρδος, ἀφοῦ, ἐπίσης, βασικὸς κανόνας τῆς οἰκονομίας εἶναι ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως. Στὴν περίπτωση μας ὅμως δὲν λειτουργεῖ «ὁ χρυσοῦς» τοῦτος κανόνας, γιατί, ἐνῶ τὰ ροδάκινα σὰπίζουν στὰ ψυγεῖα ἢ στὰ δέντρα (Ἰούλιος 1976) ἢ πουλιόντουσαν (ὅταν πουλιόντουσαν) τὰ καλύτερα 4-6 δρχ. τὸ κιλό, στὴν Ἀθῆνα τὰ ἔβλεπαν νὰ πουλιοῦνται (κάπου-κάπου, ἴσως καὶ τὰ ἀγόραζαν) 30 δρχ., δηλαδὴ καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ὑπερπροσφορὰ ἢ λιανικὴ τιμὴ πωλήσεως εἶναι δυσανάλογα ὑπερβολικὴ καὶ ὑπάρχει ἐπιβάρυνση μέχρι καὶ 500οο!!

Πρόκειται λοιπόν για τὸ «θαυμαστὸ κόσμος» τῶν μεσαζόντων...

Γ'. Ἡ ἐξαφάνιση τῆς ἐκμεταλλευτικῆς νο-
οτροπίας ἀπὸ τοὺς «νονοὺς τῆς ἀγορᾶς», θὰ ἔχη ὡς
ἀποτέλεσμα τὴ σημαντικὴ μείωση τῆς λιανικῆς
τιμῆς πωλήσεως τῶν ροδακίνων, μὲ συνέπεια νὰ
πολλαπλασιασθῇ ἡ ἐσωτερικὴ κατανάλωση, νὰ γί-
νῃ προσιτὴ στὰ φτωχὰ καὶ μέσα εἰσοδήματα καὶ
νὰ παύσῃ ἡ διπλὴ ἐκμετάλλευση καὶ τὸ εὐλογό πα-
ράπονο τῶν παραγωγῶν καὶ τῶν καταναλωτῶν. Πάν-
τως, εἶναι ἀπαράδεκτη ἡ κατάσταση, ποὺ ὑπάρχει
σήμερα.

Δ'. Ὁ θεσμὸς τῶν ἐμπορικῶν ἀκολουθῶν ἀπό-
τυχε στὴν πράξη, τουλάχιστο κατὰ κανόνα,
ὅπως διαπιστώνουν ὅλοι ὅσοι ταξιδεύουν στὸ Ἐξω-
τερικόν. Χρειάζεται βαθιὰ τομὴ, καὶ ἂν δὲν εἶναι ἀπό-
λυτα ἀκριβὴς ἡ πληροφορία μου, πὼς ἐπίσημη πη-
γὴ δέχτηκε (ὅταν κατάθεσα, στὴ Βουλὴ, σχετικὴ
ἐρώτηση) ὅτι, ἂν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐκκαθάρισή τους,
θὰ ἔπρεπε νὰ μείνουν μονάχα 2-3, εἶναι κοινὴ δια-
πίστωση ὅτι «τὸ μαχαίρι ἔφτασε πιά στὸ κόκκαλο».

Ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀμέλεια πολλῶν εἶναι χα-
ρακτηριστικὴ, γιὰ νὰ μὴ δεχτοῦμε σκληρότερες
κρίσεις, μιὰ καὶ ἡ βαρύτερη ἀμέλεια ἐξισώνεται,
ὅπως δῆποτε, μὲ τὸν ἐνδεχόμενον δόλο...

Ε'. Ὁ παραγωγὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἔγκαιρα
τις τιμὲς ἀσφαλείας τῶν προϊόντων του (ὅπως ζή-
τησα, ἐδῶ καὶ 1,5 χρόνον, μὲ σχετικὴ ἐρώτηση, στὴ
Βουλὴ), γιὰ νὰ ξέρῃ, ἂν καλεῖται νὰ δουλέψῃ γιὰ
νὰ... χάσῃ ἢ γιὰ νὰ πάρῃ ἀπλῶς πίσω ὅσα ξόδεψε...

ΣΤ'. Καιρὸς εἶναι — τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ
τοῦτο — νὰ ἔχῃ, καὶ ὁ παραγωγός, προϋπολογι-
σμό, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι γνωρίζουν προκατα-
βολικὰ τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας τους. Ἀκόμα, πρέ-

πει νά γίνη κατανοητό ὅτι δικαιούται, καί ὁ ἀγροτοκτηνοτρόφος, κάποιο κέρδος, μιά καί κανεῖς δέν ἐργάζεται... «ἀπό χόμπυ» ἀλλά γιά νά ζήση καί γιά νά κερδίση νόμιμα, ὅταν μάλιστα ἄλλοι θησαυρίζουν παράνομα...

Κι' ὅμως ὁ παραγωγός συνεχίζει νά προσφέρει τὰ περισσότερα καί νά ἀπολαμβάνη τὰ λιγότερα, ὅταν δέν βουλιάζη στά χρέη...

4. Δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι πατρίδα μέ ἀπογοητευμένους ἢ καί ἀγανακτισμένους (ἀπ' τήν ἐκμετάλλευση τοῦ ἰδρώτα τους) παραγωγούς δέν εἶναι κατάλληλος θώρακας καί ἀσπίδα γιά τὸ παρὸν καί τὸ μέλλον τῆς χώρας καί τοῦ καθεστώτος, ὅταν βρισκόμαστε στό σταυροδρόμι κρίσιμων στιγμῶν. Ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι, ὅταν οἱ παραγωγοὶ καί οἱ ἄλλες φτωχὲς τάξεις ἔφθασαν «νά μὴ ἐλπίζουν πιά καί νά μὴ φοβοῦνται τίποτε» (ἂν θέλουμε νά θυμηθοῦμε κάπως καί τὸν Ν. Καζαντζάκη), τότε ἤλθαν, εὐκολώτερα καί συντομώτερα, τὰ δίσεκτα χρόνια...

17. ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

(Δημοσιεύτηκε στις ἐφημερίδες, «Φρουρός τῆς Ἡμαθίας», τῆς 28.6.1976, «Βέροια», τῆς 3.7.1976, «Χρόνος», τῆς 15.7.1976 καὶ «Φωνὴ τῆς Να-οῦσης», τῆς 17.7.1976).

Ἀπὸ τὸ πολιτικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, δόθηκαν στὴ δημοσιότητα οἱ παρακάτω δηλώσεις τοῦ κ. βουλευτῆ, γιὰ τὸ θέμα τῶν γεωργικῶν φαρμάκων:

«Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μὲ ἐρώτησή μου (ποὺ μοῦ ὑπόδειξαν πολλοὶ παραγωγοὶ) ζήτησα ἀπ' τὰ ἀρμόδια ὑπουργεῖα νὰ γίνεταί μὲ περισσότερη προσοχή, ἀκρίβεια καὶ καλύτερο ἔλεγχο ἢ κοστολόγηση καὶ ἡ πώληση τῶν γεωργικῶν φαρμάκων καὶ νὰ γράφεται ἡ τιμὴ τους στὴ συσκευασία τους, γιὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ ἐκμετάλλευση. Γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ μίλησα δυὸ φορές, στὴ Βουλὴ (Βλ. καὶ διαφωτιστικὸ κύριο ἄρθρο τῆς ἐφημερίδας «Ἐλευθεροτυπία», τῆς 22-6-1976).

Τὸ ὑπουργεῖο Γεωργίας ἐτοίμασε σχετικὰ νομοσχέδια, γιὰ νὰ γίνουν νόμοι τοῦ κράτους, ὅπως καὶ ἄλλο σχέδιο νόμου γιὰ τὴν ἐμπορία τῶν γεωργικῶν φαρμάκων (ζήτημα, μὲ τὸ ὁποῖο δὲν εἶχα ἀσχοληθῇ), καὶ ἀπαίτησε ἀπὸ τοὺς ἔμπορους φαρμάκων νὰ προσλάβουν ὑπεύθυνους γεωπόνους, σὲ διάστημα δύο χρόνων.

Ι. Κατὰ τὸ ἔτος 1975, μία ἐπιτροπὴ ἐμπόρων γεωργικῶν φαρμάκων ἀπ' ὅλη τὴ χώρα (μεταξὺ τῶν μελῶν της ἦταν καὶ Ἡμαθιώτες) μὲ συνάντησε ἔξω ἀπ' τὴ Βουλὴ καὶ ζήτησε τὴ συμπαράστασή μου, ὥστε νὰ μὴ παύσῃ τὸ δικαίωμά τους νὰ εἶναι ἔμποροι, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ προσλάβουν ὑπεύθυνους γεωπόνους, ἀλλὰ νὰ εἶναι πάντοτε ἔμ-

ποροι γεωργικῶν φαρμάκων, χωρίς χρονικοὺς περιορισμούς.

Ἐπὶ τῇ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκτέλεσιν, ἐπειδὴ ἔλαβον, εἶπα, ὅτι,

1. Ὑπάρχουν χιλιάδες ἄνεργοι γεωπόνοι, κυρίως παιδιὰ ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν, πού χρόνια περιμένουν διορισμὸ καὶ ζοῦν σὲ βάρος τῶν γονιῶν τους.

2. Οἱ γεωπόνοι εἶναι πιὸ κατάλληλοι γιὰ νὰ ἀσκοῦν ὑπεύθυνα τὸ ἐπάγγελμα, νὰ δίνουν τὶς πρέπουσες ὁδηγίες στοὺς παραγωγούς, ὥστε νὰ ἀποφεύγονται τὰ πολλὰ ἀτυχήματα, πού συμβαίνουν τώρα στὶς οἰκογένειες τῶν παραγωγῶν καὶ στὶς δεντροφυτεῖς τους.

3. Θὰ εἶναι εὐκολώτερος ὁ ἔλεγχος τῆς αἰσχροκέρδειας, ὅταν ὑπεύθυνοι εἶναι ἐπιστήμονες, καὶ ὅταν ἀκόμα τυχαῖν νὰ μὴν εἶναι περισσότεροι τίμοι ἀπ' τοὺς ἔμπορους, γιατί, π.χ., μιὰ ποινὴ γιὰ μιὰ τέτοια πράξη θὰ ἔχη σὰ συνέπεια τὸν τέλειο ἐπαγγελματικὸ ἔξαφανισμό ἀνθρώπου, πού σπούδασε χρόνια καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ εἶναι σπουδαῖος ἀνασταλτικὸς ἢ καὶ καταλυτικὸς παράγοντας, ἐνῶ οἱ — κατὰ κανόνα — λιγότερο μορφωμένοι καὶ τυχαῖα ἢ ἀπὸ κερδοσκοπικὸ ὑπολογισμό μὴ ἐπιστήμονες ἔμποροι δὲν διακινδυνεύουν τὸ μέλλον τους, μιὰ καὶ μιὰ καταδίκη τους δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ κάμουν ἄλλο ἐπάγγελμα.

Κατάληξα, λοιπόν, νὰ ὑποστηρίξω, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ ἔμποροι νὰ προσλάβουν ὑπεύθυνους γεωπόνους, γιατί τοῦτο θὰ ἦταν πολλαπλῶς συμφέρον γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, τὸ ἐπιστημονικὸ προλεταριάτο καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς παραγωγούς.

II. Βέβαια, δὲν ἀγνόησα τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα, πού γεννιέται, ὅπωςδὴποτε, γιὰ τοὺς 1.000, περίπου, ἔμπορους γεωργικῶν φαρμάκων τῆς χώρας,

ἀλλὰ εἶπα ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατό νά ἐμποδίση, τελικά, τὴν πρόοδο, ὅπως ἔγινε καὶ στὸ παρελθόν, ὅταν τὰ αὐτοκίνητα (ταξί) ἀντικατέστησαν τοὺς ἀμαξάδες, οἱ ὀδοντίατροι τοὺς ὀδοντοτεχνίτες, οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ οἱ γιατροὶ τὰ ἀχταράδικα κτλ. Πάντως, δὲν μπορεῖ νά συνεχίζεται τὸ περίεργο φαινόμενο, ὥστε τὸ ὁποιοδήποτε κοινό, συνηθισμένο (μὴ γεωργικὸ) φάρμακο νά πουλιέται — σωστά — στὰ φαρμακεῖα, ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, καί, ἀντίθετα, τὰ τόσο ἐπικίνδυνα γεωργικά φάρμακα νά διατίθενται ὅπουδήποτε καὶ ἀπὸ τὸν ὁποιοδήποτε, σὲ διάφορες τιμές, καὶ ὅταν, μάλιστα, ἐτοιμαζόμαστε νά μποῦμε στὴν Κοινὴ Ἀγορά...

III. Πρότεινα ὅμως, ὁμῶς, ὁ μόνος μου, νά ἀγωνισθῶ μαζί τους, ὥστε νά ληφθοῦν πολλὰ μέτρα ὑπὲρ τῶν ἐμπόρων, ὅπως π.χ.:

1. Νά ἀναγνωρισθοῦν πλασματικά χρόνια συντάξεως σ' ὅσους εἶχαν συμπληρώσει τουλάχιστο 15-20 χρόνια στὸ ἐπάγγελμα, ὥστε νά πάρουν σύνταξη ἢ νά δοθῇ ἄτοκο ποσό, π.χ. 500.000 δρχ., σ' ὅσους ἔχουν λιγότερα χρόνια, γιὰ νά ἀλλάξουν ἐπάγγελμα.

2. Νά παραταθῇ ἡ προθεσμία τῆς ὑποχρεώσεώς τους νά προσλάβουν ὑπεύθυνο γεωπόνο, (ἀπὸ δύο) σὲ τρία χρόνια.

3. Νά μὴ κλείσουν οἱ ἔμποροι τὰ καταστήματά τους, ὅπου δὲν ὑπάρχει γεωπόνος, πού νά διατηρῇ κατὰστημα τουλάχιστο ἐδῶ καὶ ἔξ (6) μῆνες.

4. Νά μὴ ἔχουν δικαίωμα οἱ γεωπόνοι νά ἰδρύνουν περισσότερα καταστήματα ἀπὸ δύο σ' ἓνα νομό, ὥστε νά μὴ γίνῃ ἀπλῶς ἀλλαγὴ ἐκμεταλλευτῶν κλπ.

IV. Ὅσα, λοιπόν, ἀντίθετα διαδίδονται ἀνευθυνότητα ἀπὸ μερικοὺς, δι' αὐτονόητους λόγους, διαφορετικά ἀπὸ τὰ πιὸ πάνω, εἶναι ψέματα καὶ δείχνουν τὴν ἑλλειψὴ στοιχειώδους ἐντιμότητος...

Υ. Δέν πολιτεύτηκα γιά νά γίνω εὐχάριστος σ' ὅλους (γιατί τοῦτο δέν εἶναι δυνατό), ἀλλά στοὺς περισσότερους, στοὺς πολλοὺς, ἰδιαίτερα στίς λαϊκὲς τάξεις, τῶν ἐκμεταλλευομένων, καὶ κυρίως τοῦ παραγωγικοῦ κόσμου, καὶ θὰ ἤμουν ἀνάξιος τῶν ἀρχῶν μου, ἂν δέν φερόμουν καὶ ἐδῶ, ὅπως νομίζω ὅτι ἀρμόζει σ' ἓνα σύγχρονο ἐκπρόσωπο μιᾶς ἀγροτικῆς περιοχῆς, ποὺ πρέπει νά ἀποβλέπη πρῶτα στήν ὠφέλεια τοῦ παραγωγικοῦ κόσμου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Εἶναι λυπηρὸ ἀλλὰ — δυστυχῶς — ἀναπόφευκτο νά ὑπάρχουν ἀντίθετα συμφέροντα μιᾶς τάξεως, ὅποτε πρέπει νά προσαρμόζονται στὸ κοινὸ συμφέρον καὶ στήν πρόοδο καὶ νά καταβάλλεται προσπάθεια νά μειωθοῦν οἱ δυσμενεῖς συνέπειες ἀπὸ μία ἀπαραίτητη ἀλλαγὴ.

Λυποῦμαι, γιατί δέν μπορῶ νά παίζω τὸ ρόλο τοῦ ἀνεύθυνου πολιτικάντη, ποὺ θυμίζει τὸν περιβόητο Τοῦρκο δικαστὴ Χότζα, ὁ ὁποῖος (ἀπὸ συμφέρον, ὑπολογισμὸ ἢ ἀφέλεια) ἔλεγε πρὸς ὅλους ὅτι ἔχουν δίκιο, ἀκόμα καὶ στήν ἐκπληκτικὴ γυναῖκα του, ποὺ τὸν ρώτησε μὲ εὐγλωττὴ ἀπορία, πῶς ἔλεγε σὲ δύο ἀντίδικους (ποὺ ἦρθαν στὸ σπίτι του, μὲ ἀνάλογα... πεσκέσια, σὲ διαφορετικὸ χρόνο), ὅτι εἶχαν καὶ οἱ δύο δίκιο, λέγοντας πρὸς τὴ Χότζαινα: «Καὶ ἐσὺ πρέπει νά ἔχῃς δίκιο, γιατί, πραγματικά, δέν μπορεῖ καὶ οἱ δύο ἐπισκέπτες μας νά εἶχαν δίκιο»!!

Προσπαθῶ νά εἶμαι ὑπεύθυνος, καὶ ὅταν χρειαστῇ νά μὴ εἶμαι ἀρεστός σ' ὅλους ἢ καὶ σὲ πολλοὺς, ἐπειδὴ, ὅπως ἔγραψε τελευταῖα, πολὺ σωστά, ἀξιόλογος δημόσιος ἄνδρας, πιστεύω καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ πολιτικάντης ἢ δημαγωγὸς πάσχει, πῶς θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπόμενη ἐκλογὴ του ὡς βουλευτὴς, ἐνῶ ὁ σωστός ἡγέτης καὶ πολιτικὸς προσπαθεῖ νά εἶναι ὑπεύθυνος ἄνθρωπος, χωρὶς νά ἀγωνιᾷ γιά τὸ πολιτικὸ μέλλον του ἢ νά ἐνδιαφέρεται **μονάχα** γιά τὸ ὅποιοδήποτε συμφέρον του...».

18. ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΣΥΛΙΑ

(Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἀκολουθεῖ στάλθηκε σὲ ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ πολιτικά περιοδικὰ καὶ δημοσιεύτηκε, ὁλόκληρη ἢ σὲ περίληψη. Μάλιστα, προκάλεσε κολακευτικά σχόλια μιᾶς ἐφημερίδας καὶ ἑνὸς περιοδικοῦ. Ἐξ ἄλλου, ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ τὴ λήψη ἐπαινετικῶν γραμμάτων).

«Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τοῦ βουλευτοῦ Ἡμαθίας (Ε.ΔΗ.Κ.) κ. Γεωργίου Χιονίδη:

Βέροια, 25 Μαρτίου 1976

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Πυκνώνουν, τελευταίως, τὰ δυσμενῆ σχόλια τοῦ (ἀθηναϊκοῦ καὶ ἐπαρχιακοῦ) τύπου, διότι ἡ Βουλὴ ἀπέρριψε τὰς αἰτήσεις ἄρσεως τῆς ἀσυλίας βουλευτῶν.

Πιστεύω ὅτι, κατόπιν τοῦ συνεχιζομένου θορύβου, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον νὰ νομίζεται, ὅτι ὅλοι οἱ βουλευταὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ καλυπτώμεθα ἀπὸ τὴν μυστικότητα τῆς σχετικῆς ψηφοφορίας, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιπίπτῃ εἰς ὅλους ἡ συλλογικὴ εὐθύνη διὰ πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὴν ἀποδοχὴν μας.

Μὲ τὴν παροῦσαν, λοιπόν, ἐπιθυμῶ νὰ γνωστοποιήσω τὰς ἐν προκειμένῳ ἀπόψεις, ἐμοῦ καὶ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐμειοψηφήσαμεν, καὶ ἐψηφίσαμεν ὑπὲρ τῆς ἄρσεως τῆς ἀσυλίας καὶ τῆς παροχῆς ἀδείας διώξεως τῶν συναδέλφων μας, εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχαν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων των, ὡς βουλευτῶν.

Νομίζω, ὅτι ἡ βουλευτικὴ ἀσυλία, μετατρέπεται εἰς ἀνεπίτρεπτον ἀσυδοσίαν, ὅταν δὲν προστατεύῃ τὸν βουλευτὴν ἀπὸ διώξεις, ὀφειλομένας ἀποκλειστικῶς εἰς πολιτικὰ κίνητρα,

διότι διασπᾶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος καὶ προκαλεῖ τὸ δημόσιον αἴσθημα, ὅπως καὶ τὴν ἀγανάκτησιν π.χ. τῶν συγγενῶν θύματος ἐξ αὐτοκινητιστικοῦ ἀτυχήματος, μὲ συνέπειαν νὰ προκαλῶνται ἢ νὰ ἐνθαρρύνωνται πράξεις αὐτοδικίας καὶ νὰ μειώνεται ἢ καὶ νὰ ἐκμηδενίζεται ἡ ἐκτίμησις τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς κοινοβουλευτικούς ἐκπροσώπους του. Γεννᾶται, ἐξ ἄλλου, τὸ ἐρώτημα, πῶς εἶναι δυνατόν ἓνα πρόσωπον (ὁ βουλευτής) νὰ δικαιούται νὰ μηνύῃ οἷονδήποτε καὶ νὰ ζητῇ τὴν προστασίαν τοῦ νόμου ἐναντίον τῶν ἄλλων, ὅταν ὁ ἴδιος ἔχῃ ταυτοχρόνως τὸ ἀκαταδίωκτον;

Τὰ ἀντίθετα ἐπιχειρήματα δὲν πείθουν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δὲν ἐξαφανίζουν τὰς ἀνωτέρω σοβαράς ἐπιφυλάξεις.

Ἄλλωστε, δι' αὐτό, ἅπαντες οἱ μηνυθέντες, πρὸς τιμὴν των, ἀρκετοί, ἄλλοι, συνάδελφοι, ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ οἱ εἰσηγηταὶ βουλευταί, ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς ἄρσεως τῆς ἀσυλίας, εἰς πολ-
λάς τῶν κριθεισῶν περιπτώσεων. Ἄρα, ἡ γενίκευσις τῶν ἐπιθέσεων, κατὰ πάντων τῶν βουλευτῶν, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἄδικος.

Συνεπῶς, δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀγνοῇται ἡ στάσις τῆς ἀξιολόγου μειοψηφίας τῆς Βουλῆς. Ὑπάρχουν, δηλαδή, ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους (κυρίως ἐκ τῶν νεοκλεγέντων βουλευτῶν), οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ θυσιάζωνται θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ (φυσικοῦ καὶ θεοῦ) δικαίου, ὡς βο-
ρά εἰς τὸν βωμὸν μιᾶς κακῶς ἐννοουμένης αὐτοπροστασίας (=αὐθαιρεσίας) ἢ «συναδελφωσύνης». Τοῦτο, ἄλλωστε, ἀπεδείξαμεν καὶ εἰς τὴν ψηφοφορίαν περὶ τῶν ἀτελειῶν τῶν βουλευτῶν, περὶ τοῦ ἀσυμβιβάστου ἀσκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος κ.τ.λ.

Ἄς ἐλπίσωμεν, λοιπόν, ὅτι κάποτε ἡ ὀρθοτομοῦσα σημερινὴ μειοψηφία τῆς Βουλῆς θά κατα-

στῇ κυριαρχοῦσα πλειοψηφία της. Πιστεύω ὅτι τοῦτο θά γίνη μόνον ὅταν καί οἱ ψηφοφόροι κατανοήσουν ὅτι δέν δικαιοῦνται νά παραπονοῦνται διαρκῶς, ἐπὶ τέσσερα ἔτη, διὰ τήν συμπεριφορὰν τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐκπροσώπων τῶν, τοὺς ὁποίους, παρὰ ταῦτα, οἱ ἴδιοι ἐξέλεξαν, διότι, συνήθως, ἡ ποιοτικὴ στάθμη τῶν βουλευτῶν εἶναι ἀνάλογος τῆς εὐθυκρισίας καὶ τῆς καλῆς ἢ — δυστυχῶς, συχνά — κακῆς ἐπιλογῆς τῶν ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν...

Μετά τιμῆς
Γεώργιος Χ. Χιονίδης
Βουλευτὴς Ἑμαθίας (Ε.Δ.Η.Κ.)».

Στις 9.1.1975 μίλησα (για δεύτερη φορά, τότε, στη Βουλή), για τὸ θέμα τῶν γεωργικῶν λιπασμάτων καὶ φυτοφαρμάκων, καὶ ζήτησα νὰ ἀναγράφονται οἱ τιμές τους στὴ συσκευασία, ὥστε οἱ ἀγρότες μας νὰ μὴ πέφτουν θύματα τῶν ἐπιτηδείων. Ὁ τότε ὑπουργὸς Γεωργίας κ. Ἰ. Ἰορδάνογλου ἀπάντησε ὅτι παρόμοιο μέτρο δὲν παρατηρεῖται σὲ καμμιά χώρα τῆς Εὐρώπης. Δευτερολογώντας εἶπα ὅτι τοῦτο δὲν ἀποκλείει τὸ νὰ πρωτοτυπήσουμε, ἀφοῦ μάλιστα οἱ περισσότεροι ἀγρότες μας εἶναι ἀγράμματοι.

Τὰ τελευταῖα μου λόγια ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία στὸν «Ἀκροατὴ» τῆς «Καθημερινῆς» νὰ γράψῃ καὶ τὸ ἐξῆς «στιγμιότυπο» (10.1.1975, μὲ τίτλο «Περὶ Ἀμαθείας»):

«Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν ἀναφορῶν καὶ ἐρωτήσεων», ἀναγγέλλει ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Τὸν λόγον παίρνει ἀπὸ τὴ θέση του, στὴν πτέρυγα τῆς Ν.Δ. (sic) ὁ βουλευτὴς Ἡμαθείας κ. Γ. Χιονίδης, ὁ ὁποῖος δηλώνει ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας σὲ προηγούμενη ἐρώτησή του, σχετικὰ μὲ τὰ λιπάσματα καὶ τὰ γεωργικὰ φάρμακα, δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ. Καὶ παρακάτω ζητεῖ ν' ἀναγράφεται ἡ σχετικὴ τιμὴ ἐπὶ τῶν γεωργικῶν φαρμάκων γιὰ νὰ προφυλάσσονται οἱ ἀγρότες μας, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀγράμματοι στὸ σύνολό τους, ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδεῖους...

Καὶ ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸ θεωρεῖο κάποιος ἐρωτᾷ: Βουλευτὴς Ἡμαθείας ἢ ἀμαθείας εἶναι ὁ ὁμιλῶν;».

Τὴν ἴδια μέρα ἔγραψα καὶ παράδωσα στὴ διευθύντρια τῆς ἐφημερίδας καὶ συνάδελφο κ. Ἑλένη Βλάχου τὴν πιὸ κάτω (χειρόγραφη) ἐπιστολὴ, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ φύλλο τῆς ἐπομένης (11.1.1975),

στή στήλη τῶν ἐπιστολῶν, μέ τὸν πιὸ κάτω τίτλο, πού ἔβαλε ἡ ἐφημερίδα.

«Ποιὸς ὁ ἀγράμματος;

Ἐκ τὸν κ. Χιονίδη

Στὸ σημερινὸ φύλλο τῆς «Καθημερινῆς», καὶ συγκεκριμένα στή στήλη «Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν Βουλὴν», γράφεται ὅτι, ὁμιλώντας, ὑποστήριξα — δῆθεν — πῶς «... οἱ ἀγρότες... εἶναι ἀγράμματοι στὸ σύνολό τους». Τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβές, γιατί δὲν εἶπα κάτι τέτοιο, οὔτε, ἄλλωστε, ἦταν δυνατό νὰ ἐκφρασθῶ ἔτσι, ὅτι δηλαδή ὅλοι («στὸ σύνολό τους») οἱ ἀγρότες εἶναι ἀγράμματοι, γιατί τότε θὰ παραβίαζα τὴν ἀλήθεια (βλέπε τίς ἄλλες ἐφημερίδες καὶ τὰ Πρακτικά τῆς Βουλῆς, τῆς 9.1.75, σελ. 3), ἀλλὰ εἶπα ὅτι οἱ περισσότεροι ἀγρότες εἶναι ἀκόμα ἀγράμματοι.

Φαίνεται ὅτι ὁ «Ἀκροατής», ὅταν ἔγραφε τὸ κείμενό του, δὲν θυμόταν καλὰ ἢ δὲν πρόσεξε ὅσο ἔπρεπε, γιατί ἀλλιῶς θὰ ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ ἓνα ὅποιο-δήποτε λεξικό, ὁπότε θὰ ἔβλεπε ὅτι τὸ τοπωνύμιον Ἑμαθία γράφεται μέ ι καὶ ὄχι μέ ει, ἀλλὰ δὲ θὰ ἐπαναλάβω τὸ λογοπαίγνιό του «περὶ Ἑμαθείας — Ἑμαθίας»...

Γ.Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

Βουλευτὴς Ἑμαθίας.

Ἐστέρο γράφο:

Βέβαια, τὸ κείμενο τοῦτο δὲν ἔχει ἀξία γιὰ τοὺς τρίτους, ἀλλὰ, ἐν τούτοις, κρίθηκε ὅτι ἦταν «ἀναδημοσιεύσιμο», γιατί δείχνει, πῶς ἀντιδρᾷ ἓνας «πρωτάρης», ὅταν μάλιστα πιστεῦν στήν παραίνεση τοῦ Ἰσοκράτη: «Φοβοῦ τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ᾧσι»...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

(ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ ΜΟΥ)

ΔΗΜΟΣΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ

ΣΥΝΟΔΟΣ Α' (1974-1975)

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

	Σελίδες
1. Για τὸ βαμπάκι. Συνεδρίαση ΙΒ', τῆς 7.1.1975 . .	141
2. Για τὰ λιπάσματα καὶ τὰ γεωργικὰ φάρμακα. Συνεδρίαση ΙΔ', τῆς 9.1.1975	168-170
3. Για τὴν ἀτέλεια τῶν γεωργικῶν μηχανημάτων. Συνεδρίαση ΙΔ', τῆς 9.1.1975	171
4. Για τὴν παράταση τῆς προθεσμίας γιὰ τὴν ἐπικύρωση ἀνωμάτων δικαιοπραξιῶν τοῦ Ἀγροτικοῦ Κώδικα. Συνεδρίαση ΚΑ', τῆς 21.1.1975	366-367
5. Για τὴν ἀνάγκη χρηματοδοτήσεως βιοτεχνιῶν ἀπὸ τὴν Α.Τ.Ε. Συνεδρίαση ΚΓ', τῆς 23.1.1975 . .	415
6. Για τὰ μέτρα προστασίας τοῦ καπνοῦ. Συνεδρίαση ΚΣΤ', τῆς 30.1.1975	512
7. Για τὴ σύνθεση τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ὁργανισμοῦ Βάμβακος. Συνεδρίαση ΚΗ', τῆς 4.2.1975	578-580
8. Για τὴ μὴ κατάθεση τοῦ νέου νόμου «Περὶ Τύπου». Συνεδρίαση ΛΒ', τῆς 11.2.1975	676
9. Για τὴν τροποποίηση τοῦ δικηγορικοῦ κώδικα καὶ τὶς ἐκλογές τῶν δικηγόρων. Συνεδρίαση ΛΖ', τῆς 18.2.1975	839-840
10. Για τὴν ἐπαναφορά τοῦ φορολογικοῦ καθεστώτος τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν. Συνεδρίαση ΛΗ', τῆς 19.2.1975	881
11. Για τὴν ἀπόδοση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων, ἀπὸ τὸ χαρτόσημο (Τ.Ε.Β.Ε., Ο. Γ.Α. κ.τ.λ.). Συνεδρίαση ΛΗ', τῆς 19.2.19 75 . . .	886
12. Για τὴν ἀπαλλαγή τῶν γεωργῶν καὶ τῶν κτηνο-	

τρόφων από τη φορολογία κληρονομίας, με βάση γενόμενη δεκτή τροπολογία μου. Συνεδρίαση ΛΗ', τῆς 19.2.1975	887-888
13. Για τις ἀπαλλαγές τῶν δημοσιογράφων ἀπὸ τὰ τέλη αὐτοκινήτων. Συνεδρίαση ΛΘ', τῆς 20.2. 1975	909-910
14. Για τὴν ἀπόδοση τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ο.Γ.Α.- Τ.Ε.Β.Ε. κ.λ.π. ἀσφαλιστικῶν Ταμείων (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρίαση ΛΘ', τῆς 20.2.1975	926
15. Για τὴν ἀντισυνταγματικότητα τῶν φορολογικῶν νόμων με ἀναδρομικὴ ἰσχὺ. Συνεδρίαση ΛΘ', τῆς 20.2.1975	928
16. Για τὴν ἐπιβολὴ φόρου ἀκινήτων, στοὺς ἐργολά- βους οἰκοδομῶν. Συνεδρίαση ΜΑ', τῆς 24.2.1975	979
17. Για τὴν ἐπιβολὴ φόρου ἀκινήτων, στοὺς ἐργολά- βους οἰκοδομῶν (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρίαση ΜΓ', τῆς 26.2.1975	1013
18. Για τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ φορολογία καὶ τῶν δευτεροβαθμίων συνεταριστικῶν ὀργανώσεων (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρίαση ΜΓ', τῆς 26.2.1975	1015
19. Για τὴν ἐπέκταση τοῦ σχεδίου πόλεως καὶ τοὺς ἀρχαιοπληκτοὺς τῆς Βεροίας. Συνεδρίαση ΜΣΤ', τῆς 3.3.1975	1098-1099

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

20. Για τὴν ἀποζημίωση τῶν ἐπανελθόντων κοινο- ταρχῶν. Συνεδρίαση ΝΑ', τῆς 10.3.1975	1226
21. Για τὰ ἐπιδόματα καὶ τίς ὑπερωρίες τῶν ὑπαλλή- λων τῶν Δικαστηρίων. Συνεδρίαση ΝΕ', τῆς 18.3. 1975	1345-1346
22. Για τοὺς διορισμοὺς δημοσίων ὑπαλλήλων χωρὶς διαγωνισμό. Συνεδρίαση ΝΣΤ', τῆς 19.3.1975 ..	1391
23. Για τὴν πρόταση διατάξεως γιὰ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ «ρουσφετιοῦ». Συνεδρίαση ΝΖ', τῆς 20.3.1975 ..	1425

24. Για την προστασία της κτηνοτροφίας. Συνεδρίαση ΝΘ', τής 26.3.1975	1510
25. 'Αγόρευση στη συζήτηση για τὸ Σύνταγμα. (Ἄρθρο 56): Τὸ κώλυμα ἐκλογῆς ὡς βουλευτῶν τῶν δημάρχων - κοινοταρχῶν. Συνεδρίαση ΞΣΤ', τής 8.4.1975	1756-1757
Ἡ τοῦ ἰδῖαι τε ρ ο υ τόμου, συνεδριάσεων τῆς Ὀλομέλειας τῆς Βουλῆς γιὰ τὸ Σύνταγμα ..	167- 168

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

26. 'Αγόρευση στη συζήτηση γιὰ τὸ Σύνταγμα. (Ἄρθρο 96): Γιὰ τὰ Στρατοδικεῖα. Συνεδρίαση ΠΒ', τής 11.5.1975	2481-2483
Ἡ τοῦ ἰδῖαι τε ρ ο υ τόμου, συνεδριάσεων τῆς Ὀλομέλειας τῆς Βουλῆς γιὰ τὸ Σύνταγμα ..	701- 703
27. Γιὰ τὸ αἶτημα κατοίκων τοῦ συνοικισμοῦ Νησελίου τοῦ δήμου Ἀλεξανδρείας (Ἡμαθίας) νὰ ἀποτελέσουν κοινότητα. Συνεδρίαση 4Η', τής 30.5.1975	2999
28. Γιὰ τὴν ὁρεινὴ ὁδοποιΐα Φράγματος Ἀλιάκμονα - Πιερίων. Συνεδρίαση 4Η', τής 30.5.1975	3000-3001
29. Γιὰ τὴν κτηνοτροφία (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρίαση 4Η', τής 30.5.1975	3006-3008

ΤΟΜΟΣ Α' ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

30. Γιὰ τὴν τροποποίηση τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ γιὰ τὰ ἐπιδόματα τῶν ὑπαλλήλων τῶν δικαστηρίων. Συνεδρίαση ΙΓ', τής 16.6.1975	198
31. Νεκρολογία γιὰ τὸ Μακεδονομάχο καὶ συγγραφέα Γ. Μόδη. Συνεδρίαση ΙΔ', τής 18.6.1975	211- 212
32. Γιὰ τὸν ἐξωσχολικὸ ἀθλητισμό. Συνεδρίαση ΙΔ', τής 18.6.1975	234- 235

33. Για τὸν ἐξωσχολικὸ ἀθλητισμὸ (ἐξ 1, ἄλλες ὁμι- λίες). Συνεδρίαση ΙΕ', τῆς 19.6.1975	Σελίδες 246- 247 254- 259 260 καὶ 266
--	---

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ (ΠΑΛΙ)

34. Για τὸ δάσος τῆς Σφηκιᾶς. Συνεδρίαση ΡΘ', τῆς 24.6.1975	3313-3314
35. Για τὸν ἐπαναδιορισμὸ τοῦ «ἐξαναγκασθέντος εἰς παραίτησιν» δικηγόρου Ἡλία Ἀθ. Νόβα. Συνεδρίαση ΡΙ', τῆς 26.6.1975	3350
36. Για τὰ ἐπιδόματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀξιωματι- κῶν τῆς Φρουρᾶς τῆς Βουλῆς, τῶν ὑπαλλήλων τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου. Συν- εδρίαση ΡΙΑ', τῆς 27.6.1975	3359

ΤΟΜΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ (1975)

37. Για τὴν αὐξηση τῆς εἰσφορᾶς γιὰ τὸ Ε.Ι.Ρ.Τ. Συν- εδρίαση ΛΑ', τῆς 9.9.1975	649- 650
38. Για τὴ μονιμοποίηση καὶ γιὰ τὸ θεσμὸ τῶν «Ἐκ- τάκτων» ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου κ.τ.λ. Συνε- δρίαση ΛΖ', τῆς 23.9.1975	734-744
39. Εἰσηγησὴ μου (σάν Εἰσηγητὴ τῆς μειοψηφίας) γιὰ τὴν τροποποίηση τῆς νομοθεσίας γιὰ τὸν Ὅργανισμὸ Βάμβακος. Συνεδρίαση Μ', τῆς 26.9. 1975	853- 855
40. Για τὴ μὴ εὐρυθμὴ λειτουργία τῆς Βουλῆς καὶ τὴν ψήφιση νόμων ἐνῶ ἀπουσίαζε ἡ Ἀντιπολι- τευση. Συνεδρίαση ΜΕ', τῆς 3.10.1975	995- 996 καὶ 1002
41. Για τὸν ἀπαράδεκτο τρόπο διαχειρίσεως τῶν «μυ- στικῶν κονδυλίων» τῶν Ὑπουργείων Ἐθνικῆς	

Ἀμύνης καὶ Δημοσίας Τάξεως. Συνεδρίαση ΜΕ',
τῆς 3.10.1975

1004

ΣΥΝΟΔΟΣ Β' (1975-1976)

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

42. Για τὴν κατάργηση τοῦ παραβόλου ἐφέσεως τῶν φορολογικῶν δικῶν. Συνεδρίαση ΙΖ', τῆς 5.11. 1975	518
43. Για τὴν κατάργηση τῶν ἀτελειῶν τῶν βουλευτῶν ἀπὸ τὰ τέλη εἰσαγωγῆς καὶ κυκλοφορίας αὐτοκινήτων καὶ γιὰ τὴ μὴ ἀπαλλαγὴ τῶν εἰσοδημάτων τῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Συνεδρίαση ΚΕ', τῆς 17.11. 1975	762
44. Τὰ μέτρα γιὰ τὸ βαμπάκι (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρίαση ΚΣΤ', τῆς 18.11.1975	804- 806
45. Για τὴν ἀτέλεια στοὺς κινηματογράφους τῶν ἐφημερίδων, Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν. Συνεδρίαση ΚΖ', τῆς 19.11.1975	835
46. Για τὴν ἀπαιτούμενη τροποποίηση τῆς νομοθεσίας γιὰ τὶς πολυκατοικίες. Συνεδρίαση ΚΖ', τῆς 19.11.1975	830- 831
47. Για τὴ μὴ μετάδοση ἀπὸ τὸ Ε.Ι.Ρ.Τ. διαφημίσεως τῆς ἐφημερίδας «Χριστιανικὴ» (Δημοκρατία) καὶ γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ν. Ψαρουδάκη. Συνεδρίαση ΛΑ', τῆς 25.11.1975	995

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

48. Για τὴν αὐξηση τοῦ μισθοῦ τῶν κληρωτῶν, στρατιωτῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν. Συνεδρίαση ΜΔ', τῆς 12.12.1975	1491-1492
49. Για τὴν τρεσποποίηση τοῦ Δικηγορικοῦ Κώδικα	

	Σελίδες
καί τὴν ἀπαγόρευση ἀσκήσεως τῆς δικηγορίας ἀπὸ τοὺς βουλευτὲς (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρία- ση ΞΕ', τῆς 21.1.1976 (τρεῖς ὁμιλίες)	2249, 2251 καὶ 2256-2257

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

50. Γιά τοὺς ἐργάτες τῆς χαλυβουργίας. Συνεδρίαση Ο', τῆς 5.2.1976	2384-2385
51. Γιά τὴν ἐπιλογή, τὰ προσόντα καὶ τὸ μισθὸ τῶν Νομαρχῶν καὶ γιά τοὺς Γ. Διευθυντὲς νομαρχιῶν Συνεδρίαση Ο', τῆς 5.2.1976	2407-2409
52. Γιά τὴ συνταξιοδότηση καὶ τὴν ὑγειονομικὴ πε- ριθαλψὴ τῶν ὀργάνων τῆς Ἀγροφυλακῆς. Συν- εδρίαση ΟΔ', τῆς 11.2.1976	2560
53. Γιά τὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν τραπεζικῶν καὶ τῶν ἰ- διωτικῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν. Συνεδρίαση ΠΑ', τῆς 20.2.1976	2815
54. Γιά τὴ δημόσια ὑγεία. Συνεδρίαση ΠΑ', τῆς 20.2. 1976	2838-2839
55. Γιά τὴν ἀπαγόρευση παρουσιάσεως ἀπὸ τὴν τη- λεόραση τῆς ἐκπομπῆς τῆς Μελίνας Μερκούρη, «Ἐπαρχίες τῆς Ἀθήνας». Συνεδρίαση ΠΣΤ', τῆς 26.2.1976	3003
56. Γιά τὴν αὐξηση καὶ τὸν τρόπο κατανομῆς τοῦ μι- σθοῦ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἱερέων τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἀν- δρῶν - ἀξιωματικῶν τῶν σωμάτων ἀσφαλείας, τῶν τοπογράφων τοῦ Ὑπ. Γεωργίας καὶ τῶν ἐπι- δομάτων τῶν ἐκπαιδευτικῶν. Συνεδρίαση ΠΣΤ', τῆς 26.2.1976	3021-3022
57. Γιά τὴν ἀνεπάρκεια τοῦ μισθοῦ τῶν κατωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν συντά- ξεων (δεύτερη ὁμιλία). Συνεδρίαση ΠΗ', τῆς	

	Σελίδες
1.3.1976.....	3083-3084
58. Για την επέκταση του κτιρίου του Γυμνασίου Να- ούσης και για το κτίσιμο νέου διδακτηρίου. Συν- εδρίαση 4Η', της 17.3.1976	3483

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

59. Για τον ανταγωνισμό των ασφαλιστικών εται- ρειών (δεύτερη όμιλία). Συνεδρίαση Ρ', της 19.3. 1976	3606-3607
60. Για τα μέτρα προστασίας των καπνοπαραγωγών (δεύτερη αγόρευση). Συνεδρίαση ΡΒ', της 23.3. 1976	3694-3695
61. Για τη διχογνωμία γύρω από το χρόνο λήξεως της θητείας των Δ.Σ. των Κ.Τ.Ε.Α. Συζήτηση ΡΔ' της 30.3.1976	3763-3764
62. Για τα μέτρα προστασίας της κτηνοτροφίας (δεύ- τερη αγόρευση). Συνεδρίαση ΡΔ', της 30.3.1976	3791-3792
63. Για τις αποσπάσεις συζύγων ανωτάτων μετακλη- τών υπαλλήλων. Συνεδρίαση ΡΙΔ', της 12.4.1976	4278 και 4282
64. Για τη διάκριση των εξουσιών και για το αν έπι- τρέπεται ή νομοθετική εξουσία (Βουλή) να κρίνει τις πράξεις της δικαστικής λειτουργίας και ιδιαί- τερα του Εισαγγελέα, σέ συνδυασμό με τη δίωξη- καταδίκη του Ν. Ψαρουδάκη για το έρθρο του «Διαρκές το δικό σας έγκλημα κ. Άρεοπαγίτες», στην έφημερίδα «Χριστιανική» (Δημοκρατία). Συνεδρίαση ΡΙΣΤ', της 14.4.1976	4338-3340 και 3345

ΤΟΜΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Α'

65. Για τα ληξιαρχικά βιβλία και τις πράξεις. Συνε- δρίαση Ε', της 13.5.1976	68-70
---	-------

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Σελίδες

66. Για τὸ ἐπίδομα τῶν ἱερέων τῶν ἐπαρχιῶν. Συνεδρίαση ΡΚΣΤ', τῆς 14.5.1976	4744
67. Για τὴν ὑποτίμηση τῆς συμβολῆς τῶν Μακεδόνων στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνες (1821, Μακεδονικὸν ἀγῶνα) καὶ γιὰ τὶς παραλείψεις - λάθη τῶν σχολικῶν βιβλίων τῆς ἱστορίας. Συνεδρίαση ΡΚΣΤ', τῆς 14.5.1976	4749-4750
68. Για τὴν ἀπόδοση σὲ φτωχοὺς βιοπαλαιστὲς τῆς Βεροίας σπιτιῶν τῆς ἐκκλησίας («βακουφικῶν»). Συνεδρίαση ΡΚΣΤ', τῆς 14.5.1976	4750
69. Για τὴν τροποποίηση τοῦ Δικηγορικοῦ Κώδικα καὶ γιὰ τὶς ἐκλογὲς τῶν δικηγόρων (τρίτη ἀγόρευση). Συνεδρίαση ΡΚΖ', τῆς 17.5.1976	4811-4812
70. Για τὸ δικαίωμα νὰ ἐργάζωνται, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ὅσοι ἐπαναπατρίζονται ἀπὸ τὶς Ἀνατολικὲς χώρες. Συνεδρίαση ΡΚΘ', τῆς 19.5.1976 ..	4870

ΤΟΜΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Α' (ΠΑΛΙ)

71. Για τοὺς ἀγροφύλακες - ἀρχιφύλακες καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἀγροφυλακῆς. Συνεδρίαση ΣΤ', τῆς 19.5.1976 (δεύτερη ὁμιλία)	103
	καὶ 109
72. Εἰσήγησή μου (σὺν Εἰσηγητῇ τῆς μειοψηφίας) γιὰ τὴν τροποποίηση τῆς νομοθεσίας «περὶ Κρατικῆς Σχολῆς Ὁρχηστικῆς Τέχνης» καὶ τῇ γενόμενῃ δεκτῇ πρότασι - τροπολογία μου νὰ ἰδρυθοῦν παρόμοιες σχολὲς στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀλλοῦ. Συνεδρίαση Ζ', τῆς 20.5.1976	117- 118

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

73. Για τὶς ἀπαιτούμενες ἐργασίες στὸ Ἐθνικὸ Γυ-

μναστήριο (γήπεδο) της Βεροίας. Συνεδρίαση ΡΛΑ', της 21.5.1976	4914-4915
74. Για τη σύναψη δανείου για να αποκτήσουν ιδιό- κτητα ακίνητα οι κεντρικές και περιφερειακές κρατικές υπηρεσίες και για τη συγκέντρωσή τους σε κοινό χώρο. Συνεδρίαση ΡΛΓ', της 25.5.1976	4992-4993
75. Για τό υπόμνημα 152 έπιστημόνων της Βεροίας για την ίδρυση ραδιοφωνικού σταθμού Βεροίας, στα πλαίσια λειτουργίας παραρτημάτων της Ε.Ρ. Τ., σε όλες τις έπαρχίες. Συνεδρίαση ΡΜΕ', της 11.6.1976	5422-5423

ΤΟΜΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ (1976)

76. Για τόν Προσκοπισμό. Συνεδρίαση ΜΓ', της 14. 9.1976	1329-1330
77. Για τό θεσμό των Έπικουρικών και Έκτάκτων καθηγητών των Πανεπιστημίων. Συνεδρίαση ΜΔ', της 15.9.1976	1357
78. Είσηγηση και δευτερολογίες μου (σάν Είσηγητή της μειοψηφίας) για τό θεσμικό νόμο (παράγρ. 2 του άρθρου 109 του Συντάγματος 1975) για τά έθνικά κληροδοτήματα και την άντισυνταγματι- κότητά του. Συνεδρίαση ΜΘ', της 28.9.1976	1473-1475 1481-1482 και 1485-1486
79. Είσηγηση και δευτερολογίες μου (σάν Είσηγητή της μειοψηφίας) για τό νομοσχέδιο για τις «δι- γραμμες έπιταγές». Συνεδρίαση Ν', της 29.9.1976	1492-1494 1511 και 1513

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ, ΤΟΥ κ. ΓΙΩΡΓΟΥ Χ.
ΧΙΟΝΙΑΝ, ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ «ΑΓΡΟ-
ΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Α.Σ.Ε. Α.Ε.», 4ο ΧΙΛ. ΟΔΟΥ ΛΑΓΚΑΔΑ,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (ΤΗΛΕΦ. 650.321 ΚΑΙ
527.082), ΣΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ
1976 ΚΑΙ ΓΕΝΑΡΗ 1977, ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑ-
ΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΠΑΡΜΠΟΤΝΑ-
ΚΗ (ΘΕΣ/ΝΙΚΗ), ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ Χ.
ΧΙΟΝΙΑΝΗΣ, ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ, ΑΡΙΘΜΟΣ
8, ΒΕΡΟΙΑ, ΤΗΛΕΦΩΝΟ 22.132.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

3500

X